

การคาดการณ์ระดับความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน
ระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

โดย
นางสาวปาริฉัตร จันทน์นวล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2557
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การคาดการณ์ระดับความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน
ระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

โดย
นางสาวปาริฉัตร จันทน์นวล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2557
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

THE FORECAST LEVEL OF SUCCESS IN THE MANAGEMENT OF THE INTERNAL
QUALITY ASSURANCE IN COURSE LEVEL OF SUANSUNANDHA RAJABHAT UNIVERSITY

By
Miss Parichut Junnuan

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree
Master of Arts Program in Public and Private Management
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2014
Copyright of Graduate School, Silpakorn University

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์เรื่อง “การคาดการณ์ระดับความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา” เสนอโดย นางสาวปาริฉัตร จันทน์นวล เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศน์วงศ์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระวัฒน์ จันทิก

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ประสพชัย พสุนนท์)
...../...../.....

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระ กุลสวัสดิ์)
...../...../.....

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระวัฒน์ จันทิก)
...../...../.....

55601712: สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน

คำสำคัญ: การบริหารงาน/ การประกันคุณภาพการศึกษาระดับหลักสูตร/ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สวนสุนันทา

ปาริฉัตร จันทน์นวล: การคาดการณ์ระดับความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกัน
คุณภาพการศึกษายกระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ :
ผศ.ดร.ธีระวัฒน์ จันทิก. 149 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาระดับความสำเร็จในการบริหารงานด้าน
การประกันคุณภาพการศึกษายกระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา 2) เพื่อ
คาดการณ์ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษายกระดับ
หลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ประชากร คือ อาจารย์จาก 6 คณะ 7 วิทยาลัยของ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำนวน 701 คนโดยใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 255 คน
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม 1 ฉบับ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าสถิติเชิงพรรณนาได้แก่
ความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สถิติเชิง
อนุมาน ได้แก่ สถิติค่าที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และการ
วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า

1. การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษายกระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัย
ราชภัฏสวนสุนันทา ประกอบด้วย ด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และด้านผลลัพธ์โดยภาพรวมระดับ
ความเห็น อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ซึ่งด้านผลลัพธ์เป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาได้แก่ ด้านปัจจัยนำเข้า
และด้านกระบวนการ

2. ระดับปฏิบัติที่คาดการณ์ของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษ
ภายในระดับหลักสูตรประจำปีการศึกษา 2557 ทั้ง 6 องค์ประกอบ โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก
โดยองค์ประกอบที่ 5 หลักสูตร การเรียน การสอน การประเมินผู้เรียน เป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา
ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน องค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ องค์ประกอบ
ที่ 4 อาจารย์ องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษา และองค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต

3. อาจารย์ที่สังกัดคณะต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยความสำเร็จในการบริหารงานด้าน
การประกันคุณภาพการศึกษายกระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่แตกต่างกัน
ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคณะแต่ละคณะมีการจัดการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน มีจุดมุ่งหมายที่ต่างกัน
รวมทั้งมีลักษณะนักศึกษาที่แตกต่างกัน จึงส่งผลให้อาจารย์ที่สังกัดคณะต่างกันมีความคิดเห็นต่อ
ปัจจัยความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษายกระดับหลักสูตรของ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างกัน

สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ปีการศึกษา 2557

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

55601712: MAJOR: PUBLIC AND PRIVATE MANAGEMENT

KEY WORDS: MANAGEMENT/ INTERNAL QUALITY ASSURANCE IN COURSE LEVEL/
SUANSUNANDHA RAJABHAT UNIVERSITY

PARICHUT JUNNUAN: THE FORECAST LEVEL OF SUCCESS IN THE MANAGEMENT OF
THE INTERNAL QUALITY ASSURANCE IN COURSE LEVEL OF SUANSUNANDHA RAJABHAT
UNIVERSITY. THESIS ADVISOR: ASST.PROF. THIRAWAT CHANTUK, Ph.D. 149 pp.

The objectives of this research were to 1) To determine the level achieved in the management of quality assurance in education. course level of SuansunandhaRajabhat University, 2) To Forecast Level of Success in The Management of The Internal Quality Assurance in Course Level of SuansunandhaRajabhat University. Population was 701 lecturers from 6 faculties and 7 colleges of SuansunandhaRajabhat University. Using a sample of 255 was used in the study was a questionnaire. The data analysis method using descriptive statistics which were featured frequency, percentage, means, standard deviation, and Inferential statistics include statistical values (t-test) one-way analysis of variance and stepwise multiple regression analysis.

The result of the study revealed that

1. Implementation of quality assurance in education of SuansunandhaRajabhat University. Include the inputs, processes and outcomes. The opinions of the respondents. The level agreed with the three factors by ranking from output input and process.

2. Class action projected on the basis of the implementation of quality assurance in education in course level in academic year 2014. From the six elements, the opinions of the respondents. The level agreed with the 6 elements by ranking from the fifth element of curriculum, instruction, assessment of learners, The first element of the standards, the sixth element of learning support, the fourth element of professor, the third element of student and the second element of graduate.

3. Professor at the Faculty of differing opinions on the success factors in the management of the quality of the course of SuansunandhaRajabhat University have opinion vary. This is probably because of the faculty are teaching different. The aim was different. The students look different. As a result, a professor at the Faculty of differing opinions on the success factors in the management of quality assurance in education in course level of SuansunandhaRajabhar University was different.

Program of Public and Private Management

Graduate School, Silpakorn University

Student's signature

Academic Year 2014

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่องการคาดการณ์ระดับความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพ การศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาสามารถลุล่วงได้ด้วยดีผู้วิจัย ขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระวัฒน์ จันทิก อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ประสพชัย พสุนนท์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระ กุลสวัสดิ์ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ เพื่อให้วิทยานิพนธ์ ฉบับนี้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ตลอดจนคณาจารย์ทุกท่านในภาควิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากรที่ได้ให้ความรู้ แนวคิด ทฤษฎี และประสบการณ์ที่ดีต่างๆ ผู้วิจัย ขอขอบพระคุณในความกรุณาเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่ได้มอบทุนอุดหนุนการศึกษา กองทุน พัฒนาบุคลากร ให้ผู้วิจัยได้มีโอกาสศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ได้มีโอกาสพัฒนาความรู้ เพิ่มเติม ประสบการณ์ที่จะนำมาใช้ในการพัฒนางานต่อไป ขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ ขอขอบพระคุณคณะผู้บริหาร คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่ให้การสนับสนุน ให้ความช่วยเหลือ และคำชี้แนะ คำแนะนำต่างๆมาโดยตลอด

สุดท้าย ขอขอบพระคุณ บิดา มารดา และครอบครัว ที่ให้การสนับสนุนในเรื่องต่างๆ ตลอด ระยะเวลาที่ศึกษา รวมทั้งเพื่อนๆ ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจที่ดี จนทำให้วิทยานิพนธ์ ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ณ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
สมมติฐานการวิจัย.....	6
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	9
2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	10
แนวคิดการประกันคุณภาพการศึกษา.....	11
ความหมายของการประกันคุณภาพการศึกษา.....	11
เหตุผลและความจำเป็นของการประกันคุณภาพการศึกษา.....	12
แนวทางการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา.....	13
แนวทางการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน.....	17
การประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.....	19
นโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาภายในมหาวิทยาลัยราชภัฏ	
สวนสุนันทา.....	19
การประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน.....	20
ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน.....	21
กระบวนการในการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ.....	21
กลไกการประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.....	22
ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรมหาวิทยาลัยราชภัฏ	
สวนสุนันทา.....	23
กรอบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร.....	23
แนวทางการดำเนินการตามกรอบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน	
ระดับหลักสูตรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.....	24
แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีการประเมิน.....	27
ความหมายของการประเมิน.....	27
รูปแบบการประเมิน.....	29
แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีการบริหารจัดการ.....	32

บทที่	หน้า
	ความหมายของการบริหารจัดการ..... 32
	ทฤษฎีการบริหารจัดการ..... 33
	แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีเชิงระบบ 36
	แนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จด้านการประกันคุณภาพการศึกษา..... 38
	แนวคิดเกี่ยวกับภาพลักษณ์องค์กร 38
	แนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพการศึกษา 40
	แนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพบัณฑิต..... 49
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง..... 58
3	วิธีดำเนินการวิจัย 70
	การดำเนินการวิจัย..... 70
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง..... 70
	เครื่องมือใช้ในการวิจัย 71
	การเก็บรวบรวมข้อมูล..... 74
	การวิเคราะห์ข้อมูล..... 74
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 77
	ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะประชากรศาสตร์ 77
	ตอนที่ 2 การวิเคราะห์การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา..... 81
	ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ระดับปฏิบัติที่คาดการณ์ของการดำเนินการตาม เกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน 93
	ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน..... 100
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 114
	สรุปผลการวิจัย 114
	อภิปรายผล 118
	ข้อเสนอแนะ 120
	รายการอ้างอิง 123
	ภาคผนวก..... 129
	ภาคผนวก ก แบบสอบถามงานวิจัย..... 130
	ภาคผนวก ข รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย..... 138
	ภาคผนวก ค หนังสือขอตกลงเครื่องมือวิจัย 140
	ภาคผนวก ง แบบประเมินความเที่ยงตรง (IOC) 144
	ประวัติผู้วิจัย 149

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ความสอดคล้องระหว่างตัวบ่งชี้และมาตรฐานตามกฎกระทรวงศึกษาธิการ	45
2	น้ำหนักตัวบ่งชี้	47
3	สรุปแนวทางการศึกษาและการใช้ประโยชน์จากวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	66
4	สรุปแนวทางการศึกษาและการใช้ประโยชน์จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	67
5	จำนวนและค่าร้อยละข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของอาจารย์ประจำจาก 6 คณะ 7 วิทยาลัยของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาจำแนกตามเพศ	78
6	จำนวน และค่าร้อยละ ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของอาจารย์ประจำจาก 6 คณะ 7 วิทยาลัย ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาจำแนกตามอายุ	79
7	จำนวน และค่าร้อยละ ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของอาจารย์ประจำจาก 6 คณะ 7 วิทยาลัย ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาจำแนกตามระดับการศึกษา	79
8	จำนวน และค่าร้อยละ ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของอาจารย์ประจำจาก 6 คณะ 7 วิทยาลัย ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาจำแนกตามประเภท.....	80
9	จำนวน และค่าร้อยละ ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของอาจารย์ประจำจาก 6 คณะ 7 วิทยาลัย ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาจำแนกตามประสบการณ์ใน การปฏิบัติงาน	80
10	จำนวน และค่าร้อยละ ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของของอาจารย์ประจำจาก 6 คณะ 7 วิทยาลัย ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาจำแนกตามหน่วยงาน.....	81
11	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา ภายใน ระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ภาพรวม	82
12	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของอาจารย์ต่อการ ดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในด้านปัจจัยนำเข้าจำแนกรายด้าน ...	82
13	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของอาจารย์ต่อการ ดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในด้านกระบวนการ จำแนกรายด้าน..	88
14	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของอาจารย์ต่อการ ดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในด้านผลลัพธ์ จำแนกรายด้าน	91
15	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปฏิบัติที่คาดหวังของอาจารย์ที่มี ต่อระดับปฏิบัติของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษา ภายในเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการ ประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 ภาพรวม	94

24	ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน	102
25	ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามประเภท	103
26	ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน	103
27	ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามสังกัดหน่วยงาน.....	104
28	ค่าเฉลี่ยความแตกต่างของความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามหน่วยงาน	105
29	ผลการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ	106
30	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ถดถอยพหุคูณปัจจัยนำเข้า (Y_a).....	108
31	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ถดถอยพหุคูณด้านกระบวนการ (Y_b).....	109
32	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ถดถอยพหุคูณด้านผลลัพธ์ (Y_c)	110
33	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ถดถอยพหุคูณด้านเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร จำนวน 6 องค์ประกอบ 14 ตัวบ่งชี้ (Y_d).....	111
34	ผลการทดสอบสมมติฐาน	112

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันโลกมีความเจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว เกิดการเปลี่ยนแปลงในทุกๆด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง เทคโนโลยีสารสนเทศการศึกษา วัฒนธรรม สภาพแวดล้อม จนเรียกได้ว่าโลกแคบลง มีการติดต่อระหว่างวัฒนธรรมมากขึ้น การติดต่อสื่อสารข้ามซีกโลกเป็นเรื่องง่าย ด้านเศรษฐกิจการค้ากลายเป็นโลกไร้พรมแดน เกิดการร่วมมือกันระหว่างกลุ่มประเทศ เพื่อเป็นการสร้างความเข้มแข็ง เพิ่มอำนาจในการต่อรองเพื่อประสานประโยชน์และพึ่งพากันอย่างเป็นระบบ ดังจะเห็นได้จากกลุ่มความร่วมมือต่างๆที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน เช่น สหภาพยุโรป (European Union – EU) ประกอบด้วยรัฐสมาชิก 28 ประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในทวีปยุโรป ได้แก่ ออสเตรีย เบลเยียม บัลแกเรีย โครเอเชีย ไชปรัส สาธารณะเชค เดนมาร์ก เอสโตเนีย ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส เยอรมนี กรีซ ฮังการี ไอร์แลนด์ อิตาลี ลิทเวีย ลิทัวเนีย ลักเซมเบิร์ก มัลตา เนเธอร์แลนด์ โปแลนด์ โปรตุเกส โรมาเนีย สโลวาเกีย สโลวาเนีย สเปน สวีเดน และ สหราชอาณาจักร (European Union, 2013)

โดยสหภาพยุโรปเป็นสหภาพที่ร่วมมือกันทั้งทางเศรษฐกิจและการเมือง เพื่อเป็นการสร้างศักยภาพและเสถียรภาพให้กลุ่มประเทศมีความเข้มแข็งหรือจะเป็น กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมชั้นนำ 7 ประเทศ (Group of Seven – G7) ประกอบด้วยประเทศสมาชิก 7 ประเทศ ได้แก่ แคนาดา ฝรั่งเศส เยอรมนี อิตาลี ญี่ปุ่น สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา (International Monetary Fund, 2015) ซึ่งเป็นการรวมกลุ่มของประเทศอุตสาหกรรมซึ่งเป็นกลุ่มประเทศที่ร่ำรวย โดยมีจุดประสงค์ก็เพื่อสร้างความเจริญก้าวหน้าระหว่างประเทศสมาชิกและเพื่อส่งเสริมการค้าเสรีให้มีเสถียรภาพทางการค้าอย่างแท้จริง หรือแม้กระทั่ง การรวมกลุ่มของประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่เรียกว่า สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations : ASEAN)

สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations : ASEAN) เป็นองค์กรระหว่างประเทศระดับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีจุดเริ่มต้นโดยประเทศไทย มาเลเซีย และฟิลิปปินส์ ได้ร่วมกันจัดตั้ง สมาคมอาสา (Association of South East Asia) เมื่อเดือน ก.ค.2504 เพื่อการร่วมมือกันทาง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม จนเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2510 ได้เกิดปฏิญญากรุงเทพฯ (Bangkok Declaration) โดยการลงนามร่วมกันของ รัฐมนตรีจาก 5 ประเทศ ได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และประเทศไทย โดย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศราชอาณาจักรไทย พันเอก (พิเศษ) ดร.ถนัด คอมันตร์ ด้วยความร่วมมือในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดี อารมณ์ไวซึ่ง เสถียรภาพ สันติภาพ ความปลอดภัย ความมั่นคงทางการเมือง ความเจริญเติบโตของเศรษฐกิจ การพัฒนาทางวัฒนธรรม สังคม รวมไปถึงความเป็นอยู่ของคนในทุกประเทศที่จะอยู่ดีกินดี บนพื้นฐานของความเสมอภาค และการได้รับผลประโยชน์ร่วมกันอย่างเท่าเทียม

จากการประชุมผู้นำ ครั้งที่ 9 (กรมอาเซียน, 2555: 4) ผู้นำอาเซียนได้มีการลงนามในปฏิญญาว่าด้วยความร่วมมืออาเซียน (Declaration of ASEAN Concord II หรือ Bali Concord II) ที่เห็นชอบให้มีการจัดตั้งประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) โดยประชาคมอาเซียนจะประกอบด้วย 3 เสาหลัก (pillars) อันเปรียบเสมือนสามเสาหลักที่ต้องดำเนินการเกี่ยวข้องกัน สอดคล้องและสัมพันธ์กัน โดย เสาที่ 1 คือ ประชาคมการเมืองและความมั่นคง (ASEAN Political-Security Community: APSC) เสาที่ 2 คือ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) และ เสาที่ 3 คือ ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community : ASCC) ดังภาพที่ 1 “3 เสาหลักประชาคมอาเซียน”

ภาพที่ 1 3 เสาหลักประชาคมอาเซียน

โดยในเสาที่ 3 ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน มีเป้าหมายให้ประชาคมอาเซียนเป็นประชาคมที่ให้ความสำคัญกับประชาชนเป็นหลัก ส่งเสริมให้เป็นสังคมที่เอื้อเพื่อแผ่ซึ่งกันและกัน มุ่งหวังให้ประชาคมมีความเป็นอยู่ที่ดีมีการพัฒนาเพื่อยกระดับให้ดีขึ้นในทุกๆ ด้าน ทั้งยังส่งเสริมให้มีการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน รวมไปถึงการส่งเสริมจุดเด่น จุดเน้น หรืออัตลักษณ์ของอาเซียนให้เป็นที่ประจักษ์อีกด้วย ดังนั้นเพื่อให้การดำเนินการในเสาหลักที่ 3 มีแนวทางการดำเนินการที่ดี การประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 14 เมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2552 ผู้นำอาเซียนจึงได้ให้การรับรองแผนงานการจัดตั้งประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio - Cultural Community : ASCC) โดยในแผนดังกล่าวได้ให้ความสำคัญกับการศึกษาของคนในประชาคม มุ่งเน้นที่การพัฒนาให้คนในประชาคมมีคุณภาพ และมีความเท่าเทียมในเรื่องการศึกษาอย่างชัดเจน (กรมประชาสัมพันธ์, 2554: 6)

ทั้งนี้ เพื่อให้ประเทศไทยสามารถก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียนได้อย่างมีคุณภาพ สิ่งหนึ่งที่ต้องมีการพัฒนาเพื่อให้ประเทศไทยสามารถแข่งขันกับประชาคมโลกได้ คือ การศึกษา โดยในที่นี้จะกล่าวถึงการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่มีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาองค์ความรู้ต่างๆ ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกับการเปลี่ยนแปลงของโลก หรืออาจเรียกได้ว่าการพัฒนาความรู้สู่สากล การผลิตบัณฑิตในระดับอุดมศึกษาเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาคนในระดับสูง สถาบันอุดมศึกษาจึงเป็นสถานที่ที่จะผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ ให้บัณฑิตเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ พร้อมจะเข้าสู่ตลาดแรงงาน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ฉะนั้นภารกิจหลักที่สถาบันอุดมศึกษาจะต้องปฏิบัติมี 4 ประการ ได้แก่ การผลิตบัณฑิต การวิจัย การให้บริการวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม ถือเป็นภารกิจสำคัญที่ส่งผลให้คุณภาพการศึกษามีผลต่อการพัฒนาประเทศทั้งในระยะสั้นและระยะยาว จากความจำเป็นในการพัฒนาการศึกษาไทยที่กล่าวมา ประกอบกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 ได้ระบุให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ประกอบกับพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 และกฎกระทรวงแบ่งราชการ กำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา มีหน้าที่พิจารณาเสนอนโยบายแผนพัฒนา มาตรฐานอุดมศึกษาที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และแผนการศึกษา แห่งชาติ สนับสนุนทรัพยากร ตรวจสอบติดตาม และประเมินผลการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยให้คำนึงถึงความมีอิสระและความเป็นเลิศทางวิชาการของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษานั้นๆ (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, กองนโยบายและแผน, 2557: 7) การประกันคุณภาพการศึกษา จึงเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาระบบการศึกษาให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ทั้งยังเป็นหลักประกัน ต่อสาธารณชนในเรื่องคุณภาพทางการศึกษา หรือเป็นเครื่องมือตรวจสอบได้ว่า สถาบันอุดมศึกษา นั้นๆมีการดำเนินการด้านคุณภาพการศึกษายังไร บรรลุตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้หรือไม่ สถาบันศึกษานั้นๆสามารถสร้างผลผลิตทางการศึกษาให้มีคุณภาพมากน้อยเพียงใด

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาในฐานะสถาบันอุดมศึกษาที่ทำหน้าที่ผลิตผลผลิตทางการศึกษาให้มีคุณภาพ ได้มีการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษามาอย่างต่อเนื่อง โดยมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทามีนโยบายและหลักเกณฑ์การดำเนินการที่สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ การประกันคุณภาพการศึกษาภายนอก และการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน โดยมีแนวทางการ พัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน โดยมีการกำหนดนโยบาย ระบบและ กลไก แผนการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน เพื่อแสดงให้เห็นว่ามหาวิทยาลัยราชภัฏ สวนสุนันทาให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงไปของสังคม เพื่อให้นักศึกษาได้รับคุณภาพการศึกษาที่ดี ตรงต่อความต้องการของตลาดแรงงานเสมอ และการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษา ภายในของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ได้มุ่งเน้นให้เกิดการพัฒนาคุณภาพการศึกษามี ประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงที่สุดนั่นเอง

จากการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาตลอดมา จะเห็นได้ว่าการปรับปรุงพัฒนา มาอย่างต่อเนื่อง ตามความเจริญก้าวหน้าของโลกที่เปลี่ยนแปลงไป โดยระบบการประกันคุณภาพ การศึกษาภายในที่พัฒนาโดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา เริ่มใช้มาตั้งแต่ในปีการศึกษา 2550 เป็นระบบแรกที่ทำให้สถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งนำระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ไป

ใช้ในการประเมินผลการดำเนินงานในทุกปีการศึกษา จนในปีการศึกษา 2557 ระบบการประกันคุณภาพภายในเข้าสู่รอบที่ 3 (พ.ศ.2557 – 2561) และระบบการประเมินคุณภาพภายนอกเข้าสู่รอบที่ 4 (พ.ศ.2558–2562) โดยคณะกรรมการประกันคุณภาพภายใน ระดับอุดมศึกษา ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาบัณฑิตที่คุณภาพ จึงกำหนดกรอบแนวทางการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับอุดมศึกษา จึงได้กำหนดให้มีการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน 3 ระดับ คือ ระดับหลักสูตร ระดับคณะ/วิทยาลัย และระดับมหาวิทยาลัย โดยกำหนดองค์ประกอบคุณภาพให้สอดคล้องกับพันธกิจหลักทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การผลิตบัณฑิต การวิจัย การให้บริการวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม และรวมไปถึงการบริหารจัดการที่มีคุณภาพของหน่วยงานด้วย

ปัจจุบัน การผลิตบัณฑิตให้เป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ เป็นบัณฑิตที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานในสังคมปัจจุบัน การดำเนินงานและการบริหารงานระดับหลักสูตรจึงถือว่าสำคัญที่สุด จึงได้มีการนำระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร มาเป็นแนวทางในการดำเนินงาน โดยมีหลักการในการดำเนินการดังนี้ หลักการที่ 1 การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรเป็นการประกันคุณภาพการจัดการศึกษาว่าหลักสูตรได้ดำเนินการเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา และเกณฑ์มาตรฐานอื่นๆที่เกี่ยวข้อง โดยพิจารณาองค์ประกอบสำคัญ คือ การกำกับมาตรฐาน บัณฑิต นักศึกษา อาจารย์ หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน และสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ เพื่อให้สามารถผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ หลักการที่ 2 การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร มีการเชื่อมโยงกับตัวบ่งชี้การดำเนินการตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2552 เพื่อประโยชน์ในการเผยแพร่หลักสูตรที่มีคุณภาพและมาตรฐาน ซึ่ง สกอ.ได้กำหนดแนวทางการเผยแพร่หลักสูตรไว้ในประกาศคณะกรรมการการอุดมศึกษา เรื่องแนวทางการปฏิบัติตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2552 หลักการที่ 3 ตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร เป็นข้อมูลพื้นฐานในส่วนที่เกี่ยวข้องตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา และตัวบ่งชี้เชิงปริมาณในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคุณวุฒิ ตำแหน่งทางวิชาการ และผลงานทางวิชาการของอาจารย์ สำหรับตัวบ่งชี้เชิงคุณภาพที่เน้นกระบวนการ จะประเมินในลักษณะของพิชญพิจารณา (peer review) ซึ่งจะมีรายละเอียดของคำถามที่จะเป็นแนวทางให้แก่ผู้ประเมินเพื่อให้สามารถนำไปพิจารณาตามบริบทของสถาบันได้ และได้กำหนดแนวทางในการให้คะแนนในแต่ละระดับสำหรับผู้ประเมินและผู้รับการประเมินได้ใช้ในการพิจารณา และ หลักการที่ 4 สถาบันอุดมศึกษาสามารถจัดทำระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรโดยมีการดำเนินงานได้ตามมาตรฐานเทียบเคียงกับมาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ทั้งนี้ ทุกระบบต้องได้รับการเห็นชอบและให้มีการจัดส่งผลการประเมินพร้อมข้อมูลพื้นฐานให้กับสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาเพื่อเผยแพร่ต่อสาธารณะ

จากปรากฏการณ์ข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่า ปัญหาที่สำคัญในเรื่องของการให้ความสำคัญกับการประกันคุณภาพการศึกษาในทุกส่วนงาน ทุกระดับ ซึ่งจะส่งผลต่อการให้ความร่วมมือ การร่วมพัฒนา ให้การผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพเป็นเรื่องสำคัญ ทั้งยังในปีการศึกษา 2557 จะมีการประเมินการประกันคุณภาพการศึกษา ลงลึกถึงในระดับหลักสูตร ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่ทำทนายมาก ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษา เรื่อง การคาดการณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพ

การศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาเพื่อคาดการณ์ว่ามีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ทั้งนี้ ผู้วิจัยหวังว่าผลการศึกษาในครั้งนี้ จะเป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลที่ดียิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
2. เพื่อคาดการณ์ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้วิจัยครั้งนี้ คือ อาจารย์ประจำที่ผ่านการอบรมเกณฑ์ประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 จาก 6 คณะ 7 วิทยาลัย รวม 13 หน่วยงาน ได้แก่

1. คณะครุศาสตร์
 2. คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
 3. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
 4. คณะวิทยาการจัดการ
 5. คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
 6. คณะศิลปกรรมศาสตร์
 7. บัณฑิตวิทยาลัย
 8. วิทยาลัยนานาชาติ
 9. วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ
 10. วิทยาลัยพยาบาลและสุขภาพ
 11. วิทยาลัยสหเวชศาสตร์
 12. วิทยาลัยโลจิสติกส์และซัพพลายเชน
 13. วิทยาลัยการภาพยนตร์ ศิลปะการแสดงและสื่อใหม่
2. ตัวแปรที่ศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วย
- 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่
 - 2.1.1 เพศ
 - 2.1.2 อายุ
 - 2.1.3 ระดับการศึกษา
 - 2.1.4 ประเภท
 - 2.1.5 ประสบการณ์ในการทำงาน

2.1.6 หน่วยงาน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 การบริหารด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ได้แก่

2.2.1.1 ปัจจัยนำเข้า

2.2.1.2 กระบวนการ

2.2.1.3 ผลลัพธ์

2.2.2 องค์กรประกอบคุณภาพตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษา ระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 ได้แก่

2.2.2.1 องค์กรประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน

2.2.2.2 องค์กรประกอบที่ 2 บัณฑิต

2.2.2.3 องค์กรประกอบที่ 3 นักศึกษา

2.2.2.4 องค์กรประกอบที่ 4 อาจารย์

2.2.2.5 องค์กรประกอบที่ 5 หลักสูตรการเรียน การสอน การประเมินผู้เรียน

2.2.2.6 องค์กรประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์มีผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
2. ปัจจัยเรื่องสภาวะแวดล้อม ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และรูปแบบการประเมิน มีผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการคาดการณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาโดยศึกษาจากแนวคิดต่าง ๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมากำหนดกรอบแนวคิด ดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

บุคลากร หมายถึง ข้าราชการ ลูกจ้างประจำ พนักงานมหาวิทยาลัยประเภทประจำ พนักงานมหาวิทยาลัยประเภทชั่วคราว พนักงานราชการ และ ลูกจ้างชั่วคราว ที่ปฏิบัติงานในหน่วยงานจัดการเรียนการสอน

หน่วยงานจัดการเรียนการสอน หมายถึง หน่วยงานในระดับคณะ และวิทยาลัยที่ดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มี 6 คณะ 7 วิทยาลัย รวมทั้งสิ้น 13 หน่วยงาน ได้แก่

1. คณะครุศาสตร์
2. คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
3. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
4. คณะวิทยาการจัดการ
5. คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
6. คณะศิลปกรรมศาสตร์
7. บัณฑิตวิทยาลัย
8. วิทยาลัยนานาชาติ

9. วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ
10. วิทยาลัยพยาบาลและสุขภาพ
11. วิทยาลัยสหเวชศาสตร์
12. วิทยาลัยโลจิสติกส์และซัพพลายเชน
13. วิทยาลัยการภาพยนตร์ ศิลปะการแสดงและสื่อใหม่

ประเภท หมายถึง ประเภทของบุคลากร ที่แบ่งออกเป็นประเภทต่างๆ ซึ่งประกอบด้วย ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัยประเภทประจำ พนักงานมหาวิทยาลัยประเภทชั่วคราว พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ และลูกจ้างชั่วคราว

ประสบการณ์ในการทำงาน หมายถึง ระยะเวลาที่บุคลากรทั้งในสายวิชาการและสายสนับสนุนวิชาการได้ปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานของตนเอง

รูปแบบการประเมิน หมายถึง รูปแบบการประเมินโครงการตามแนวคิดของ แดเนียล แอล สตัฟเฟิลบีม และ คริส แอล เอส โคริน (Daniel L.Stufflebeam and Chris L.S.Coryn, 2014: 321) ได้มีแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการประเมิน เรียกว่า “ซีบีโมเดล” หรือ CIPP Model ประกอบด้วย สภาวะแวดล้อม (Context), ปัจจัยนำเข้า (Input), กระบวนการ (Process) และ ผลผลิต (Product)

รูปแบบการประเมินการประกันคุณภาพ หมายถึง การประเมินตามเกณฑ์ประกันคุณภาพ การศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, กองนโยบายและแผน, 2557: 45) ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ 14 ตัวบ่งชี้ ได้แก่

องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน

1. การบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนด โดย สกอ.

องค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต

1. คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ
2. การดำเนินงานทำหรือผลงานวิจัยของผู้สำเร็จการศึกษา

องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษา

1. การรับนักศึกษา
2. การส่งเสริมและพัฒนานักศึกษา
3. ผลที่เกิดกับนักศึกษา

องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์

1. การบริหารและพัฒนาอาจารย์
2. คุณภาพอาจารย์
3. ผลที่เกิดกับอาจารย์

องค์ประกอบที่ 5 หลักสูตรการเรียน การสอน การประเมินผู้เรียน

1. สาระของรายวิชาในหลักสูตร
2. การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน
3. การประเมินผู้เรียน
4. ผลการดำเนินงานหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ ระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ

องค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

1. สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

ภาพลักษณ์ หมายถึง ลักษณะของภาพที่เห็น ส่วนใหญ่ใช้ในความหมายว่า ภาพของบุคคล องค์กร สถาบัน ตามที่สาธารณชนมองเห็น เป็นภาพที่เกิดขึ้นในใจของคนที่เห็น มักเกิดจากลักษณะ การกระทำ หรือพฤติกรรมของบุคคล องค์กร หรือสถาบันนั้น ๆ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552)

ภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา หมายถึง การที่สังคมทั่วไปยอมรับว่า บัณฑิตของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีคุณภาพ สามารถดำเนินงานต่างๆ ด้วยความเชี่ยวชาญ และความเป็นมืออาชีพ ตามอัตลักษณ์ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาได้กำหนดไว้ คือ เป็นนักปฏิบัติ ผนัวิชากร เชี่ยวชาญการสื่อสาร ชำนาญการคิด มีจิตสาธารณะ

คุณภาพการศึกษา หมายถึง คุณลักษณะที่พึงประสงค์ทางการศึกษา ตามองค์ประกอบ คุณภาพการศึกษา 5 องค์ประกอบ ได้แก่

1. การผลิตบัณฑิต
2. การวิจัย
3. การบริการวิชาการ
4. การทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม
5. การบริหารจัดการ

คุณภาพบัณฑิต หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ในวิชาการ และวิชาชีพ มีคุณลักษณะตามหลักสูตรที่กำหนดให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทางการศึกษา 5 ด้าน คือ

1. ด้านคุณธรรม จริยธรรม
2. ด้านความรู้
3. ด้านทักษะทางปัญญา
4. ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ
5. ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน หมายถึง ระบบและกลไกในการดำเนินการ ประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่มุ่งเน้นให้เกิดวงจรคุณภาพ (PDCA) ในการดำเนินงานทุกพันธกิจ โดยมีการดำเนินการตั้งแต่การวางระบบคุณภาพ การควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพ การประเมินคุณภาพ และการพัฒนาคุณภาพ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการบริหารงาน ด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
2. เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพ การศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
3. เพื่อประเมินปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพ การศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องนี้ “ การคาดการณ์ระดับความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ” ผู้วิจัยได้นำแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยมาเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย ดังนี้

1. แนวคิดการประกันคุณภาพการศึกษา
 - 1.1 ความหมายของการประกันคุณภาพการศึกษา
 - 1.2 เหตุผลและความจำเป็นของการประกันคุณภาพการศึกษา
 - 1.3 แนวทางการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา
 - 1.4 แนวทางการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน
2. การประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
 - 2.1 นโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาภายในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
 - 2.2 การประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน
 - 2.3 วัตถุประสงค์การประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน
 - 2.4 ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน
 - 2.5 กระบวนการในการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ/หน่วยงานเทียบเท่า
 - 2.6 กลไกการประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
3. ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
 - 3.1 กรอบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร
 - 3.2 แนวทางการดำเนินการตามกรอบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
4. แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการประเมิน
 - 4.1 ความหมายของการประเมิน
 - 4.2 รูปแบบการประเมิน
5. แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการ
 - 5.1 ความหมายของการบริหารจัดการ
 - 5.2 ทฤษฎีการบริหารจัดการ
6. แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีเชิงระบบ
7. แนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จดี 11 ประกันคุณภาพการศึกษา
 - 7.1 แนวคิดเกี่ยวกับภาพลักษณ์องค์กร
 - 7.2 แนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพการศึกษา
 - 7.3 แนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพบัณฑิต
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดการประกันคุณภาพการศึกษา

แนวคิดการประกันคุณภาพการศึกษา สามารถศึกษาได้จากในประเด็นต่างๆดังนี้

1.1 ความหมายของการประกันคุณภาพการศึกษา คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2543: 14) กล่าวว่า

การประกันคุณภาพการศึกษาหมายถึงการดำเนินกิจกรรมตามภารกิจต่างๆของสถานศึกษา รวมไปถึงการบริหารจัดการ เพื่อสร้างความมั่นใจให้ผู้รับบริการทางการศึกษา คือ ผู้เรียน ผู้ปกครอง สถานประกอบการ ประชาชน และสังคมโดยรวม หรือที่เรียกว่าผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ว่าการดำเนินงานของสถานศึกษานั้นๆ จะมีประสิทธิภาพ และทำให้ผู้เรียนมีคุณภาพ มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ตามมาตรฐานการศึกษาที่ได้กำหนดไว้

ภาวิตา ธาราศรีสุทธิ (2558: 229) กล่าวว่า การประกันคุณภาพการศึกษา หมายถึง การดำเนินการในเรื่องของการกำหนดมาตรฐาน กระบวนการตรวจสอบ และการประเมินการศึกษา ให้เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพการศึกษา

คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น (ฝ่ายวางแผนและพัฒนา, 2558) กล่าวว่า การประกันคุณภาพการศึกษา หมายถึง กิจกรรมหรือการปฏิบัติภารกิจหลักอย่างมีระบบตามแบบแผน ที่กำหนดไว้ โดยมีการควบคุมคุณภาพ การตรวจสอบคุณภาพ และการประเมินคุณภาพ จนทำให้เกิดความมั่นใจในคุณภาพและมาตรฐานของดัชนีชี้วัด ระบบและกระบวนการผลิต ผลผลิตและผลลัพธ์ของการจัดการศึกษา ประกอบด้วย การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน และการประกันคุณภาพการศึกษาภายนอก

นิติธร ปิลวาสน์ (2556) กล่าวว่า การประกันคุณภาพการศึกษา หมายถึง การทำกิจกรรมตามภารกิจหลักให้เป็นไปตามแบบแผน ตามระบบที่กำหนดไว้ โดยต้องมีการควบคุมคุณภาพ การตรวจสอบคุณภาพ และการประเมินคุณภาพ จนทำให้มั่นใจได้ว่าคุณภาพและมาตรฐานของระบบ และกระบวนการผลิต ผลผลิต ผลลัพธ์ทางการศึกษามีคุณภาพ

ธวัชชัย ศุภดิษฐ์ (2557: 5) กล่าวว่า การประกันคุณภาพการศึกษา หมายถึง การจัดการกระบวนการต่างๆอันประกอบด้วย การควบคุม การตรวจสอบ การประเมิน การรักษาและการพัฒนาคุณภาพของสถาบัน หน่วยงาน และหลักสูตร เพื่อให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมั่นใจว่าผู้สำเร็จการศึกษาจะเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเป็นบัณฑิตที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามที่กำหนด ทั้งยังสามารถสร้างประโยชน์ให้กับสังคม และดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข

ลิสตัน (Liston, 1999: 159) กล่าวว่า การประกันคุณภาพเป็นเรื่องของการบริหารคุณภาพองค์กร (Quality management) ที่ประกอบไปด้วยการวางแผน กระบวนการ กิจกรรมที่เกี่ยวข้อง ระบบการบริหารจัดการ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยการประกันคุณภาพจะเป็นสิ่งที่ทำให้องค์กรนั้นมีความน่าเชื่อถือว่า องค์กรนั้นมีมาตรฐานในทุกๆกระบวนการที่ส่งผลต่อมาตรฐานในการผลิตที่เป็นไปตามความต้องการและความคาดหวังของผู้รับบริการอย่างต่อเนื่อง

ลาซาร์ (Lazăr VLĂȘCEANU et al, 2007: 48) กล่าวว่า การประกันคุณภาพการศึกษา หมายถึง กระบวนการทั้งหมดของการประเมินคุณภาพของระบบที่สถาบันดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยมุ่งเน้นที่ความรับผิดชอบและการพัฒนา โดยในการดำเนินการจะเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่ถูกกำหนดขึ้นอย่างถาวร การประกันคุณภาพการศึกษาจะแตกต่างกันออกไปในลักษณะ

ของการประเมิน โดยแบ่งออกเป็น การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน และการประกันคุณภาพการศึกษาภายนอก

1.2 เหตุผลและความจำเป็นของการประกันคุณภาพการศึกษา

ภารกิจหลักที่สถาบันอุดมศึกษามี 4 ประการ คือ 1) การผลิตบัณฑิต 2) การวิจัย 3) การให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และ 4) การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ในการดำเนินการตามภารกิจ ทั้ง 4 ประการนี้ มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ ปัจจุบันมีทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกมากมายที่ทำให้การประกันคุณภาพการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องเร่งดำเนินการ เนื่องจากคุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาในปัจจุบัน มีแนวโน้มที่จะมีความแตกต่างกันมากขึ้น ซึ่งจะก่อให้เกิดผลเสียแก่สังคมโดยรวม อีกทั้งความท้าทายของโลกที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วต่อการอุดมศึกษา ทั้งในเรื่องของการศึกษาข้ามพรมแดนและการเคลื่อนย้ายนักศึกษาและบัณฑิต ที่มีผลสืบเนื่องมาจากที่ประเทศไทยกำลังเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ดังนั้นการศึกษาที่มีคุณภาพจึงต้องมีการรับประกันคุณภาพที่ดี เพราะฉะนั้นสถาบันอุดมศึกษาจึงมีความจำเป็นที่จะต้องสร้างความมั่นใจแก่สังคมว่าสถาบันจะสามารถพัฒนาองค์ความรู้และผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพเพื่อตอบสนองต่อการพัฒนาประเทศให้มากขึ้น โดยสถาบันอุดมศึกษาจะต้องเผยแพร่ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทั้งนักศึกษา ผู้จ้างงาน ผู้ปกครอง รัฐบาล และประชาชนทั่วไป อย่างชัดเจน โปร่งใส ตามนโยบายการกำกับขององค์การที่ดี ตามหลักธรรมาภิบาล อีกทั้งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 มีการกำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายใน รวมถึงให้มีสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) (สมศ.) ทำหน้าที่ประเมินคุณภาพภายนอก โดยการประเมินสภาพจริงของการจัดการศึกษาของสถานศึกษา

และเนื่องจากคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้ประกาศใช้มาตรฐานการอุดมศึกษา เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2549 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2549) เพื่อเป็นกลไกกำกับมาตรฐานระดับกระทรวง ระดับคณะกรรมการการอุดมศึกษา และระดับหน่วยงาน โดยทุกหน่วยงานระดับอุดมศึกษาจะได้นำไปใช้เป็นการดำเนินการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา รวมไปถึงการที่กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2554 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2554) เพื่อเป็นกลไกส่งเสริมและกำกับให้สถาบันอุดมศึกษาจัดการศึกษาให้มีมาตรฐานตามประเภทหรือกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม ก. วิทยาลัยชุมชน, กลุ่ม ข. สถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี, กลุ่ม ค. สถาบันเฉพาะทาง, และ กลุ่ม ง. สถาบันที่เน้นการวิจัยขั้นสูงและผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษาโดยเฉพาะระดับปริญญาเอก นอกจากนี้กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2552 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552) และคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้ประกาศแนวทางการปฏิบัติตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม 2552 (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2552) เพื่อให้การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นไปตามมาตรฐานการอุดมศึกษาและเพื่อการประกันคุณภาพของบัณฑิตในแต่ละระดับคุณวุฒิและสาขาวิชา

ด้วยความจำเป็นดังกล่าว สถาบันอุดมศึกษาจึงจำเป็นต้องพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบและประเมินการดำเนินงานของสาขาวิชา คณะและสถาบันอุดมศึกษาในภาพรวมตามระบบคุณภาพและกลไกที่สถาบันนั้นๆ กำหนดขึ้น โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ในทุกองค์ประกอบคุณภาพว่าเป็นไปตามเกณฑ์ และได้มาตรฐานหรือไม่ และเพื่อให้สาขาวิชา คณะ และสถาบันอุดมศึกษาทราบสถานภาพของตนเอง อันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางในการพัฒนาคุณภาพไปสู่เป้าหมายและเป้าประสงค์ที่ตั้งไว้ตามจุดเน้นของตนเอง และเพื่อให้สาขาวิชา คณะ และสถาบันอุดมศึกษาทราบถึงจุดแข็ง จุดที่ควรปรับปรุง ตลอดจนได้รับข้อเสนอแนะในการพัฒนาการดำเนินงานเพื่อเสริมจุดแข็ง และพัฒนาจุดที่ควรปรับปรุงของสถาบันอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทำให้มั่นใจว่าสถาบันอุดมศึกษาสามารถสร้างผลผลิตทางการศึกษาที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานตามที่กำหนด และเพื่อให้หน่วยงานต้นสังกัดของสถาบันอุดมศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการส่งเสริมสนับสนุนการจัดการอุดมศึกษาในแนวทางที่เหมาะสม (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2557: 1)

1.3 แนวทางการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษา โดยมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1.3.1 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 มาตรา 4 มาตรฐานการศึกษา หมายความว่าข้อกำหนดเกี่ยวกับคุณลักษณะ คุณภาพ ที่พึงประสงค์และมาตรฐานของสถานศึกษา ทุกแห่ง และเพื่อใช้เป็นหลักในการเทียบเคียงสำหรับการส่งเสริมและกำกับดูแล การตรวจสอบ การประเมินผล และการประกันคุณภาพการศึกษา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2543 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2553 ได้กำหนดจุดมุ่งหมายและหลักการของการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นคุณภาพและมาตรฐาน โดยกำหนดรายละเอียดไว้ในหมวด 6 มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษาซึ่งประกอบด้วย “ระบบการประกันคุณภาพภายใน” และ “ระบบการประกันคุณภาพภายนอก” เพื่อใช้เป็นกลไกในการผดุงรักษาคุณภาพและมาตรฐานของสถาบันอุดมศึกษา

การประกันคุณภาพภายในเป็นการสร้างระบบและกลไกในการพัฒนาติดตาม ตรวจสอบ และประเมินการดำเนินงานของสถานศึกษาให้เป็นไปตามนโยบายเป้าหมายและระดับคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนดโดยสถานศึกษาและหรือหน่วยงานต้นสังกัดโดยหน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษากำหนดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาและให้ถือว่าการประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องมีการจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานประเมินคุณภาพภายในเสนอต่อสภาสถาบันหน่วยงานต้นสังกัดและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาและเปิดเผยต่อสาธารณชนเพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพ และมาตรฐานการศึกษาและเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก

การประกันคุณภาพภายนอกเป็นการประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาเพื่อให้มีการติดตาม และตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาโดยคำนึงถึงความมุ่งหมาย หลักการและแนวการจัดการศึกษาในแต่ละระดับซึ่งประเมินโดย “สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา(องค์การมหาชน)” หรือเรียกชื่อย่อว่า “สมศ.” พระราชบัญญัติการศึกษา

แห่งชาติพ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 ได้กำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งต้องได้รับการประเมินคุณภาพภายนอกอย่างน้อย 1 ครั้ง ในทุกรอบ 5 ปี นับตั้งแต่การประเมินครั้งสุดท้ายและเสนอผลการประเมินต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสาธารณชน

1.3.2 กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2551 – 2565) และแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555-2559)

กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปีฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2551-2565) ได้กำหนดแนวทางการพัฒนา และแก้ปัญหาอุดมศึกษาที่ไร้ทิศทางซ้ำซ้อนขาดคุณภาพและขาดประสิทธิภาพโดยใช้กลไกการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาเป็นกลไกหลักในการดำเนินการกล่าวคือให้มีการสร้างกลไกการประเมินคุณภาพสถาบันอุดมศึกษาตามพันธกิจของสถาบันในแต่ละกลุ่มซึ่งมีพื้นที่บริการและจุดเน้น ระดับการศึกษาที่ต่างกัน รวมทั้งมีพันธกิจและบทบาทในการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของประเทศต่างกันตามความหลากหลายทั้งการพัฒนาฐานรากสังคมเศรษฐกิจรวมถึงการกระจายอำนาจในระดับท้องถิ่น การขับเคลื่อนภาคการผลิตในชนบทท้องถิ่นและระดับประเทศจนถึงการแข่งขันในโลกาภิวัตน์ซึ่งระบบอุดมศึกษาแต่ละกลุ่มเหล่านี้จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงอุดมศึกษาและส่งผลกระทบต่อประเทศอย่างมีนัยสำคัญอาทิ สามารถสร้างความเป็นเลิศได้ตามพันธกิจของตนเองสามารถตอบสนองต่อยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศดีขึ้น ส่งผลเชิงบวกต่อการผลิตพัฒนาและการทำงานของอาจารย์สามารถปรับจำนวนของบัณฑิตในสาขาที่เป็นความต้องการของสังคมลดการว่างงานโดยที่สถาบันอุดมศึกษา ในกลุ่มเหล่านี้มีกลไกร่วมกันในการประกันคุณภาพเพื่อให้ นักศึกษาสามารถต่อยอดถ่ายโอนแลกเปลี่ยนกันได้ระหว่างกลุ่มและในระยะยาวการประเมินคุณภาพควรนำไปสู่ระบบรับรองวิทยฐานะ (Accreditation) ที่นักศึกษา และสาธารณะให้ความเชื่อถือเป็นฐานและเงื่อนไขในการจัดสรรงบประมาณของรัฐและการสนับสนุนจากภาคเอกชนรวมทั้งการโอนย้ายหน่วยกิต

จากกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาวดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษาในปีพ.ศ. 2551 กำหนดประเภทหรือกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเป็น 4 กลุ่มคือ

กลุ่มมหาวิทยาลัยชุมชน หมายถึง สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับต่ำกว่าปริญญาตรีจัดฝึกอบรมสนองตอบความต้องการของท้องถิ่นเพื่อเตรียมกำลังคนที่มีความรู้เข้าสู่ภาคการผลิตจริง ในชุมชนสถาบันสนับสนุนรองรับการเปลี่ยนอาชีพพื้นฐาน

กลุ่มสถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี หมายถึง สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรีเพื่อให้ได้บัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถเป็นหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลง ในระดับภูมิภาคสถาบันมีบทบาทในการสร้างความเข้มแข็งให้กับหน่วยงานธุรกิจและบุคคลในภูมิภาคเพื่อรองรับการดำรงชีพสถาบันอาจมีการจัดการเรียนการสอนในระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาโทด้วยก็ได้

กลุ่มสถาบันเฉพาะทาง หมายถึง สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตเฉพาะทางหรือเฉพาะกลุ่มสาขาวิชาทั้งสาขาวิชาทางวิทยาศาสตร์กายภาพวิทยาศาสตร์ชีวภาพสังคมศาสตร์หรือมนุษยศาสตร์รวมทั้งสาขาวิชาชีพเฉพาะทางสถาบันอาจเน้นการทำวิทยานิพนธ์หรือการวิจัยหรือเน้นการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถทักษะและสมรรถนะในการประกอบอาชีพระดับสูงหรือเน้นทั้งสองด้านรวมทั้งสถาบันอาจมีบทบาทในการพัฒนาภาคการผลิตจริงทั้งอุตสาหกรรมและบริการ

สถาบันในกลุ่มนี้อาจจำแนกได้เป็น 2 ลักษณะ คือลักษณะที่ 1 เป็นสถาบันที่เน้นระดับบัณฑิตศึกษา และลักษณะที่ 2 เป็นสถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี

กลุ่มสถาบันที่เน้นการวิจัยขั้นสูงและผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาเอก หมายถึงสถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาเอกและเน้นการทำวิทยานิพนธ์และการวิจัยรวมถึงการวิจัยหลังปริญญาเอกสถาบันเน้นการผลิตบัณฑิตที่เป็นผู้นำทางความคิดของประเทศสถาบันมีศักยภาพในการขับเคลื่อนอุดมศึกษาไทยให้อยู่ในแนวหน้าระดับสากลมุ่งสร้างองค์ความรู้ทฤษฎีและข้อค้นพบใหม่ทางวิชาการ

ดังนั้นการประกันคุณภาพการศึกษาจึงต้องสร้างกลไกการประเมินคุณภาพให้สอดคล้องกับการแบ่งกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา 4 กลุ่มดังกล่าว

แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555-2559) กำหนดให้อุดมศึกษาไทยช่วงปี 2555-2559 ต้องมีการพัฒนาอย่างก้าวกระโดดเพื่อเป็นแหล่งความรู้ที่ตอบสนองการแก้ไขปัญหาวิกฤติและชี้้นำการพัฒนาอย่างยั่งยืนของชาติและท้องถิ่นโดยเร่งสร้างภูมิคุ้มกันในประเทศให้เข้มแข็งภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและต้องส่งเสริมการพัฒนาประเทศให้สามารถแข่งขันได้ในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลกโดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพผลิตกำลังคนที่มีศักยภาพตรงตามความต้องการของตลาดแรงงานสามารถทำงานเพื่อดำรงชีพตนเอง และเพื่อช่วยเหลือสังคมมีคุณธรรม มีความรับผิดชอบและมีสุขภาวะ ทั้งร่างกายและจิตใจทั้งพัฒนาอาจารย์ให้เป็มืออาชีพและผู้เชี่ยวชาญมืออาชีพให้เป็นอาจารย์พัฒนาวิชาชีพอาจารย์ให้เป็นที่ยอมรับของสังคม มีการจัดการเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย โดยใช้ความรู้เทคโนโลยีและนวัตกรรมความคิดสร้างสรรค์บนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาเพื่อประโยชน์สุขที่ยั่งยืนของประเทศไทย โดยอาศัยการบริหารจัดการอุดมศึกษาเชิงรุกและพระราชบัญญัติอุดมศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ปี 2559 “อุดมศึกษาเป็นแหล่งองค์ความรู้และพัฒนาากำลังคนระดับสูงที่มีคุณภาพเพื่อการพัฒนาชาติอย่างยั่งยืนสร้างสังคมการเรียนรู้ตลอดชีวิตตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555 – 2559) บนพื้นฐานปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมีบทบาทสูงในสังคมประชาคมอาเซียนและมุ่งสู่คุณภาพอุดมศึกษาระดับนานาชาติ”

1.3.3 มาตรฐานการอุดมศึกษา ที่ปรากฏตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ ลงวันที่ 7 สิงหาคม 2549 ประกอบด้วยมาตรฐาน 3 ด้านได้แก่

1. มาตรฐานด้านคุณภาพบัณฑิต 2) มาตรฐานด้านการบริหารจัดการการอุดมศึกษา และ 3) มาตรฐานด้านการสร้างและพัฒนาสังคมฐานความรู้และสังคมแห่งการเรียนรู้ มาตรฐานย่อยทั้ง 3 ด้านนี้ อยู่ในมาตรฐานการศึกษาของชาติที่ประกอบด้วยมาตรฐานย่อย 3 มาตรฐาน คือ มาตรฐานที่ 1 คุณลักษณะของคนไทยที่พึงประสงค์ ทั้งในฐานะพลเมืองและพลโลก มาตรฐานที่ 2 แนวการจัดการศึกษา มาตรฐานที่ 3 แนวการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้/สังคมแห่งความรู้แต่ละมาตรฐานย่อยของมาตรฐานการอุดมศึกษาจะมีความสอดคล้องและสัมพันธ์กับมาตรฐานย่อยของมาตรฐานการศึกษาของชาติ เพื่อให้การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาบรรลุตามจุดมุ่งหมายและหลักการของการจัดการศึกษาของชาติ

นอกเหนือจากมาตรฐานการอุดมศึกษาที่เป็นมาตรฐานแม่บทแล้ว คณะกรรมการการอุดมศึกษาได้จัดทำมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2551 เพื่อนำไปสู่การพัฒนาสถาบันอุดมศึกษาตามกลุ่มสถาบันที่มีปรัชญา วัตถุประสงค์ และพันธกิจในการจัดตั้งที่แตกต่างกันได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ประกอบด้วยมาตรฐานหลัก 2 ด้าน คือ มาตรฐานด้านศักยภาพและความพร้อมในการจัดการศึกษา และมาตรฐานด้านการดำเนินการตามภารกิจของสถาบันอุดมศึกษา และกำหนดกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม ก วิทยาลัยชุมชน กลุ่ม ข สถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี กลุ่ม ค สถาบันเฉพาะทาง กลุ่ม ง สถาบันที่เน้นการวิจัยขั้นสูงและผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษาโดยเฉพาะระดับปริญญาเอก

นอกจากนั้น ยังได้จัดทำกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานการอุดมศึกษาและเพื่อเป็นการประกันคุณภาพบัณฑิตในแต่ละระดับคุณวุฒิ และสาขาวิชา โดยกำหนดให้คุณภาพของบัณฑิตทุกระดับคุณวุฒิและสาขาวิชาต้องเป็นไปตามมาตรฐานผลการเรียนรู้อย่างน้อย 5 ด้าน คือ ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านความรู้ ด้านทักษะทางปัญญา ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ และด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

1.3.4 กฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา

หลังจากที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 มีผลบังคับใช้ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (ทบวงมหาวิทยาลัยเดิม) ในฐานะหน่วยงานต้นสังกัดที่ทำหน้าที่กำกับดูแลสถาบันอุดมศึกษาได้เสนอระบบการประกันคุณภาพการศึกษาให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาเพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ซึ่งคณะรัฐมนตรีในการประชุมเมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2543 ได้มีมติเห็นชอบกับระบบประกันคุณภาพการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (ทบวงมหาวิทยาลัยเดิม) ซึ่งต่อมาได้จัดทำเป็นประกาศทบวงมหาวิทยาลัย เรื่อง ระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา พ.ศ.2545 เพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติ สำคัญของประกาศฉบับนี้ระบุให้ทบวงมหาวิทยาลัยสนับสนุนและส่งเสริมสถาบันอุดมศึกษาจัดทำระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในตามภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษาให้มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล รวมทั้งให้มีการประเมินผลและติดตามตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา ของสถาบันอุดมศึกษาจากภายใน หรือโดยหน่วยงานต้นสังกัดที่มีหน้าที่กำกับดูแลสถาบันการศึกษา เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการประเมินคุณภาพจากภายนอก รวมถึงสนับสนุนให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษาขึ้นในแต่ละคณะวิชา หรือสถาบันอุดมศึกษา เพื่อกำหนดนโยบาย หลักเกณฑ์ แนวทาง วิธีการตรวจสอบและประเมินระบบ กลไกและประเมินผลการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของแต่ละคณะวิชาหรือสถาบันอุดมศึกษา

หลังจากดำเนินการตามประกาศฉบับปี พ.ศ.2545 ไประยะหนึ่ง สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจึงได้จัดทำกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2546 เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ในมาตรา 5 และมาตรา 47 วรรคสอง โดยสาระสำคัญเกี่ยวกับระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของกฎกระทรวงฉบับนี้

ยังคงไว้ ตามประกาศทบวงมหาวิทยาลัยฯ พ.ศ. 2545 ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้ถือปฏิบัติมาอย่างต่อเนื่อง ต่อมาในปี พ.ศ.2553 กระทรวงศึกษาธิการได้ออกกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2553 แทนฉบับเดิม โดยรวมการประกันคุณภาพภายใน และภายนอกของการศึกษาทุกระดับไว้ในฉบับเดียวกัน มีคณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษาทำหน้าที่หลัก 2 ประการ คือ 1) วางระเบียบหรือออกประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา เพื่อส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการการอุดมศึกษา และ 2) เสนอแนะแนวทางปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาแก่สถานศึกษา โดยนำผลการประเมินคุณภาพทั้งภายในและภายนอกไปปรับปรุงคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ ยังมีการปรับเปลี่ยนให้ระบบการประกันคุณภาพภายในประกอบด้วย การประเมินคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพ และการพัฒนาคุณภาพ และกำหนดให้หน่วยงานต้นสังกัดจัดให้มีการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษาอย่างน้อยหนึ่งครั้ง ในทุกสามปีและแจ้งผลให้สถานศึกษา ระดับอุดมศึกษาทราบ รวมทั้งเปิดเผยผลการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษาต่อสาธารณชน

1.4 แนวทางการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

ในการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มีแนวทางในการดำเนินการ ดังนี้

1.4.1 ระบบการประกันคุณภาพการศึกษา

ด้วยกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2553 ข้อ 33 ให้สถาบันอุดมศึกษาพัฒนาระบบประกันคุณภาพ โดยยึดหลักเสรีภาพทางวิชาการ และควมมีอิสระในการดำเนินการของสถานศึกษา เพื่อให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาอย่างต่อเนื่อง และเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก สถาบันจึงมีอิสระในการพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในที่เหมาะสมสอดคล้องกับระดับการพัฒนาของสถาบัน โดยอาจเป็นระบบประกันคุณภาพที่ใช้กันแพร่หลายในระดับชาติหรือนานาชาติ หรือเป็นระบบเฉพาะที่สถาบันพัฒนาขึ้นเอง แต่ไม่ว่าจะเป็นระบบคุณภาพแบบใดจะต้องมีกระบวนการทำงานที่เริ่มต้นจากการวางแผน การดำเนินงานตามแผน การตรวจสอบประเมิน และการปรับปรุงพัฒนา ทั้งนี้ เพื่อให้การดำเนินการกิจของสถาบันบรรลุเป้าประสงค์และมีพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันก็เป็นหลักประกันแก่สาธารณชนให้มั่นใจว่าสถาบันอุดมศึกษาสามารถสร้างผลผลิตทางการศึกษาที่มีคุณภาพหลักการที่สำคัญในการพัฒนาระบบประกันคุณภาพและตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา

หลักการสำคัญในการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษามีดังต่อไปนี้

1. ส่งเสริมพันธกิจหลักและพันธกิจสนับสนุนของการอุดมศึกษาภายใต้ความสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.2553
2. เป็นระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่ครอบคลุมปัจจัยนำเข้าและกระบวนการซึ่งสามารถส่งเสริมและนำไปสู่ผลลัพธ์ของการดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา รอบใหม่ ประกอบการประกันคุณภาพระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบัน โดยจะเริ่มใช้ในปี การศึกษา 2557 โดย ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาระดับหลักสูตร มีการดำเนินการตั้งแต่ การควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพ และการพัฒนาคุณภาพ การพัฒนาตัวบ่งชี้และเกณฑ์ การประเมิน จะมุ่งไปที่ระบบการประกันคุณภาพการศึกษามากกว่าการประเมินคุณภาพ เพื่อให้ สามารถส่งเสริม สนับสนุน กำกับติดตามการดำเนินงานให้เป็นไปตามที่กำหนด สะท้อนการจัด การศึกษาอย่างมีคุณภาพ และระบบการประกันคุณภาพภายในระดับคณะและระดับสถาบัน เป็นการ ดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่คณะและสถาบันพัฒนาระบบประกันคุณภาพ โดยยึด หลักเสรีภาพทางวิชาการและควมมีอิสระในการดำเนินการของสถานศึกษา ซึ่งจะประเมินตามระบบ ประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่คณะและสถาบันต้องการให้คณะและสถาบันพัฒนาตามศักยภาพ และประเภทของกลุ่มสถาบัน ซึ่งเป็นการประเมินความเข้มแข็งทางวิชาการ

4. ให้อิสระกับสถาบันอุดมศึกษาในการออกแบบระบบประกันคุณภาพการศึกษา

5. เชื่อมโยงกับระบบคุณภาพอื่นที่กำหนดและเป็นนโยบายของ กกอ. โดยเฉพาะ เรื่องกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และการเชื่อมโยงกับการประกันคุณภาพ ภายนอกของ สมศ. เพื่อไม่ให้เป็นการทำงานซ้ำซ้อนเกินความจำเป็นหรือสร้างภาระการทำงานของ หน่วยงาน

1.4.2 มาตรฐาน ตัวบ่งชี้และเกณฑ์ประเมินคุณภาพ

มาตรฐานที่เป็นกรอบสำคัญในการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา คือ มาตรฐานการอุดมศึกษา ในขณะเดียวกันสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ต้องดำเนินการให้เป็นไปตาม มาตรฐานและหลักเกณฑ์อื่นๆ ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรฐานและหลักเกณฑ์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง อีกมาก เช่น เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา มาตรฐานเพื่อการประเมินคุณภาพภายนอกของ สมศ. หรือกรอบการ ปฏิบัติราชการตามมิติด้านต่างๆของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) ในกรณี มหาวิทยาลัยของรัฐ เป็นต้น

1.4.3 กลไกการประกันคุณภาพ

ในด้านของกลไกการประกันคุณภาพ ผู้ที่มีความสำคัญส่งผลให้การดำเนินงาน ประสบความสำเร็จและนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่องคือ คณะกรรมการระดับนโยบายและ ผู้บริหารสูงสุดของสถาบันที่จะต้องให้ความสำคัญและกำหนดนโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาที่ ชัดเจนและเข้าใจร่วมกันทุกระดับ โดยมอบหมายให้หน่วยงานหรือคณะกรรมการรับผิดชอบในการ ติดตาม ตรวจสอบ ประเมิน และกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง หน้าที่สำคัญประการหนึ่ง ของคณะกรรมการหรือหน่วยงานนี้ คือ การจัดระบบการประกันคุณภาพพร้อมกำหนดตัวบ่งชี้และ เกณฑ์การประเมินคุณภาพที่เหมาะสมสำหรับคณะและสถาบัน ระบบประกันคุณภาพที่ใช้ต้อง สามารถเชื่อมโยงให้เกิดคุณภาพของการปฏิบัติงาน ตั้งแต่ระดับบุคคล ระดับหลักสูตร ระดับคณะวิชา ไปจนถึงระดับสถาบัน โดยอาจจำเป็นต้องจัดทำคู่มือคุณภาพในแต่ละระดับเพื่อกำกับการดำเนินงาน แต่ที่สำคัญคณะกรรมการหรือหน่วยงานนี้ต้องประสานและผลักดันให้เกิดระบบฐานข้อมูลและ สารสนเทศที่มีประสิทธิภาพซึ่งสามารถใช้งานได้ในทุกระดับ

1.4.4 ระบบฐานข้อมูลและระบบสารสนเทศ

การวัดและวิเคราะห์ผลการดำเนินงานเป็นสิ่งจำเป็นในกระบวนการประกันคุณภาพ การวัดและวิเคราะห์ผลการดำเนินงานจะไม่สามารถทำได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ หากปราศจากฐานข้อมูลและระบบสารสนเทศที่เป็นจริง ถูกต้องตรงกันทุกระดับตั้งแต่ระดับบุคคล ระดับหลักสูตร คณะวิชา และสถาบัน ตลอดจนเป็นข้อมูลที่สามารถเรียกใช้ได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้นระบบสารสนเทศที่ดี มีประสิทธิภาพจึงเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งที่จะส่งผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษา และส่งผลต่อคุณภาพในทุกขั้นตอนการดำเนินงานตั้งแต่การวางแผน การปฏิบัติงาน การตรวจประเมิน ตลอดจนการปรับปรุงและพัฒนา

2. การประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

มติคณะรัฐมนตรีปี 2543 เห็นชอบกับระบบประกันคุณภาพการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ซึ่งต่อมาได้จัดทำเป็นประกาศ เรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2545 สาระสำคัญของประกาศฉบับนี้คือระบุให้สถาบันอุดมศึกษาจัดทำระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน รวมทั้งให้มีการประเมินผล และติดตามตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการประเมินคุณภาพจากภายนอกให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการประกันคุณภาพภายในขึ้น ทำหน้าที่กำหนดนโยบายหลักเกณฑ์ วิธีการตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของสถาบันอุดมศึกษานั้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาในฐานะสถาบันอุดมศึกษา ได้ดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาภายในเรื่อยมา โดยมหาวิทยาลัยมีนโยบายและหลักเกณฑ์การดำเนินการสอดคล้องตามหลักเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่ระบุในกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.2553 โดยมีแนวทางการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ดังนี้

2.1 นโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาภายในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ได้มีการกำหนดนโยบาย ดังนี้

1. ส่งเสริม สนับสนุนและจัดให้มีระบบและกลไกในการให้ความรู้และทักษะด้านการประกันคุณภาพการศึกษาแก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของมหาวิทยาลัย
2. ส่งเสริม และสนับสนุนให้ทุกหน่วยงานภายในมหาวิทยาลัย มีระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ โดยกำหนดให้มีการดำเนินการควบคุม การตรวจสอบ และการประเมินคุณภาพการศึกษาในระบบ CHE QA Online อย่างต่อเนื่อง
3. สร้างวัฒนธรรมคุณภาพโดยส่งเสริม และพัฒนาการนำวงจรคุณภาพ (PDCA) เข้ามาใช้ในการปฏิบัติงานเปรียบเสมือนกลไกที่จะทำให้ระบบงาน และผู้ปฏิบัติงานสามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีจิตสำนึกแห่งความรับผิดชอบต่อคุณภาพการศึกษา รักษาและพัฒนามาตรฐานการศึกษาของมหาวิทยาลัยให้อยู่ในระดับที่ดียิ่งขึ้น

4. ส่งเสริม และสนับสนุนการนำผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มาจัดทำ แผนพัฒนาคุณภาพ เพื่อใช้ในการพัฒนาและปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานและจัดทำแผนปฏิบัติการระดับมหาวิทยาลัยในปีถัดไป

5. พัฒนาเครือข่ายการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภายใน มหาวิทยาลัยกับบุคคล องค์กร หรือหน่วยงาน ทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย ในกิจกรรมด้านการประกันคุณภาพการศึกษา

6. ส่งเสริมให้มีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและกิจกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา ของมหาวิทยาลัยแก่นักศึกษา และประชาคมโดยผ่านช่องทางการสื่อสารประเภทต่าง ๆ ของ มหาวิทยาลัย

2.2 การประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน

การประเมินคุณภาพภายใน หมายถึง กระบวนการประเมินผลการดำเนินงานของ หน่วยงานในมหาวิทยาลัย เป็นการให้ความหมายในเชิงคุณภาพว่าหน่วยงานในมหาวิทยาลัยปฏิบัติงาน ในระดับดีมากน้อยเพียงใด และมีหลักฐานที่แสดงการปฏิบัติงานดังกล่าวหรือไม่ โดยการเขียนเป็น รายงานการประเมินตนเอง (SAR) ที่แสดงผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้และผลการประเมินเทียบกับ เกณฑ์โดยมีการตรวจสอบอย่างเป็นระบบ สำหรับการตรวจประเมินคุณภาพภายในสถานศึกษาตาม พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 มาตรา 47 เป็นการประเมินผลและการตรวจสอบ คุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาจากภายในโดยผู้ทรงคุณวุฒิจากภายในและภายนอก มหาวิทยาลัย

2.3 วัตถุประสงค์การประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน

ภารกิจหลักมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาตามแผนยุทธศาสตร์ 5 ประการ คือ ผลิตบัณฑิต การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคม การพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา และ การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม การดำเนินการตามภารกิจทั้ง 5 ประการ มีปัจจัยหลายประการที่เร่งรัด การประกันคุณภาพการศึกษาในมหาวิทยาลัย (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, กองนโยบายและแผน, 2557: 13)คือ

1. การจัดอันดับคุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาและบัณฑิต
2. มีการแข่งขันกันเชิงคุณภาพของการจัดการศึกษาและคุณภาพของบัณฑิตทั้ง ภายในและนอกประเทศ
3. การพัฒนาองค์ความรู้ให้เป็นสากลเพื่อให้ได้รับการยอมรับระดับนานาชาติ
4. การสร้างความมั่นใจให้แก่สังคมด้านความสามารถผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ
5. ต้องแสดงข้อมูลสาธารณะ (Public Information) ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ ส่วนเสียและประชาชนทั่วไป

จากปัจจัยดังกล่าวมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จึงได้ดำเนินการให้มีระบบ ประกันคุณภาพ และมีการตรวจประเมินคุณภาพภายในอย่างต่อเนื่อง โดยมีวัตถุประสงค์การตรวจประเมิน ดังนี้

1. ประเมินคุณภาพการจัดการศึกษา และการบริหารองค์กรของมหาวิทยาลัยตาม เกณฑ์ตัวบ่งชี้อุดมศึกษา

2. เสนอแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพการจัดการศึกษาของหน่วยงานต่างๆ ตามโครงสร้างของมหาวิทยาลัย ได้แก่ คณะ / วิทยาลัย / สำนัก / สถาบัน

3. แสดงข้อมูลสาธารณะที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทำให้มั่นใจว่ามหาวิทยาลัยสามารถสร้างผลผลิตที่มีคุณภาพ

2.4 ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

องค์ประกอบคุณภาพการศึกษา ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ คือ 1) การผลิตบัณฑิต 2) การวิจัย 3) การบริการวิชาการ 4) การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม 5) การบริหารจัดการสำหรับระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทานั้น คำนึงถึงองค์ประกอบคุณภาพการศึกษา เป็นเครื่องมือที่จะตรวจสอบ ประเมิน กระตุ้นการปฏิบัติพันธกิจของมหาวิทยาลัย โดยมุ่งให้เกิดคุณภาพและการสร้างวัฒนธรรมคุณภาพให้เกิดขึ้นในมนัสานิกของคณาจารย์ บุคลากร และนักศึกษาทุกคน

ระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยนั้น มุ่งเน้นให้เกิดวงจรคุณภาพ (PDCA) ในการดำเนินงานทุกพันธกิจ ทั้งในระดับมหาวิทยาลัย และระดับคณะ / หน่วยงานเทียบเท่า โดยมีการจัดทำรายงานประจำปี ที่เป็นรายงานการประเมินตนเองที่ครอบคลุมการดำเนินงานตามองค์ประกอบคุณภาพการศึกษาที่กำหนด โดยมีการดำเนินการตั้งแต่การวางระบบคุณภาพ การควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพ การประเมินคุณภาพและการพัฒนาคุณภาพ

2.5 กระบวนการในการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะได้มีการกำหนดกระบวนการไว้ดังนี้

1. คณะจัดให้มีหน่วยงานหรือคณะกรรมการที่รับผิดชอบการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพขึ้น โดยมีหน้าที่พัฒนา บริหาร และติดตามการดำเนินการด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในหน่วยงาน ตลอดจนประสานงานกับมหาวิทยาลัย และหน่วยงานภายนอก เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าการจัดการศึกษาจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2. คณะพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของหน่วยงาน ให้สอดคล้องกับวงจรคุณภาพ (PDCA) เพื่อใช้กำกับการตรวจสอบและประเมินคุณภาพการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ

3. คณะจัดให้มีระบบและกลไกควบคุมคุณภาพการปฏิบัติพันธกิจของหน่วยงาน โดยเฉพาะด้านการผลิตบัณฑิต การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคม การพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

4. คณะกำหนดองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินคุณภาพการศึกษาภายในที่สอดคล้องตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด รวมทั้งกำหนดตัวบ่งชี้อัตลักษณ์ที่แสดงให้เห็นจุดยืนหรือตัวตนของคณะ

5. คณะจัดทำแผนการประกันคุณภาพการศึกษาของหน่วยงานซึ่งครอบคลุมกิจกรรมการประกันคุณภาพที่ประกอบด้วย การควบคุม ตรวจสอบและประเมินคุณภาพภายใน รวมทั้งการพัฒนาบุคลากร และสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพของหน่วยงาน

6. คณะจัดให้มีระบบการตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงานขึ้นเป็นการภายใน ได้ตามที่จะเห็นสมควร โดยมีการแสดงผลการตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงานอย่างเป็นรูปธรรมชัดเจน และมีการพัฒนาปรับปรุงคุณภาพการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง

7. คณะจัดทำรายงานการประเมินคุณภาพตนเอง และเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการตรวจประเมินคุณภาพการศึกษาภายในจากมหาวิทยาลัย ตามองค์ประกอบคุณภาพที่กำหนด

8. คณะจัดทำแผนการพัฒนาคุณภาพตามองค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้คุณภาพ และตามข้อเสนอแนะของกรรมการผู้ประเมินคุณภาพเสนอต่อมหาวิทยาลัย โดยหน่วยงาน ต้องดำเนินการตามแผนดังกล่าวให้ครบตามวงจรคุณภาพ PDCA และรายงานผลการดำเนินการในรายงานการประเมินตนเองของหน่วยงานในปีการศึกษาถัดไป

2.6 กลไกการประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทามีผู้บริหารระดับสูงให้ความสำคัญกับการประกันคุณภาพ และร่วมกันกำหนดนโยบายด้านการประกันคุณภาพทั้งภายในและภายนอก จึงส่งผลให้การดำเนินงานประสบความสำเร็จและนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง คือ คณะกรรมการชุดต่างๆ ที่มหาวิทยาลัยจัดตั้งขึ้น เพื่อทำหน้าที่ขับเคลื่อนระบบการประกันคุณภาพการศึกษาให้ไปสู่เป้าหมาย โดยแบ่งเป็นหลายระดับตามหน้าที่และความสำคัญ (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, กองนโยบายและแผน, 2557: 19) ดังนี้

1. สภามหาวิทยาลัย โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอกเป็นประธาน ประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิ อธิการบดี รองอธิการบดี ผู้แทนฝ่ายบริหาร ผู้แทนสภาคณาจารย์และข้าราชการ เป็นกรรมการ โดยมีหน้าที่หลักดังนี้

- 1.1 กำหนดนโยบายในการปฏิบัติพันธกิจของมหาวิทยาลัยอย่างมีคุณภาพ
- 1.2 กำกับและติดตามผลการปฏิบัติพันธกิจของมหาวิทยาลัย
- 1.3 กำกับและติดตามมาตรฐานของหน่วยงานภายในมหาวิทยาลัย
- 1.4 พิจารณา เสนอแนะแนวทางในการพัฒนาคุณภาพการปฏิบัติพันธกิจของมหาวิทยาลัย

2. คณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัย โดยมีอธิการบดีเป็นประธาน ประกอบด้วยรองอธิการบดี คณบดี และผู้อำนวยการสถาบัน/ สำนัก/ ศูนย์เป็นกรรมการ โดยมีหน้าที่หลักดังนี้

2.1 กำกับนโยบายและให้ความเห็นชอบแผนดำเนินงานของคณะกรรมการบริหารคุณภาพ

- 2.2 กำกับมาตรฐานของหน่วยงานภายในมหาวิทยาลัย
- 2.3 พิจารณาเป้าหมายและผลการประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อเสนอการรับรอง
- 2.4 กำกับและติดตามผลการประเมินคุณภาพภายใน

3. คณะกรรมการประกันคุณภาพ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาโดยมีอธิการบดีเป็นที่ปรึกษา รองอธิการบดีฝ่ายแผนงานและประกันคุณภาพเป็นประธาน ประกอบด้วยคณบดี/ผู้อำนวยการ/หน่วยงานเทียบเท่า เป็นคณะกรรมการ และผู้อำนวยการกองนโยบายและแผน เป็นกรรมการและเลขานุการ โดยมีหน้าที่ดังนี้

3.1 กำหนดนโยบาย แนวทางการประกันคุณภาพการศึกษา และให้ความเห็นชอบแผนการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัย

3.2 กำหนดมาตรฐาน หลักเกณฑ์และวิธีการควบคุมคุณภาพ (Quality Control) การตรวจสอบคุณภาพ (Quality Auditing) และการประเมินคุณภาพ (Quality Assessment)

3.3 ให้คำแนะนำปรึกษาด้านการประกันคุณภาพและการจัดทำรายงานการประเมินตนเองระดับมหาวิทยาลัย/คณะ/วิทยาลัย/สำนัก/สถาบัน/ศูนย์ และหน่วยงานเทียบเท่า

3.4 ปฏิบัติงานอื่นที่เกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษาตามที่สภามหาวิทยาลัย สภาวิชาการ คณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัย (กบม.) หรืออธิการบดี มอบหมาย

4. คณะกรรมการเครือข่ายประกันคุณภาพการศึกษาภายในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดยมีรองอธิการบดีฝ่ายแผนงานละประกันคุณภาพเป็นที่ปรึกษา และผู้อำนวยการกองนโยบายและแผน ทำหน้าที่เป็นประธาน ประกอบด้วยบุคลากรผู้ปฏิบัติงานประกันคุณภาพของคณะ/หน่วยงานเทียบเท่า เป็นกรรมการ โดยมีหน้าที่ ดังนี้

4.1 ส่งเสริมและสนับสนุนให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษาให้กับคณาจารย์ บุคลากร และนักศึกษาของมหาวิทยาลัย

4.2 แลกเปลี่ยนเรียนรู้กระบวนการ/ปัญหา และวิธีการแก้ไขการทำงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่

4.3 ส่งเสริมและสนับสนุนให้หน่วยงานมีการบูรณาการความร่วมมือเพื่อสร้างความเข้มแข็งด้านประกันคุณภาพร่วมกัน

4.4 ร่วมกันจัดกิจกรรมด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในมหาวิทยาลัย

3. ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

3.1 กรอบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร

ประกอบด้วยองค์ประกอบในการประกันคุณภาพหลักสูตร จำนวน 6 องค์ประกอบ โดยมีตัวบ่งชี้ในแต่ละองค์ประกอบรวมทั้งสิ้น 14 ตัวบ่งชี้ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน

ตัวบ่งชี้ที่ 1.1 การบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนด โดย สกอ.

องค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต

ตัวบ่งชี้ที่ 2.1 คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ

ตัวบ่งชี้ที่ 2.2 การได้งานทำหรือผลงานวิจัยของผู้สำเร็จการศึกษา

องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษา

ตัวบ่งชี้ที่ 3.1 การรับนักศึกษา

ตัวบ่งชี้ที่ 3.2 การส่งเสริมและพัฒนานักศึกษา

ตัวบ่งชี้ที่ 3.3 ผลที่เกิดกับนักศึกษา

องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์

ตัวบ่งชี้ที่ 4.1 การบริหารและพัฒนาอาจารย์

ตัวบ่งชี้ที่ 4.2 คุณภาพอาจารย์

ตัวบ่งชี้ที่ 4.3 ผลที่เกิดกับอาจารย์

องค์ประกอบที่ 5 หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน

ตัวบ่งชี้ที่ 5.1 สารของรายวิชาในหลักสูตร

ตัวบ่งชี้ที่ 5.2 การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน

ตัวบ่งชี้ที่ 5.3 การประเมินผู้เรียน

ตัวบ่งชี้ที่ 5.4 ผลการดำเนินงานหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา

แห่งชาติ

องค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

ตัวบ่งชี้ที่ 6.1 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

3.2 แนวทางการดำเนินการตามกรอบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ประกอบไปด้วย องค์ประกอบในการประกันคุณภาพหลักสูตร จำนวน 6 องค์ประกอบ และมีตัวบ่งชี้ในแต่ละองค์ประกอบรวมทั้งสิ้น 14 ตัวบ่งชี้ และเพื่อให้การดำเนินการบรรลุเป้าหมายตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ในแต่ละตัวบ่งชี้จึงมีกระบวนการหรือผลการดำเนินงานในประเด็นที่เกี่ยวข้องดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน

ตัวบ่งชี้ที่ 1.1 การบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนด โดย สกอ. โดยใช้ผลการบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร โดยแบ่งออกเป็น ระดับปริญญาตรี มีเกณฑ์ 4 ข้อ ระดับปริญญาโท และปริญญาเอก มีเกณฑ์ 12 ข้อ ดังนี้

ระดับปริญญาตรี มีเกณฑ์การประเมินจำนวน 4 ข้อ ดังนี้

1. จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร
2. คุณสมบัติของอาจารย์ประจำหลักสูตร
3. การปรับปรุงหลักสูตรตามรอบระยะเวลาที่กำหนด
4. การดำเนินงานให้เป็นไปตามตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานเพื่อประกันคุณภาพ

หลักสูตร และการเรียนการสอนตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ

ระดับปริญญาโท และระดับปริญญาเอกมีเกณฑ์การประเมินจำนวน 12 ข้อ ดังนี้

1. จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร
2. คุณสมบัติของอาจารย์ประจำหลักสูตร
3. คุณสมบัติของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร
4. คุณสมบัติของอาจารย์ผู้สอน
5. คุณสมบัติของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักและอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ
6. คุณสมบัติของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม (ถ้ามี)
7. คุณสมบัติของอาจารย์ผู้สอบวิทยานิพนธ์
8. การตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานของผู้สำเร็จการศึกษา
9. ภาระงานอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา
10. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษามี

ผลงานวิจัยอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

11. การปรับปรุงหลักสูตรตามรอบระยะเวลาที่กำหนด
12. การดำเนินงานให้เป็นไปตามตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานเพื่อการประกันคุณภาพหลักสูตร และการเรียนการสอนตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ ซึ่ง ตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานเพื่อการประกันคุณภาพหลักสูตร และการเรียนการสอนตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติประกอบด้วย
 1. อาจารย์ประจำหลักสูตรอย่างน้อยร้อยละ 80 มีส่วนร่วมในการประชุมเพื่อวางแผนติดตาม และทบทวนการดำเนินงานหลักสูตร
 2. มีรายละเอียดของหลักสูตร ตามแบบ มคอ.2 ที่สอดคล้องกับกรอบมาตรฐานคุณวุฒิแห่งชาติ หรือมาตรฐานคุณวุฒิสาชา/สาขาวิชา (ถ้ามี)
 3. มีรายละเอียดของรายวิชา และรายละเอียดของประสบการณ์ภาคสนาม (ถ้ามี) ตามแบบ มคอ.3 และ มคอ.4 อย่างน้อยก่อนเปิดสอนในแต่ละภาคการศึกษาให้ครบทุกวิชา
 4. จัดทำรายงานผลการดำเนินการของรายวิชา และรายงานผลการดำเนินการของประสบการณ์ภาคสนาม (ถ้ามี) ตามแบบ มคอ. 5 และ มคอ.6 ภายใน 30 วัน หลังสิ้นสุดภาคการศึกษาที่เปิดสอนให้ครบทุกรายวิชา
 5. จัดทำรายงานผลการดำเนินการของหลักสูตร ตามแบบ มคอ.7 ภายใน 60 วัน หลังสิ้นสุดปีการศึกษา
 6. มีการทวนสอบผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่กำหนดใน มคอ.3 และ มคอ.4 (ถ้ามี) อย่างน้อยร้อยละ 25 ของรายวิชาที่เปิดสอนในแต่ละปีการศึกษา
 7. มีการพัฒนา/ปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน กลยุทธ์การสอน หรือ การประเมินผลการเรียนรู้จากผลการประเมินการดำเนินงานที่รายงานใน มคอ.7 ปีที่แล้ว
 8. อาจารย์ใหม่ (ถ้ามี) ทุกคน ได้รับการปฐมนิเทศหรือคำแนะนำด้านการจัดการเรียนการสอน
 9. อาจารย์ประจำทุกคนได้รับการพัฒนาทางวิชาการ และ/หรือวิชาชีพ อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง
 10. จำนวนบุคลากรสนับสนุนการเรียนการสอน (ถ้ามี) ได้รับการพัฒนาวิชาการ และ/หรือวิชาชีพ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ต่อปี
 11. ระดับความพึงพอใจของนักศึกษาปีสุดท้าย/บัณฑิตใหม่ที่มีต่อคุณภาพหลักสูตร เฉลี่ยไม่น้อยกว่า 3.5 จากคะแนนเต็ม 5.0
 12. ระดับความพึงพอใจของผู้ใช้บัณฑิตที่มีต่อบัณฑิตใหม่ เฉลี่ยไม่น้อยกว่า 3.5 จากคะแนนเต็ม 5.0

องค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต

ตัวบ่งชี้ที่ 2.1 คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ
 โดยใช้ผลการประเมินบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (โดยผู้ใช้บัณฑิต/ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย)

ตัวบ่งชี้ที่ 2.2 การได้งานทำหรือผลงานวิจัยของผู้สำเร็จการศึกษา โดย ใช้ผล บัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระ และผลงานของนักศึกษาปริญญาโท/เอกที่ ตีพิมพ์หรือเผยแพร่

องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษา

ตัวบ่งชี้ที่ 3.1 การรับนักศึกษา โดยพิจารณาจากการรับนักศึกษาและการเตรียม ความพร้อมก่อนเข้าศึกษา

ตัวบ่งชี้ที่ 3.2 การส่งเสริมและพัฒนานักศึกษา โดยประเมินจากการควบคุมการ ดูแลการให้คำปรึกษาวิชาการและแนะแนวแก่นักศึกษาในระดับปริญญาตรี การควบคุมดูแลการให้ คำปรึกษาวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา และการพัฒนาศักยภาพนักศึกษา และการเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

ตัวบ่งชี้ที่ 3.3 ผลที่เกิดกับนักศึกษา โดยพิจารณาจากอัตราการคงอยู่ของนักศึกษา อัตราการสำเร็จการศึกษา และความพึงพอใจและผลการจัดการข้อร้องเรียนของนักศึกษา

องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์

ตัวบ่งชี้ที่ 4.1 การบริหารและพัฒนาอาจารย์ โดยพิจารณาการรับและแต่งตั้งอาจารย์ ประจำหลักสูตร การบริหารอาจารย์ และการส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์

ตัวบ่งชี้ที่ 4.2 คุณภาพอาจารย์ โดยพิจารณาจากร้อยละอาจารย์ที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก ร้อยละอาจารย์ที่มีตำแหน่งวิชาการ ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ และจำนวนบทความของอาจารย์ ประจำหลักสูตรปริญญาเอกที่ได้รับการอ้างอิงในฐานข้อมูล TCI และ Scopus ต่อจำนวนอาจารย์ ประจำหลักสูตร

ตัวบ่งชี้ที่ 4.3 ผลที่เกิดกับอาจารย์ โดยพิจารณาจากอัตราการคงอยู่ของอาจารย์ และ ความพึงพอใจของอาจารย์

องค์ประกอบที่ 5 หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน

ตัวบ่งชี้ที่ 5.1 สาระของรายวิชาในหลักสูตร โดยพิจารณาจากหลักคิดในการออกแบบ หลักสูตร ข้อมูลที่ใช้ในการพัฒนาหลักสูตรและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร และการปรับปรุงหลักสูตร ให้ทันสมัยตามความก้าวหน้าในศาสตร์สาขาวิชานั้นๆ และการพิจารณาอนุมัติหัวข้อวิทยานิพนธ์และ การค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา

ตัวบ่งชี้ที่ 5.2 การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน โดยพิจารณา จากการพิจารณากำหนดผู้สอน การกำกับติดตามและตรวจสอบการจัดทำ มคอ.3 และ มคอ.4 การ แต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์การค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา การกำกับกระบวนการเรียน การสอน การจัดการเรียนการสอนที่มีการฝึกปฏิบัติในระดับปริญญาตรี การบูรณาการพันธกิจต่างๆ กับการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี การช่วยเหลือ กำกับ ติดตาม ในการทำวิทยานิพนธ์และการ ค้นคว้าอิสระ และการตีพิมพ์ผลงานให้มีคุณภาพในระดับบัณฑิตศึกษา

ตัวบ่งชี้ที่ 5.3 การประเมินผู้เรียน โดยพิจารณาจากการประเมินผลการเรียนรู้ตาม กรอบมาตรฐานคุณวุฒิ การตรวจสอบการประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษา การกำกับการประเมิน การจัดการเรียนการสอนและประเมินหลักสูตร (มคอ.5 มคอ.6 และ มคอ.7)

ตัวบ่งชี้ที่ 5.4 ผลการดำเนินงานหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา แห่งชาติ โดยพิจารณาจากผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา แห่งชาติ

องค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

ตัวบ่งชี้ที่ 6.1 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ โดยพิจารณาจากระบบการดำเนินงาน ของภาควิชา/คณะ/สถาบันโดยมีส่วนร่วมของอาจารย์ประจำหลักสูตรเพื่อให้มีสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ จำนวนสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ที่เพียงพอและเหมาะสมต่อการจัดการเรียนการสอน กระบวนการ ปรับปรุงตามผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาและอาจารย์ต่อสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

4. แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีการประเมิน

4.1 ความหมายของการประเมิน

โพรวัส (Provus, 1971: 9) กล่าวว่า การประเมิน (Evaluation) คือ กระบวนการของการรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้อง แล้วนำไปใช้ในการตอบประเด็นคำถามว่า โครงการที่กำลังดำเนินการมีความสอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานหรือไม่ การดำเนินการมีความแตกต่างระหว่างสิ่งที่เกิดขึ้นจริงกับเกณฑ์มาตรฐานหรือไม่ และเมื่อพบข้อแตกต่างแล้วสามารถระบุได้หรือไม่ว่าข้อแตกต่างนั้นส่งผลกระทบต่ออย่างไรกับการดำเนินโครงการ มีข้อบกพร่องอย่างไร

เดวิส (Davis, 1974: 272) กล่าวว่า การประเมิน (Evaluation) ในเรื่องของการประเมินโครงการหมายถึงการตรวจสอบว่าวัตถุประสงค์ของโครงการที่ตั้งไว้ เมื่อเทียบกับการดำเนินการโครงการนั้นสามารถดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่และคุณภาพของการดำเนินงานที่บรรลุตามวัตถุประสงค์นั้นมีการดำเนินการที่ดีมากน้อยเพียงใด

รอซซี และ ฟรีแมน (Rossi and Freeman, 1982: 20) กล่าวว่า การประเมินผล (Evaluation) คือ การประยุกต์การวิจัยทางสังคมศาสตร์ที่มีวิธีการที่เป็นระบบ เพื่อนำไปประเมินกรอบความคิด ประเมินรูปแบบการวิจัย ประเมินผลการดำเนินการ และประเมินประโยชน์ของแผนงานที่เกี่ยวข้องกับสังคม

กรอนลันด์ (Gronlund, 1985: 10) กล่าวว่า การประเมิน (Evaluation) เป็นกระบวนการที่มีการดำเนินการอย่างเป็นระบบ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล และสามารถอธิบายข้อมูลให้ทราบถึงการพัฒนาหรือความก้าวหน้าของการดำเนินการว่าสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด

ซัสแมน (Suchman, 1990: 93) กล่าวว่า การประเมิน (Evaluation) หมายถึงการใช้กระบวนการที่ผสมผสานกันระหว่างกระบวนการทางวิทยาศาสตร์และเทคนิคการวิจัยทางสังคมศาสตร์ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่เป็นจริงและเชื่อถือได้เพื่อการตัดสินใจว่าการดำเนินการดังกล่าวดีหรือไม่ดีอย่างไรหรือการพิจารณาว่าการดำเนินการบรรลุตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่

สตัฟเฟิลบีม (Stufflebeam, 1990: 159) กล่าวว่า การประเมิน (Evaluation) หมายถึงกระบวนการของการเก็บรวบรวมข้อมูล ที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมาย การวางแผน การดำเนินงาน และการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาเป็นแนวทางในการตัดสินใจ ว่าการดำเนินการดังกล่าวน่าเชื่อถือมากน้อยเพียงใดจะประสบผลสำเร็จหรือไม่

เวคิน นพนิศย์ และ ชัยณรงค์ อภินพพัฒน์ (2550: 1) กล่าวว่า การประเมินผล (Evaluation) หมายถึง การศึกษาผลงานหรือโครงการตลอดระยะเวลาของการดำเนินโครงการ เพื่อเป็นการทวนสอบการดำเนินการในทุกขั้นตอนว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่และเมื่อการดำเนินโครงการเสร็จสิ้นแล้ว จะต้องมีการประเมินผลการดำเนินการจริง เปรียบเทียบกับแผนการดำเนินงานที่วางไว้ เพื่อนำไปใช้ในการตัดสินใจในการวางแผนและดำเนินการในขั้นตอนต่างๆต่อไป

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2551:67) กล่าวว่า การประเมินค่า (Evaluation) หมายถึง การรวบรวมข้อมูลต่างๆที่ได้มาจากการวัดในหลายรูปแบบมาใช้เพื่อประกอบการตัดสินใจ ผลการเรียนรู้ โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานที่สถานศึกษาเป็นผู้กำหนดขึ้น เพื่อเป็นการประเมิน การเรียนรู้ของผู้เรียนว่าสามารถเรียนรู้ได้มากน้อยเพียงใด บรรลุเป้าหมายตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ ซึ่งเป็นการสรุปผลการเรียนนั่นเอง และได้ให้ความหมาย การประเมิน (Assessment) หมายถึง กระบวนการของการเก็บข้อมูล การตีความ การบันทึก และการใช้ข้อมูลที่ได้จากคำตอบของผู้เรียนที่เกิดจากผลงาน ชิ้นงาน ภาระงาน ที่สะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนได้เรียนรู้อะไรบ้าง และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้อย่างไร คิดต่อยอดจากการเรียนรู้ด้วยวิธีการและเครื่องมือต่างๆอย่างไร

สมชาย รัตนทองคำ (2554:137) กล่าวว่า การประเมินผล (Evaluation) หมายถึง กระบวนการที่มีการดำเนินการอย่างมีระบบ โดยการนำข้อมูลที่ได้จากการวัดผลมาวิเคราะห์เพื่อตัดสินคุณภาพของผู้เรียน

องอาจ นัยพัฒน์ (2556) กล่าวว่า การประเมินค่า (Evaluation) หมายถึง การตัดสินคุณค่า และ การตัดสินมูลค่า ของเหตุการณ์ วัตถุ บุคคล หรือสิ่งอื่นใดที่ให้ความสนใจ และหมายถึง การตีความจากข้อมูลสารสนเทศที่อยู่ในรูปของตัวเลขที่ถูกรวบรวมขึ้นมา และได้ให้ความหมาย การวัดประเมิน (Assessment) หมายถึง กระบวนการของการใช้ข้อมูลสารสนเทศที่ได้รับรวบรวมมาเพื่อ ประเมินค่าของเหตุการณ์ วัตถุ บุคคล หรือสิ่งอื่นใดที่ให้ความสนใจ

รุทธ์ สุทธิจิตต์ (2557) กล่าวว่า การประเมินผล (Evaluation) หมายถึง การประเมินค่าที่ได้จากการวัดด้วยเกณฑ์ต่างๆ ที่กำหนดขึ้น เพื่อให้ได้มาซึ่งการแสดงผลของความรู้ความสามารถของผู้เรียนในเชิงคุณภาพ โดยเกณฑ์การประเมินนั้นจะเป็นการนำข้อมูลในเชิงปริมาณมาใช้ในการวิเคราะห์ และได้ให้ความหมายการประเมิน (Assessment) มีความหมายในการประเมินค่าผู้เรียนเหมือนกัน แต่ข้อมูลที่น่ามาใช้ในการประเมินจะเป็นการนำข้อมูลทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพมาประกอบการประเมิน

จตุภูมิ เขตจตุรัส (2557) กล่าวว่า การประเมิน (Evaluation) หมายถึง กระบวนการตัดสินใจให้คุณค่ากับสิ่งต่างๆด้วยความระมัดระวัง โดยการนำสิ่งที่จะประเมินไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ หรือหมายถึงกระบวนการรวบรวมและเตรียมข้อมูลที่เป็นประโยชน์เพื่อช่วยในการตัดสินใจในกรณีที่มีทางเลือกหลายทาง และได้ให้ความหมาย การประเมิน (Assessment) หมายถึง การเสนอข้อมูลที่เป็นสารสนเทศให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ใช้เกณฑ์ในการตัดสินใจในการให้คุณค่ากับสิ่งที่ได้รับการประเมิน

ขวัญนภา อุณหกานต์ (2553: 10-11) กล่าวว่า การประเมินโครงการ (Evaluation) หมายถึง กระบวนการในการเก็บข้อมูล การรวบรวมข้อมูลและ การวิเคราะห์ข้อมูลของการดำเนินโครงการเพื่อนำข้อมูลที่ได้มาพิจารณาและบ่งชี้ให้เห็นถึงจุดเด่นและจุดด้อยของโครงการอย่างมีระบบ

แล้วตัดสินใจว่าจะปรับปรุงแก้ไข หรือยุติการดำเนินงานนั้น หรือเป็นการนำข้อมูลที่ใช้ให้เห็นถึงปัญหา และอุปสรรคเพื่อมาเป็นแนวทางในการพิจารณาการดำเนินโครงการที่มีลักษณะใกล้เคียงกันต่อไป

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปว่า การประเมิน (Evaluation) หมายถึง กระบวนการของการรวบรวมข้อมูลในเชิงปริมาณ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการทั้งหมด และนำมาวัดด้วยเกณฑ์มาตรฐานที่มีการกำหนดไว้อย่างเป็นระบบ และการประเมินผล (Assessment) หมายถึง กระบวนการรวบรวมข้อมูลทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการทั้งหมด และนำมาวัดด้วยเกณฑ์มาตรฐานที่มีการกำหนดไว้อย่างเป็นระบบ โดยผลที่ได้จากการประเมิน (Evaluation) และผลการประเมินผล (Assessment) จะนำข้อมูลที่ได้มา มาเป็นแนวทางในการตัดสินใจว่าการดำเนินการดังกล่าวเป็นอย่างไร เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ การดำเนินการสามารถบรรลุตามเป้าหมายได้มากน้อยเพียงใด ควรจะดำเนินการต่อ แก้ไข ปรับปรุง การดำเนินการ หรือยุติการดำเนินการลง

4.2 รูปแบบการประเมิน

รูปแบบการประเมินเป็นกรอบหรือแนวความคิดที่สำคัญที่แสดงให้เห็นถึงกระบวนการ หรือรายการประเมินซึ่งมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับข้อตกลงเบื้องต้นจะเห็นได้ว่ารูปแบบการประเมิน มีหลายประเภทสำหรับที่จะนำเสนอต่อไปนี้เป็นรายละเอียดของรูปแบบการประเมินต่างๆซึ่งได้เลือก มานำเสนอไว้ทั้งหมด 7 รูปแบบคือ

4.2.1 รูปแบบการประเมินของราล์ฟดับบลิวไทเลอร์ (Ralph W. Tyler, 1943) เป็นผู้นำที่สำคัญในการประเมินโครงการได้ให้ความหมายของการประเมินว่าการประเมินคือการเปรียบเทียบ พฤติกรรมที่เกิดขึ้นกับจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้โดยมีความเชื่อว่าจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ อย่างชัดเจนรัดกุมและเฉพาเจาะจงแล้วจะเป็นแนวทางช่วยในการประเมินได้เป็นอย่างดีในภายหลังเขาได้ เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการประเมินโดยเสนอเป็นกรอบความคิดครั้งแรกในปี ค.ศ. 1943 โดยเน้นการ กำหนดวัตถุประสงค์ให้อยู่ในรูปของวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมแล้วประเมินความสำเร็จของวัตถุประสงค์ เหล่านั้นแนวคิดลักษณะนี้เรียกว่าแบบจำลองที่ยึดความสำเร็จของจุดมุ่งหมายเป็นหลัก และในปี 1986 ไทเลอร์ได้นำเสนอกรอบแนวคิดของการประเมินใหม่ (New Tyler 1986) โดยแบ่งการประเมิน ออกเป็น 6 ส่วนคือการประเมินวัตถุประสงค์, การประเมินแผนการเรียนรู้, การประเมินเพื่อแนะแนวใน การพัฒนาโครงการ, การประเมินเพื่อนำโครงการไปปฏิบัติ, การประเมินผลลัพธ์ของโครงการทาง การศึกษาและ การติดตามและการประเมินผลกระทบ

4.2.2 รูปแบบการประเมินของมาร์วินซีอัลคิน (Marvin C. Alkin, 1969) ได้เสนอ รูปแบบการประเมินที่เรียกว่า CSE (Center for the study of Evaluation Approach) จุดเน้นของ การประเมินตามแนวคิดของอัลคินคือการประเมินเพื่อการตัดสินใจอัลคินได้ให้ความหมายของการ ประเมินว่าเป็นกระบวนการกำหนดขอบเขตของสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจการเลือกข้อมูลข่าวสาร ที่เหมาะสมการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำไปสู่การจัดทำรายงานสรุปให้กับผู้มี อำนาจในการตัดสินใจในการเลือกแนวทางที่เหมาะสมกับการดำเนินงานของโครงการจากความหมาย ของการประเมินตามแนวคิดของอัลคินนั้นการประเมินจะประกอบด้วยการจัดหาและวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อที่จะนำไปใช้ในการตัดสินใจ และในการประเมินจำเป็นจะต้องประเมินในด้านต่างๆ คือ การประเมิน

ระบบ, การประเมินการวางแผนโครงการ, การประเมินการนำไปใช้เพื่อการดำเนินโครงการ, การประเมินเพื่อปรับปรุงโครงการ และการประเมินเพื่อการยอมรับโครงการ

4.2.3 รูปแบบการประเมินของโพรวัส (Provus, 1969) ได้ให้ความหมายของการประเมินผลว่าเป็นการเปรียบเทียบผลการปฏิบัติการณ์กับมาตรฐานหรือเป็นการค้นหาความไม่สอดคล้องระหว่างความคาดหวังกับผลการปฏิบัติการณ์ของแผนงานเขาอธิบายว่ามีความไม่สอดคล้องกัน 5 ชนิดที่สามารถศึกษาได้จากการใช้แผนงานคือความไม่สอดคล้องที่สัมพันธ์กับขั้นตอนต่างๆ คือ ขั้นที่ 1 การออกแบบโครงการ, ขั้นที่ 2 การเตรียมพร้อมเป็นการนำปัจจัยที่ทำให้เกิดการดำเนินงานเข้าสู่กระบวนการ, ขั้นที่ 3 กระบวนการที่ใช้เพื่อการดำเนินงาน, ขั้นที่ 4 ผลผลิต และขั้นที่ 5 การวิเคราะห์เกี่ยวกับการลงทุนตามรูปแบบนี้การประเมินต้องทำโดยผู้ประเมินกลุ่มหนึ่งที่ได้กำหนดมาตรฐานตามเป้าหมายของโครงการเอาไว้จากนั้นการประเมินทุกอย่างต้องดำเนินไปโดยการหาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อทำการตัดสินใจโดยใช้มาตรฐานที่กำหนดไว้เป็นเกณฑ์เป็นรูปแบบที่ช่วยให้หาข้อมูลย้อนกลับในทุกขั้นตอนของการประเมิน และติดตามการดำเนินงานเพื่อทำการประเมินตลอดโครงการอย่างต่อเนื่อง

4.2.4 รูปแบบการประเมินของไมเคิล สคริฟเวน (Micheal Scriven, 1967) ได้ให้ความหมายของการประเมินคือการเก็บรวบรวมข้อมูลต่างๆเกี่ยวกับการปฏิบัติการณ์ตามระดับของเป้าหมายที่กำหนดนอกจากนี้ยังกล่าวถึงหน้าที่การประเมินว่ามี 2 ระดับคือระดับวิธีการเน้นจุดมุ่งหมายของการประเมินเพื่อการตัดสินคุณค่าและระดับการนำไปใช้เน้นเรื่องบทบาทของการประเมินเพื่อการนำข้อมูลมาใช้ที่เหมาะสมนอกจากนี้ จุดมุ่งหมายที่สำคัญของการประเมินในทฤษฎีของไมเคิล สคริฟเวนมี 2 ประการคือการประเมินความก้าวหน้า และการประเมินผลสรุป

สคริฟเวนได้เสนอแนะว่าในเรื่องการประเมินผลปรับปรุงหรือดูความก้าวหน้าของโครงการโดยใช้นักวิจัยมืออาชีพในการดำเนินกาประเมินนั้น และแยกหน้าที่และความรับผิดชอบของบุคคลต่างๆให้ชัดเจนรวมทั้งควรมีการปรึกษาหารือกันระหว่างนักประเมินกับผู้ดำเนินงานในโครงการด้วยวิธีการประเมินในการประเมินมีวิธีการที่สามารถนำมาใช้ได้ 2 วิธีคือวิธีที่ 1 การประเมินก่อนมีการปฏิบัติงานหรือการประเมินคุณค่าภายในและวิธีที่ 2 คือการประเมินเมื่อมีการปฏิบัติงานแล้วหรือการประเมินคุณค่าการปฏิบัติงาน

4.2.5 รูปแบบการประเมินของโดนัลด์ แอลเคิร์กแพทริก (Donald L. Kirkpatrick, 1975) แห่งมหาวิทยาลัยวิสคอนซินได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการฝึกอบรมและการประเมินผลการฝึกอบรมว่าการฝึกอบรมนั้นเป็นการช่วยให้บุคลากรสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพในการฝึกอบรมนั้น ควรจะจัดให้มีการประเมินผลการฝึกอบรมที่จะช่วยให้รู้ว่าการจัดฝึกอบรมมีประสิทธิภาพเพียงใดการฝึกอบรมเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นในทุกองค์กรเป็นเรื่องที่จัดขึ้นมาเพื่อการพัฒนาบุคลากรในองค์กรโดยมุ่งหวังให้ผู้ผ่านการอบรมได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแนวทางการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นเคิร์กแพทริกเห็นว่าการประเมินผลการฝึกอบรมจะทำให้ได้ความรู้อย่างน้อย 3 ประการคือ ประการที่ 1 การฝึกอบรมนั้นได้ทำอะไรหรือเกิดประโยชน์ต่อหน่วยงานในลักษณะใดบ้าง ประการที่ 2 ควรยุติโครงการชั่วคราวก่อนหรือควรดำเนินการต่อไป และประการที่ 3 ควรปรับปรุงหรือพัฒนาโปรแกรมฝึกอบรมในส่วนใดบ้างอย่างไร นอกจากนี้ ในการประเมินผลโครงการฝึกอบรมเคิร์กแพทริกเสนอว่าควรดำเนินการประเมินใน 4 รูปแบบคือ การประเมินปฏิกิริยาตอบสนอง, การประเมินผลการเรียนรู้, การประเมินพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปหลังการอบรม และ การประเมินผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นต่อหน่วยงาน

4.2.6 รูปแบบการประเมินของแดเนียลแอลสตัฟเฟิลปีมและคณะ (Daniel L. Stufflebeam, 1967) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการประเมินที่เรียกว่าชิปโมเดล (CIPP Model) เป็นการประเมินที่เป็นกระบวนการต่อเนื่องโดยมีจุดมุ่งเน้นที่สำคัญคือการใช้ควบคู่กับการบริหารโครงการเพื่อหาข้อมูลประกอบการตัดสินใจอย่างต่อเนื่องตลอดเวลาวัตถุประสงค์ของการประเมินคือ การให้สารสนเทศเพื่อการตัดสินใจดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมียุทธศาสตร์ที่เป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจคำว่า CIPP เป็นคำที่ย่อมาจาก Context, Input, Process, และ Product สตัฟเฟิลปีมได้ให้ความหมายว่าการประเมินเป็นกระบวนการของการอธิบายการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องต่างๆเพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการตัดสินใจเลือกทางเลือกที่เหมาะสม ซึ่งประเภทของการประเมินและลักษณะการตัดสินใจตามกรอบความคิดของรูปแบบการประเมินชิปแนวทางการประเมินในด้านต่างๆมีรายละเอียดดังนี้

1. การประเมินสภาพแวดล้อม (Context Evaluation: C) เป็นการประเมินเพื่อให้ได้ข้อมูลสำคัญที่ช่วยในการกำหนดวัตถุประสงค์ และความเป็นไปได้ของการดำเนินการโดยในการประเมินนี้ เราจะให้ความสำคัญกับสภาพแวดล้อมของหน่วยงาน ที่ส่งผลกับการดำเนินงานโดยประเมินจากกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ยุทธศาสตร์หน่วยงาน นโยบายการดำเนินงาน

2. ประเมินปัจจัยเบื้องต้น (Input Evaluation : I) เป็นการประเมินเพื่อใช้ข้อมูลตัดสินใจปัจจัยที่เหมาะสมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการโดยดูว่าปัจจัยที่ใช้จะมีส่วนช่วยให้บรรลุจุดมุ่งหมายหรือไม่โดยอาจประเมินจากปัจจัยพื้นฐานทางการบริหารได้แก่ บุคลากร งบประมาณ เครื่องมือ และการบริหารจัดการ

3. ประเมินกระบวนการ (Process Evaluation: P) เป็นการประเมินที่ทำระหว่างดำเนินการเพื่อหาข้อดีและข้อบกพร่องของการดำเนินงานตามขั้นตอนต่างๆ ที่กำหนดไว้ และเป็นการรายงานผลการปฏิบัติงานด้วยโดยประเมินจากการดำเนินงานตามวงจรคุณภาพได้แก่ การวางแผน การดำเนินการ การติดตามตรวจสอบ และการปรับปรุงพัฒนา

4. การประเมินผลผลิต (Product Evaluation: P) เป็นการประเมินเพื่อดูว่าผลที่เกิดขึ้นเมื่อสิ้นสุดการดำเนินการเป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือตามที่คาดหวังไว้หรือไม่โดยอาศัยข้อมูลจากการรายงานผลที่ได้จากการประเมินสภาพแวดล้อมปัจจัยเบื้องต้นและกระบวนการร่วมด้วย

4.2.7 รูปแบบการประเมินตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร โดยในการผลิตบัณฑิตเพื่อให้บัณฑิตมีคุณลักษณะพึงประสงค์และเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ การดำเนินงานและบริหารงานระดับหลักสูตร ถือว่าสำคัญที่สุด ซึ่งควรมีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ซึ่งมีหลักการดังต่อไปนี้

1. การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรเป็นการประกันคุณภาพการจัดการศึกษาว่าหลักสูตรได้ดำเนินการเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษาและเกณฑ์มาตรฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องโดยให้พิจารณาองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่การกำกับมาตรฐานบัณฑิต นักศึกษาอาจารย์หลักสูตร การเรียนการสอนการประเมินผู้เรียนและสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ เพื่อให้สามารถผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ

2. ในการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรให้เชื่อมโยงกับตัวบ่งชี้การดำเนินการตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติพ.ศ. 2552 เพื่อประโยชน์ใน

การเผยแพร่หลักสูตรที่มีคุณภาพและมาตรฐานซึ่ง สกอ. ได้กำหนดแนวทางการเผยแพร่หลักสูตรไว้ในประกาศ คณะกรรมการการอุดมศึกษา เรื่องแนวทางการปฏิบัติตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา แห่งชาติ พ.ศ. 2552

3. ตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรเป็นข้อมูลพื้นฐานในส่วนที่ เกี่ยวข้องตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา และตัวบ่งชี้เชิงปริมาณในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคุณวุฒิ ตำแหน่งทางวิชาการ และผลงานทางวิชาการของอาจารย์สำหรับตัวบ่งชี้เชิงคุณภาพที่เน้นกระบวนการ จะประเมินในลักษณะของพิชญพิจาม์ (peer review) ซึ่งจะมีรายละเอียดของคำถามที่จะเป็นแนวทางให้แก่ผู้ประเมิน เพื่อให้สามารถนำไปพิจารณาตามบริบทของสถาบันได้และได้กำหนดแนวทางในการให้คะแนนในแต่ละระดับสำหรับผู้ประเมินและผู้รับการประเมินได้ใช้ในการพิจารณา

4. สถาบันอุดมศึกษาสามารถจัดทำระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร โดยมีการดำเนินงานได้ตามมาตรฐานเทียบเคียงกับมาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ทั้งนี้ ทุกระบบต้องได้รับการเห็นชอบจากสภาสถาบันและเสนอคณะกรรมการประกันคุณภาพภายใน ระดับอุดมศึกษา พิจารณาให้ความเห็นชอบและให้มีการจัดส่งผลการประเมินพร้อมข้อมูลพื้นฐานให้กับ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาเพื่อเผยแพร่ต่อสาธารณะตัวอย่างการประกันคุณภาพการศึกษา ภายในระดับหลักสูตรที่เทียบเคียงได้เช่น ผลการประเมินหลักสูตรของ AUN QA ผลการประเมินหลักสูตร วิชาชีพที่ได้รับการรับรองจากองค์การวิชาชีพระดับนานาชาติเช่น AACSB (สำหรับหลักสูตรทางด้าน บริหารธุรกิจ) ABET (สำหรับหลักสูตรทางด้านวิศวกรรมศาสตร์) และหลักสูตรที่ได้รับการตรวจประเมินเป็น ประจำและผ่านการรับรองโดยสภาวิชาชีพ (กองนโยบายและแผน, 2557: 45)

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า รูปแบบการประเมิน จะช่วยให้เห็นแนวทางหรือกรอบความคิดในการประเมินการเรียนรู้เรื่องรูปแบบการประเมินที่หลากหลายจะทำให้เกิดประสบการณ์ในการตัดสินใจเลือกใช้รูปแบบการประเมินได้อย่างเหมาะสมกับสิ่งที่มุ่งประเมินและยังช่วยให้การกำหนดวัตถุประสงค์ของการประเมินมีความคมชัดและครอบคลุมเนื่องจากรูปแบบการประเมินแต่ละรูปแบบมีกรอบความคิดเชิงเหตุผลดังนั้นการเลือกใช้หรือประยุกต์ใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งก็มีแนวโน้มที่จะกำหนดวัตถุประสงค์ของการประเมินให้สอดคล้องกับรูปแบบนั้นจึงทำให้กำหนดวัตถุประสงค์ได้อย่างชัดเจนครอบคลุมและสมเหตุสมผลและการประเมินยังช่วยให้กำหนดตัวแปรหรือประเด็นสำคัญในการประเมินได้อย่างชัดเจนรวมไปถึงการทำให้ผลงานการประเมินมีความเป็นระบบครอบคลุมเป็นที่ยอมรับและสื่อความหมายได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

5. แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีการบริหารจัดการ

5.1 ความหมายของการบริหารจัดการ

คำว่าการบริหารในภาษาอังกฤษมีคำใช้คู่สองคำคือคำว่า Administration และ Management นักวิชาการหลายท่านอธิบายว่าความแตกต่างของคำสองคำนี้ คือ Administration มักจะเน้นในเรื่องของนโยบายในขณะที่คำว่า Management นั้นเป็นการนำนโยบายไปปฏิบัติหรือระดับปฏิบัติการแต่หากพิจารณาในด้านความนิยมในการนำคำนี้มาใช้แล้วจะพบว่าคำว่า Administration

นิยมนำไปใช้ในทางการบริหารราชการและคำว่า Management นิยมใช้ในทางการบริหารธุรกิจแต่อย่างไรก็ตามคำสองคำนี้อาจใช้แทนกันได้และหมายถึงการบริหารเช่นเดียวกัน

สุตจิตร์ ไทรนันทนวล (2553: 23) กล่าวว่า การบริหาร หรือการจัดการ หมายถึง กระบวนการหรือขั้นตอนของการทำงานหรือการดำเนินกิจกรรมที่ต่อเนื่อง และประสานงานกัน ซึ่งมีผู้บริหารที่มีบทบาทสำคัญที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรที่กำหนดไว้

พระครูปลัดพุดพิชิต โปธิกรพูนศิริ (2553:13) กล่าวว่า การบริหาร คือกระบวนการทำงานโดยอาศัยคนอื่น ซึ่งอาจทำกับบุคคลอื่นหรืออาจผ่านบุคคลอื่นที่เป็นทรัพยากรบุคคล และทรัพยากรอื่น ๆ ที่ต้องอาศัยศาสตร์และศิลป์ในการทำงาน เพื่อให้การทำงานบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรที่วางไว้ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีอย่างมีประสิทธิภาพ

วัฒนา รสชา (2554: 12) กล่าวว่า การจัดการ คือ การวางแผนล่วงหน้าในการดำเนินการ เพื่อให้การดำเนินการนั้นบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้และเกิดผลตอบแทนอย่างสูงสุด โดยเน้นที่การบริหารอย่างมีระบบ ระเบียบ เพื่อลดความซับซ้อนในการทำงาน โดยต้องอาศัยปัจจัยต่างๆมาเป็นองค์ประกอบเพื่อตอบสนองต่อวัตถุประสงค์

ณัฐชนันท์ ฤทธิรงค์ (2554:13) กล่าวว่า การดำเนินงานหรือกิจกรรมต่างๆขององค์กร มีความจำเป็นจะต้องมีกระบวนการทางการบริหารเข้ามาเกี่ยวข้องเพื่อให้การดำเนินงานหรือกิจกรรมต่างๆบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ซึ่งในการบริหารงานให้ประสบความสำเร็จนั้นขึ้นอยู่กับแนวคิดของนักบริหารและวิธีการบริหารงานของทุกๆองค์กร

ประภาพรณ รักเลี้ยง (2556: 1) กล่าวว่า การบริหาร ในความหมายของ Administration หรือ Management นั้นเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนการดำเนินการจัดองค์การการนำหรือภาวะผู้นำและการติดตามควบคุมการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่เพื่อให้การปฏิบัติงานต่างๆ บรรลุตามเป้าหมายหรืออีกความหมาย การบริหารนั้น เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ในการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้สามารถดำเนินงานจนสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่องค์การกำหนดไว้

จากที่กล่าวมา การบริหารและการจัดการ เป็นกระบวนการที่มักจะทำควบคู่กันไป โดยมีความหมายที่คล้ายคลึงกัน แตกต่างกันในเชิงของการนำความหมายไปแปลงสู่การดำเนินการ โดย การบริหาร มักจะเป็นการหมายถึงการดำเนินการในเชิงนโยบาย ส่วนการจัดการ จะหมายถึงการดำเนินการในเชิงปฏิบัติ เชิงกระบวนการ โดย

5.2 ทฤษฎีการบริหารจัดการ

เฟรดเดอริค (Frederick W. Taylor) (อ้างถึงใน ณัฐชนันท์ ฤทธิรงค์, 2554: 9) ได้เสนอใช้หลักต่างๆที่ใช้ในการปฏิบัติงานหรือที่เรียกว่า “การบริหารที่มีหลักเกณฑ์” โดยมีพื้นฐานอยู่ในหลักการที่สำคัญ 4 ประการได้แก่

ประการที่ 1 การคิดค้นและกำหนด “วิธีที่ดีที่สุด” (One Best Way) สำหรับงานที่จะทำแต่ละอย่างกล่าวคือจะต้องมีการกำหนดวิธีการทำงานที่ดีที่สุดจะช่วยให้สามารถทำงานเสร็จลุล่วงไปด้วยดีตามวัตถุประสงค์

ประการที่ 2 การคัดเลือกและพัฒนาคนงานโดยตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าของการรู้จักจัดงานให้เหมาะสมสอดคล้องกับคนงานและจะต้องมีการอบรมคนงานให้รู้จักวิธีทำงานที่ถูกต้อง

ประการที่ 3 การพิจารณาอย่างรอบคอบเกี่ยวกับวิธีทำงานควบคู่กับการพิจารณาคนงานจะทำให้คนงานไม่คัดค้านต่อวิธีการทำงานใหม่ที่ได้กำหนดขึ้นเพราะโดยหลักเหตุผลคนงานทุกคนจะเห็นจริงถึงโอกาสที่เขาจะได้รับรายได้สูงขึ้นจากการทำงานถูกวิธีที่จะช่วยให้ได้ผลผลิตสูงขึ้น

ประการที่ 4 การประสานร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างผู้บริหารและคนงานโดยฝ่ายบริหารควรจะได้ประสานงานอย่างใกล้ชิดเป็นประจำกับคนงานที่เป็นผู้ปฏิบัติแต่จะต้องไม่ใช่โดยการไปลงมือปฏิบัติงานที่ควรจะเป็นงานของคนงานเท่านั้น

เฮนรี ฟาโยล์ (Henri Fayol) (อ้างถึงใน ฌ็องซันท์ ธิตย์รัศมี, 2554: 10) ได้เสนอทฤษฎีการบริหารซึ่งสามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. หน้าที่การบริหาร (Management Function) ประกอบด้วย

1.1 การวางแผน (Planning)

1.2 การจัดองค์การ (Organizing)

1.3 การบังคับบัญชาสั่งการ (Directing)

1.4 การประสานงาน (Coordinating)

1.5 การควบคุม (Controlling)

2. คุณสมบัติของผู้บริหารประกอบด้วยความสามารถทางร่างกายจิตใจไหวพริบ การศึกษาหาความรู้เทคนิคในการทำงานและประสบการณ์ต่างๆ

3. หลักบริหาร (Management Principle) หลักทั่วไปที่ใช้ในการบริหารได้แก่อำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบ, การมีจุดมุ่งหมายร่วมกัน, การชำระไว้ซึ่งสายงาน, การแบ่งงานกันทำ, การถือประโยชน์ส่วนบุคคลเป็นรองจากประโยชน์ส่วนรวม, ระเบียบวินัย, การให้ผลประโยชน์ตอบแทน, การรวมอำนาจไว้ส่วนกลาง, ความมีระเบียบเรียบร้อย, ความเสมอภาค, ความมีเสถียรภาพของการว่าจ้างทำงาน, ความคิดริเริ่มและความสามัคคี

กูลิก และ เออร์วิค (Gulick and Urwick) (อ้างถึงใน ฌ็องซันท์ ธิตย์รัศมี, 2554: 10-11) ได้เสนอหน้าที่และบทบาททางการบริหาร 7 ประการหรือ POSDCORB ได้แก่

1.Planning (P) หมายถึงการวางแผนหรือวางโครงการอย่างกว้างๆว่ามีงานอะไรบ้างที่จะต้องปฏิบัติตามลำดับมีการกำหนดแนวทางของการปฏิบัติไว้พร้อมกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายของโครงการหรือกิจกรรมนั้นๆ

2.Organizing (O) หมายถึงการจัดรูปโครงสร้างหรือองค์การหรือเค้าโครงของการบริหาร โดยกำหนดอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานย่อยๆแต่ละหน่วยงานไว้หรืออาจจะเป็นอำนาจหน้าที่ของตำแหน่งต่างๆในหน่วยงานให้ชัดเจนพร้อมกับกำหนดลักษณะและวิธีการติดต่อกันสัมพันธ์กันตามลำดับชั้นแห่งอำนาจหน้าที่สูงต่ำลดหลั่นกันลงไป

3.Staffing (S) หมายถึงการบริหารอันเกี่ยวกับการจัดกลุ่มบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ที่ตลอดจนบุคลากรประเภทของหน่วยงานการบริหารบุคคลดังกล่าวจะเริ่มจากสรรหาบุคคลเข้ามาทำงานการบรรจุแต่งตั้งการฝึกอบรมและพัฒนาบุคคลที่บรรจุแต่งตั้งไว้แล้วการบำรุงขวัญการเลื่อนขั้นลดชั้นปลดออกและไล่ออกเพื่อให้สภาพการทำงานเป็นไปด้วยดีมีประสิทธิภาพ

4. Directing (D) หมายถึง การวินิจฉัยสั่งการหลังจากที่ได้มีการวิเคราะห์โครงสร้างของงานโดยรอบคอบแล้วว่ามีเตรียมคนอย่างไรจัดรูปงานอย่างไรรวมทั้งการติดตามดูแลให้มีการปฏิบัติตามคำสั่งนั้นๆ

5. Coordinating (Co) หมายถึง การประสานงานหรือสื่อสัมพันธ์ภายในหน่วยงานดังได้กล่าวมาแล้วใน Organizing ว่ามีการจัดแบ่งสายงานการบังคับบัญชาอย่างไรบ้าง Coordinating จะเป็นการประสานงานของหน่วยงานดังกล่าวเพื่อก่อให้เกิดการทำงานที่มีประสิทธิภาพไม่มีการทำงานที่ซ้ำซ้อนและเกิดความขัดแย้งกันและการบริหารในลักษณะนี้เพื่อให้ทุกหน่วยงานทำงานประสานกลมเกลียวกันเพื่อวัตถุประสงค์ของหน่วยงานดังกล่าว

6. Reporting (R) หมายถึง การเสนอรายงานการทำงานต่างๆในรายงานการบังคับบัญชาให้ทราบโดยตลอดสายงานการบริหารโดยการผ่านสายงานเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาได้ทราบความก้าวหน้าของงานทุกกระยะสวดกแก่การประสานงานกันภายในหน่วยงานเดียวกันและกับหน่วยงานอื่นๆซึ่งจะเป็นการทำให้การทำงานเกิดความรอบคอบมีหลักฐานและเป็นการสร้างความเข้าใจอันดีร่วมกันและเป็นการบำรุงขวัญของบุคลากรในการทำงานไปด้วย

7. Budgeting (B) หมายถึง การจัดทำงบประมาณเงินเป็นการวางแผนของการใช้จ่ายเงินงบประมาณการจัดทำบัญชีและการควบคุมเพื่อให้เกิดการใช้จ่ายเงินอย่างรอบคอบ

กองนโยบายและแผน มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา (2557: 14) ได้กำหนดระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน โดยคำนึงถึงองค์ประกอบคุณภาพการศึกษา เพื่อเป็นเครื่องมือที่จะใช้ตรวจสอบประเมินการปฏิบัติตามพันธกิจของมหาวิทยาลัย อันได้แก่ การผลิตบัณฑิต การวิจัย การบริการวิชาการ การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม และการบริหารจัดการ โดยมุ่งเน้นให้เกิดคุณภาพ และการสร้างวัฒนธรรมคุณภาพให้เกิดขึ้นกับคณาจารย์ บุคลากร และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาทุกคน สำหรับระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายในนั้น มุ่งเน้นการดำเนินการตามวงจรคุณภาพ (PDCA) ในการดำเนินการทุกพันธกิจ ทั้งในระดับมหาวิทยาลัย และระดับคณะหรือหน่วยงานเทียบเท่า โดยมีการดำเนินการตามแนวทางคุณภาพ ดังนี้

1. การวางระบบคุณภาพเป็นกระบวนการดำเนินงานของสถาบันการศึกษาและหน่วยงานต้นสังกัดในการวางระบบกลไกการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาโดยการกำหนดแนวทางขั้นตอนหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินงานกำกับดูแลสนับสนุนและตรวจสอบการดำเนินงานตามระบบประกันคุณภาพของคณะวิชาและหน่วยงานต่างๆภายในมหาวิทยาลัยและสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ของสกอ., สมศ. และเป็นไปตามกฎหมายที่กำหนดโดยได้ดำเนินการด้านการประกันคุณภาพการศึกษาทั้งการประกันคุณภาพภายในและการประกันคุณภาพภายนอกมาตั้งแต่ปีพ.ศ. 2541 เพื่อรองรับการตรวจสอบและประเมินคุณภาพการศึกษาเพื่อให้ได้รับการรับรองคุณภาพในการจัดการศึกษาจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

2. การควบคุมคุณภาพเป็นกระบวนการดำเนินการของหน่วยงานต้นสังกัดและสถาบันการศึกษาในการกำหนดมาตรฐานการศึกษาให้สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติหลังจากนั้นหน่วยงานต้นสังกัดและสถาบันการศึกษาจัดทำแผนเพื่อใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานพัฒนาคุณภาพเข้าสู่มาตรฐานที่กำหนดไว้ในด้านการพัฒนาหลักสูตรสื่อการพัฒนาครูและบุคลากร

ธรรมนูญสถานศึกษาระเบียบการสอนการแนะแนวการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผลทั้งนี้ จะเน้นระบบและกลไกการปฏิบัติงานตามแผนติดตามกำกับการทำงานอย่างจริงจังและต่อเนื่อง

3. การติดตามตรวจสอบเป็นการดำเนินการของสถาบันการศึกษาและหน่วยงานต้นสังกัดในการยืนยันเป้าหมายที่กำหนดมุ่งไปสู่มาตรฐานที่ต้องการโดยการดำเนินการตั้งนี้การตรวจสอบและทบทวนการดำเนินงานทั้งระบบด้วยตนเองของสถาบันการศึกษาเพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงและพัฒนาการจัดการศึกษาอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอและรายงานผลต่อผู้ปกครองและผู้รับผิดชอบการจัดการศึกษาการตรวจสอบและทบทวนคุณภาพการศึกษาของสถาบันการศึกษาโดยหน่วยงานต้นสังกัดเพื่อส่งเสริมสนับสนุนและ/หรือใช้มาตรการในการส่งเสริมพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้เป็นไปตามมาตรฐานการศึกษาที่กำหนดไว้

4. การประเมินคุณภาพเป็นการประเมินค่าระดับคุณภาพของกิจกรรมเฉพาะอย่างในหน่วยงานเช่นคุณภาพการจัดการศึกษาคุณภาพของงานวิจัยคุณภาพของการสอนเป็นต้นการประเมินคุณภาพภายในจะใช้วิธีการศึกษาตนเองและการประเมินตนเองส่วนการประเมินคุณภาพภายนอกเป็นการดำเนินงานโดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาเพื่อประเมินผลและรับรองว่า สถาบันการศึกษาจัดการศึกษาได้คุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาที่กำหนดไว้

5. การพัฒนาคุณภาพเป็นการดำเนินการของสถาบันการศึกษาและหน่วยงานต้นสังกัดในการนำผลการประเมินคุณภาพการศึกษามาพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพและมาตรฐานในการจัดการศึกษาโดยสถาบันการศึกษาและหน่วยงานต้นสังกัดนำข้อเสนอแนะจากผลการตรวจประเมินคุณภาพการศึกษาของคณะกรรมการตรวจประเมินมาจัดทำเป็นแผนพัฒนาคุณภาพของหน่วยงานเพื่อพัฒนาและปรับปรุงหน่วยงานในปีการศึกษาถัดไป

6. แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีเชิงระบบ

ในปัจจุบัน ทั้งในเรื่องของการทำงานของมนุษย์ การใช้ชีวิตความเป็นอยู่ การทำงาน การบริหารจัดการในเรื่องต่างๆ รวมไปถึงปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ล้วนแล้วแต่มีการดำเนินการที่เป็นระบบทั้งสิ้น

สก๊อต (Scot, 1967:122) เป็นผู้นำแนวคิดและทฤษฎีระบบ เป็นผู้ที่เข้ามามีบทบาทในการกำหนดแนวคิดทฤษฎีหลักการ รวมไปถึงเทคนิคต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับองค์การและการบริหาร โดยได้ให้แนวคิดไว้ในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 20 ที่ให้แนวคิดเน้นไปในเรื่องของการมององค์การในสภาพที่เป็นระบบ

โชเดอเบค (Schoderbek and Othors, 1990: 6-10) ได้เสนอว่าการแก้ไขปัญหาในปัจจุบันจำเป็นจะต้องมองที่ระบบมากกว่าการพิจารณาจากรายละเอียดของปัญหาโดยต้องมองปัญหาโดยรวมนอกจากนี้เขายังได้ขยายความว่าวิธีการเชิงระบบเป็นกระบวนการแยกรายละเอียดออกจากส่วนรวมทั้งหมดโดยแยกออกเป็นส่วนๆเพื่อให้เข้าใจถึงการทำหน้าที่ในภาพรวมวิธีการเชิงระบบอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีระบบทั่วไปซึ่งสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการรวมเอาแนวทางปฏิบัติต่างๆมารวมกันเพื่อการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ

เซงเก้ (Senge, 1990: 47) ได้ให้ความหมายของการคิดเชิงระบบไว้ว่าเป็นการมองเห็น โดยภาพรวมหรือการได้เห็นทั้งหมดแต่ต้องมีการรอบที่มองเห็นความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกันมากกว่าที่จะเห็นเฉพาะในเชิงที่เป็นเหตุเป็นผลและสามารถเห็นแนวโน้มของรูปแบบการเปลี่ยนแปลงมากกว่าจะเห็นแค่ผิวเผิน

ปิยนารถประยูร (2548: 34-36) กล่าวว่า ระบบสามารถแยกได้ตามการมีปฏิสัมพันธ์กับ สิ่งอื่นภายนอก โดยแบ่งออกเป็น 2 ระบบใหญ่ๆ คือระบบปิดและระบบเปิด โดยระบบปิดคือระบบที่มีลักษณะเหมือนเครื่องจักร ดูไม่มีชีวิตซึ่งจะมีระบบภายในตัวเป็นของตัวเอง ถึงแม้ว่าสภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรก็ตามระบบปิดจะสามารถทำงานได้ก็ต่อเมื่อมีการสั่งการของมนุษย์และระบบปิดจะได้รับผลกระทบก็ต่อเมื่อระบบใดระบบหนึ่งภายในของระบบเกิดการเสียหายระบบปิดจึงไม่มีการปรับตัวขององค์ประกอบย่อยเพื่อให้ระบบใหญ่ยังคงทำงานได้ระบบปิดจึงเป็นสัญลักษณ์ของวิถีคิดแบบเก่าหรือกระบวนทัศน์แบบเก่าแต่สำหรับระบบเปิดหรือระบบที่มีชีวิตจะเป็นเสมือนร่างกายของมนุษย์ที่มีระบบต่างๆอยู่ในร่างกายซึ่งแต่ละระบบจะทำงานสัมพันธ์กันและระบบเปิดนั้นจะมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมภายนอกตลอดเวลาทำให้ระบบต่างๆต้องปรับตัวและปรับสภาพให้เข้ากับ ความเปลี่ยนแปลงภายนอก ระบบเปิดจึงเป็นสัญลักษณ์ของวิถีคิดแบบใหม่ หรือกระบวนทัศน์แบบใหม่

ทิตนา แชนณี (อ้างถึงใน วนิดา ฉัตรวิราคม, 2554: 13) กล่าวว่าวิธีการเชิงระบบ หมายถึง การดำเนินการจัดรูปแบบองค์ประกอบของระบบ ในกรอบความคิดของปัจจัยนำเข้า กระบวนการติดตามตรวจสอบ ผลลัพธ์ และข้อมูลย้อนกลับ และนำข้อมูลดังกล่าวมานำเสนอในรูปแบบของ ภาพรวมที่สมบูรณ์

อานนท์ สกกุลสัญชาติไทย (2556: 14) กล่าวว่า ทฤษฎีระบบ คือ ทฤษฎีที่ได้ให้ความหมายว่าทุกอย่างในโลกต่างประกอบไปด้วยโครงสร้างของความเป็นหน่วยระบบ มีคุณสมบัติของความเป็นระบบประกอบเข้าด้วยกัน คือ หน่วยงาน ที่มีผลผลิตมีกระบวนการ มีปัจจัยนำเข้า มีขอบเขตของการดำเนินการ มาประกอบกัน เป็นแผนภาพเดียวกัน จนได้รูปแบบของโครงสร้างทางความคิดของ หนึ่งหน่วยระบบ

วนิดา ฉัตรวิราคม (2554: 15) กล่าวว่า วิธีการเชิงระบบจัดเป็นกรอบแนวคิดที่ใช้ในการจัดการสิ่งต่างให้เป็นระเบียบเพื่อนำไปสู่การทำงานให้ตรงกับเป้าหมายที่ต้องการโดยมีการวิเคราะห์องค์ประกอบที่สำคัญของสิ่งนั้นอย่างละเอียดและจัดการองค์ประกอบเหล่านั้นให้สัมพันธ์กันซึ่ง ส่วนประกอบสำคัญของระบบประกอบด้วยส่วนสำคัญ 5 ส่วน คือ

1. ตัวป้อนคือองค์ประกอบต่างๆ ของระบบนั้นหรืออีกนัยหนึ่งก็คือสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับระบบนั้นองค์ประกอบต่างๆของระบบใดระบบหนึ่งจะมีจำนวนและความสำคัญมากน้อยเพียงใดมักขึ้นอยู่กับความรู้ความคิดและประสบการณ์ของผู้จัดระบบ

2. การประมวลผลคือการจัดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่างๆของระบบให้มีลักษณะที่เอื้ออำนวยต่อการบรรลุเป้าหมายระบบใดระบบหนึ่งอาจมีองค์ประกอบเหมือนกันแต่อาจมีลักษณะของการจัดความสัมพันธ์แตกต่างกันได้แล้วแต่ความคิดความรู้และประสบการณ์ของผู้จัดระบบ

3. ผลผลิตคือผลที่เกิดขึ้นจากกระบวนการดำเนินงานหากผลที่เกิดขึ้นเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้แสดงว่าระบบนั้นมีประสิทธิภาพหากผลที่เกิดขึ้นไม่เป็นไปตามที่คาดหวังแสดงว่าระบบนั้นยังมีจุดบกพร่องควรที่จะพิจารณาแก้ไขปรับปรุงกระบวนการหรือตัวป้อนซึ่งเป็นเหตุให้เกิดผลนั้น

4. กลไกควบคุมคือกลไกหรือวิธีการที่ใช้ในการควบคุมหรือตรวจสอบกระบวนการให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

5. ข้อมูลป้อนกลับคือข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลผลิตกับจุดมุ่งหมายซึ่งจะเป็นข้อมูลป้อนกลับไปสู่การปรับปรุงกระบวนการและตัวป้อนซึ่งสัมพันธ์กับผลผลิตและตัวป้อนซึ่งสัมพันธ์กับผลผลิตและเป้าหมาย

7. แนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จด้านการประกันคุณภาพการศึกษา

ในการดำเนินการด้านการประกันคุณภาพการศึกษานั้น สิ่งที่สามารถจะเป็นตัวชี้วัดว่าการดำเนินการของสถาบันอุดมศึกษาให้เป็นไปตามเกณฑ์คุณภาพที่ได้กำหนดไว้ นั้น มีความสำเร็จหรือไม่ ในที่นี้จะประเมินความสำเร็จของการดำเนินการออกเป็น 3 เรื่องคือ ภาพลักษณ์, คุณภาพการศึกษา และ คุณภาพบัณฑิต

7.1 แนวคิดเกี่ยวกับภาพลักษณ์องค์กร

ราชบัณฑิตยสถาน (2552) ได้ให้ความหมาย คำว่า ภาพลักษณ์หมายถึง ลักษณะของภาพที่เห็น ส่วนใหญ่ใช้ในความหมายว่า ภาพของบุคคลองค์กร สถาบัน ตามที่สาธารณชนมองเห็น เป็นภาพที่เกิดขึ้นในใจของคนที่เห็น มักเกิดจากลักษณะ การกระทำ หรือพฤติกรรมของบุคคล องค์กร หรือสถาบันนั้น ๆ

ฟิลลิป คอตเลอร์ (Phillip Kotler, 2000: 553) กล่าวว่า ภาพลักษณ์ หมายถึง องค์กรรวมของความคิด ความเชื่อ ความประทับใจ ที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งทัศนคติและประสบการณ์ของบุคคลนั้นจะมีผลกับความรู้สึกต่อภาพลักษณ์อย่างสูง

ปวีณา พุทธรณ์ (2550: 11) กล่าวว่า ภาพลักษณ์ คือ ภาพที่เกิดขึ้นในใจของคนที่มีต่อบุคคล องค์กร สถาบัน ซึ่งภาพที่เกิดขึ้นในใจนั้นเกิดจากประสบการณ์ และการรับรู้ข่าวสาร ทั้งทางตรงและทางอ้อม และจะมีความรู้สึกต่อสิ่งนั้นทั้งเชิงบวกและเชิงลบ หากเป็นเชิงบวกถือว่ายอมรับ และหากเป็นเชิงลบถือว่าไม่ยอมรับ

อาจารย์ ภัทรวาทินี (2553 : 12) กล่าวว่า ภาพลักษณ์ คือ ภาพที่เกิดขึ้นในใจของบุคคลที่มีต่อองค์กร ที่องค์กรสื่อสารออกมาให้เห็นในรูปแบบของสัญลักษณ์ เครื่องแบบ หรือองค์ประกอบอื่นๆที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดการรับรู้ ความเข้าใจที่มีต่อองค์กร ซึ่งรวมไปถึงการบริหารจัดการขององค์กรทั้งในรูปแบบของผลิตภัณฑ์และบริการต่างๆ

เจฟกิน (Jefkin, 1993: 21-22) กล่าวว่า ภาพลักษณ์ของบริษัทหรือองค์กรธุรกิจ หมายถึง ภาพขององค์กรที่รวมทุกสิ่งทุกอย่างขององค์กรไว้ โดยเป็นภาพที่บุคคลทั่วไปรู้จัก เข้าใจ และได้มีประสบการณ์ในการรับรู้ภาพลักษณ์นั้น โดยการนำเสนอภาพลักษณ์ในรูปแบบของสัญลักษณ์ เครื่องแบบให้ปรากฏต่อสายตาของบุคคลทั่วไป

วิรัช ลภิตนกุล (อ้างถึงใน อาจารย์ ภัทรวาทินี, 2553: 11) กล่าวว่า ภาพลักษณ์องค์กร หมายถึง ภาพที่เกิดขึ้นในใจของบุคคลทั่วไปที่มีต่อหน่วยงาน ซึ่งหมายความรวมถึง การบริหารจัดการ ผลิตผล ผลิตภัณท์ และการบริการ ที่องค์กรนั้นๆ มี ดังนั้น คำว่าภาพลักษณ์องค์กร จึงมีความหมายค่อนข้างกว้าง โดยครอบคลุมถึงทุกหน่วยงานขององค์กรนั้นๆด้วย

พรทิพย์ พิมลสินธุ์ (2545: 55-57) กล่าวว่า ภาพลักษณ์สามารถแบ่งออกได้เป็น 10 ประเภท คือ

1. ภาพลักษณ์ซ้อน เกิดจากที่ผู้คนในสังคมมีพื้นฐานครอบครัวที่ต่างกัน ดังนั้น การที่จะรับรู้และตอบสนองต่อภาพลักษณ์ขององค์กร ย่อมแตกต่างกัน แม้กระทั่งในบุคคลคนเดียวก็ต่างวาระ ต่างเวลา ยังอาจมีการตอบสนองต่อภาพลักษณ์ที่แตกต่างกันก็ได้

2. ภาพลักษณ์ปัจจุบัน เป็นภาพลักษณ์ที่เกิดการรับรู้ ณ ปัจจุบัน สามารถเป็นไปได้ทั้งทางบวกและทางลบ

3. ภาพลักษณ์กระจกเงา เป็นภาพลักษณ์ที่เกิดจาก องค์กรที่สร้างภาพลักษณ์นั้นแล้ว มองตัวเองจากสิ่งที่สร้างขึ้น อาจจะเป็นได้ทั้งภาพลักษณ์ในเชิงบวกและลบ หรืออาจเป็นการประเมินภาพลักษณ์ที่ถูกหรือผิดก็ได้ เพราะเป็นสิ่งที่ประเมินเอง แต่หากถามถึงบุคคลภายนอก อาจจะมีการรับรู้ที่แตกต่าง

4. ภาพลักษณ์ที่พึงปรารถนา เป็นภาพลักษณ์ที่เกิดจากผู้บริหารหรือพนักงานมีความมุ่งหวังหรือความต้องการให้เกิดซึ่งในบางครั้งการมุ่งหวังต่อภาพลักษณ์นั้นๆ องค์กรจะนำไปตั้งเป็นเป้าหมายของการดำเนินการให้ชัดเจนขึ้น

5. ภาพลักษณ์ที่ดีที่สุด เป็นภาพลักษณ์ที่เกิดจากการตระหนักในความเป็นจริง ที่สื่อถึงบุคคลภายนอก โดยคำนึงถึงสภาพความเป็นจริง ที่ทำให้เกิดการรับรู้และความเข้าใจที่ถูกต้อง โดยต้องใช้การประชาสัมพันธ์เข้ามามีส่วนร่วมในการสื่อสารที่ชัดเจน

6. ภาพลักษณ์ที่ถูกต้องและไม่ถูกต้อง เป็นภาพลักษณ์ที่เกิดขึ้นไม่ตรงกับความเป็นจริง อาจเป็นเพราะมีเหตุการณ์มาเกี่ยวข้องจนทำให้เกิดการบิดเบือน ทำให้การรับรู้ ความเข้าใจคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง

7. ภาพลักษณ์สินค้า/บริการ โดยทั่วไปสินค้า/บริการจะมีภาพลักษณ์เป็นของตัวเอง เช่นเดียวกับองค์กร ซึ่งจะดีหรือไม่ดีนั้นจะเป็นไปตามตัวสินค้า/บริการเอง เช่น บุหรี่ มีภาพลักษณ์สินค้าในเชิงลบ เช่นเดียวกับ ผับ บาร์ ก็จะมีภาพลักษณ์องค์ในเชิงลบเช่นกัน ฉะนั้นการที่จะสร้างภาพลักษณ์ให้กับสินค้า/บริการ หรือองค์กรให้ดีขึ้น ต้องใช้การประชาสัมพันธ์เข้ามาช่วยส่งเสริม

8. ภาพลักษณ์ตราสินค้า มีความหมายคล้ายกับ ภาพลักษณ์สินค้า แต่ในที่นี้กล่าวถึงตราสินค้า ยี่ห้อสินค้า สัญลักษณ์ เพราะ หนึ่งตราสินค้า อาจแตกออกเป็นสินค้าหลายประเภทก็ได้

9. ภาพลักษณ์องค์กร เป็นภาพลักษณ์โดยรวมขององค์กรใดองค์กรหนึ่ง โดยรวมถึงสินค้า/บริการ ระบบการบริหาร การจัดการ ความรับผิดชอบต่อสังคม สวัสดิการ คุณภาพชีวิตของบุคลากร บุคลิกภาพของบุคลากร ฯลฯ ภาพลักษณ์ขององค์กรจึงมีความหมายโดยรวมครอบคลุมในทุกหน่วยงานขององค์กร

10. ภาพลักษณ์สถาบัน มีความหมายคล้ายกับภาพลักษณ์องค์กร แต่จะเน้นมองเฉพาะตัวหน่วยงาน หรือ สถาบันเท่านั้น โดยจะมองที่หน่วยงานมีความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างไร มีความมั่นคงหรือไม่ มีความเจริญก้าวหน้าในการบริหารจัดการอย่างไร

พจน์ ใจชาญสุขกิจ (2548: 33-38) กล่าวว่า องค์ประกอบของภาพลักษณ์องค์กร ประกอบด้วย

1. ภาพลักษณ์ของผู้บริหาร ต้องเป็นที่ยอมรับของสาธารณชนว่าเป็น คนเก่ง คนดี มีจริยธรรมในการบริหารองค์กร มีวิสัยทัศน์ที่ดีในการดำเนินกิจการต่างๆและเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ ต่อสังคม เป็นแบบอย่างที่ดี

2. ภาพลักษณ์ของพนักงาน ต้องเป็นที่ประจักษ์กับบุคคลทั่วไปว่า พนักงานขององค์กรเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ มีบุคลิกภาพที่ดี สง่างาม มารยาทดี มีความรับผิดชอบ เป็นแบบอย่างที่ดีต่อผู้ที่พบเห็นทั่วไป

3. ภาพลักษณ์ของสินค้าและบริการ เป็นสินค้าและบริการที่มีภาพลักษณ์ ถูกต้องตรงกับ การสื่อสารประชาสัมพันธ์กับสาธารณชน ไม่ได้เป็นสินค้าที่แอบอ้างสรรพคุณเกินจริง หรือมีคุณภาพที่ไม่ได้มาตรฐาน เป็นสินค้าและบริการ ที่มีความน่าเชื่อถือทั้งคุณภาพ และราคา ตรวจสอบได้ ตรงตามความต้องการของผู้บริโภค

4. ภาพลักษณ์ของวิธีการดำเนินการ หมายถึงการดำเนินการตามหลักธรรมาภิบาล อันได้แก่ หลักนิติธรรม คุณธรรม ความโปร่งใส ความมีส่วนร่วม ความรับผิดชอบต่อสังคม และความคุ้มค่า

5. ภาพลักษณ์ของบรรยากาศองค์กร หมายถึงทุกส่วนงานรวมไปถึงสิ่งแวดล้อม ที่ประกอบกันขึ้นมาเป็นภาพรวมขององค์กร เช่น อาคาร สถานที่ ทัศนียภาพ สภาพแวดล้อม ต้องดูดี และทำให้ผู้เข้าไปติดต่อกับองค์กรรู้สึกดีและเป็นมิตร

6. ภาพลักษณ์ของเครื่องมือเครื่องใช้หรืออุปกรณ์ในสำนักงาน รวมไปถึงการตกแต่ง การออกแบบ การจัดวางที่มีส่วนประสมที่ลงตัว การเลือกใช้อุปกรณ์สำนักงานที่เหมาะสมทั้งคุณภาพ และราคา และความเหมาะสมกับสถานที่

7. ภาพลักษณ์ของวัฒนธรรมองค์กร หมายถึงวิธีการทำงาน ค่านิยมองค์กร รูปแบบ การดำเนินการ การบริหารจัดการ แนวทางและนโยบายขององค์กร ว่าเป็นอย่างใด มีผลกับ สาธารณชนอย่างไร ก่อเกิดการรับรู้ที่ดีหรือไม่

8. ภาพลักษณ์ทางด้านสังคม คือการที่องค์กรมีกิจกรรมพิเศษที่ดำเนินการให้เห็นถึงความรับผิดชอบต่อสังคม การคืนกำไรให้สังคม การให้โอกาสกับสังคม การมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือ ประเทศชาติทั้งทางตรงและทางอ้อม

จากที่กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่า ภาพลักษณ์ขององค์กร จะเกิดจากการบริหารจัดการ องค์กรที่ดี มีการดำเนินการตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดได้ถูกต้องครบถ้วน รวมไปถึง สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง หรืออาจจะเรียกได้ว่า ต้องมีปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิต ที่ดีเป็นที่ยอมรับของสังคม จึงจะสร้างการรับรู้ที่ดีต่อภาพลักษณ์ขององค์กรได้

7.2 แนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพการศึกษา

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร

ประกอบไปด้วยองค์ประกอบในการประกันคุณภาพหลักสูตร จำนวน 6 องค์ประกอบ และมีตัวบ่งชี้ในแต่ละองค์ประกอบรวมทั้งสิ้น 14 ตัวบ่งชี้ และเพื่อให้การดำเนินการบรรลุเป้าหมาย ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ในแต่ละตัวบ่งชี้จึงมีกระบวนการหรือผลการดำเนินงานในประเด็นที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน
- องค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต
- องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษา
- องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์
- องค์ประกอบที่ 5 หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน
- องค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ

ระดับคณะ ประกอบด้วยผลการดำเนินงานระดับหลักสูตร และเพิ่มเติมตัวบ่งชี้ที่ดำเนินการในระดับคณะ จำนวน 13 ตัวบ่งชี้ ดังนี้

- องค์ประกอบที่ 1 การผลิตบัณฑิต
- องค์ประกอบที่ 2 การวิจัย
- องค์ประกอบที่ 3 การบริการวิชาการ
- องค์ประกอบที่ 4 การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
- องค์ประกอบที่ 5 การบริหารจัดการ

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับสถาบัน

การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน ประกอบด้วยผลการดำเนินงานระดับหลักสูตร ระดับคณะ และเพิ่มเติมตัวบ่งชี้ที่ดำเนินการในระดับสถาบัน จำนวน 13 ตัวบ่งชี้ ดังนี้

- องค์ประกอบที่ 1 การผลิตบัณฑิต
- องค์ประกอบที่ 2 การวิจัย
- องค์ประกอบที่ 3 การบริการวิชาการ
- องค์ประกอบที่ 4 การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
- องค์ประกอบที่ 5 การบริหารจัดการ

นอกจากการดำเนินงานตามเกณฑ์คุณภาพการประกันคุณภาพการศึกษาภายในแล้ว หน่วยงานยังต้องได้รับการประเมินการประกันคุณภาพการศึกษานอกโดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) หรือที่เรียกโดยย่อว่า สมศ. ที่จัดตั้งตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 หมวด 6 ว่าด้วยมาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา มีฐานะเป็นองค์การมหาชนทำหน้าที่พัฒนาเกณฑ์วิธีการประเมินคุณภาพภายนอก และทำการประเมินผลการจัดการศึกษาเพื่อให้มีการตรวจสอบคุณภาพของสถานศึกษา โดยคำนึงถึงความมุ่งหมาย หลักการ และแนวการจัดการศึกษาในแต่ละระดับ

ตามหมวด6ว่าด้วยมาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษาแห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่2) พ.ศ. 2545 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 กำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งต้องได้รับการประเมินคุณภาพภายนอกอย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุกห้าปีนับตั้งแต่การประเมินครั้งสุดท้ายและเสนอผลการประเมินต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสาธารณชนซึ่งสมศ. ได้ดำเนินการประเมินคุณภาพภายนอกรอบแรก (พ.ศ. 2544-2548) และประเมินคุณภาพภายนอกรอบสอง (พ.ศ. 2549-2553) เสร็จสิ้นไปแล้วขณะนี้อยู่ระหว่างการประเมิน

คุณภาพภายนอกกรอบสาม (พ.ศ. 2554-2558) ซึ่งยังคงหลักการสำคัญของการประเมินคุณภาพภายนอกตามที่กำหนดในกฎกระทรวงว่าด้วยระบบหลักเกณฑ์และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.2553 หมวด 3 ที่ได้ระบุว่า การประกันคุณภาพภายนอกให้คำนึงถึงจุดมุ่งหมายและหลักการดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้มีการพัฒนาคุณภาพการศึกษา
2. ยึดหลักความเที่ยงตรงเป็นธรรมและโปร่งใสมีหลักฐานข้อมูลตามสภาพความเป็นจริง และมีความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้
3. สร้างความสมดุลระหว่างเสรีภาพทางการศึกษากับจุดมุ่งหมายและหลักการการศึกษาของชาติโดยให้มีเอกภาพเชิงนโยบายซึ่งสถานศึกษาสามารถกำหนดเป้าหมายเฉพาะและพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้เต็มตามศักยภาพของสถานศึกษาและผู้เรียน
4. ส่งเสริมสนับสนุนและร่วมมือกับสถานศึกษาในการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษา
5. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการประเมินคุณภาพและพัฒนาระบบการจัดการศึกษาของรัฐ เอกชนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบุคคลครอบครัวองค์กรชุมชนองค์กรวิชาชีพสถาบันศาสนาสถานประกอบการและสถาบันสังคมอื่น
6. คำนึงถึงความเป็นอิสระเสรีภาพทางวิชาการเอกลักษณ์ปรัชญาปณิธาน/วิสัยทัศน์ พันธกิจและเป้าหมายของสถานศึกษา

ทั้งนี้กฎกระทรวงว่าด้วยระบบหลักเกณฑ์และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2553 กำหนดให้สมศ. ทำการประเมินคุณภาพภายนอกสถานศึกษาแต่ละแห่งตามมาตรฐานการศึกษาของชาติและครอบคลุมหลักเกณฑ์ในเรื่องต่างๆ ดังนี้

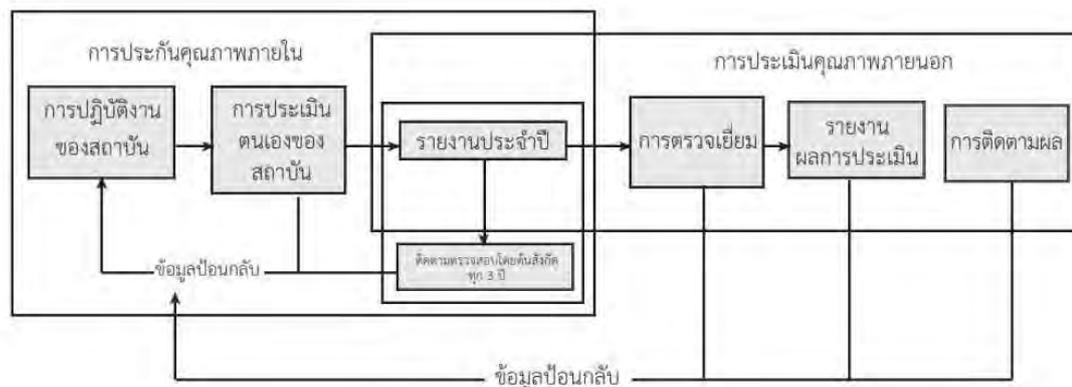
1. มาตรฐานที่ว่าด้วยผลการจัดการศึกษาในแต่ละระดับและประเภทการศึกษา
2. มาตรฐานที่ว่าด้วยการบริหารจัดการศึกษา
3. มาตรฐานที่ว่าด้วยการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
4. มาตรฐานที่ว่าด้วยการประกันคุณภาพภายในการประเมินคุณภาพภายนอกกรอบสามระดับอุดมศึกษาสมศ. ได้กำหนดตัวบ่งชี้จำนวน 18 ตัวบ่งชี้ซึ่งครอบคลุมทั้ง 4 มาตรฐานตามที่กฎกระทรวงกำหนดโดยแบ่งเป็น 3 กลุ่มตัวบ่งชี้ ได้แก่ กลุ่มตัวบ่งชี้พื้นฐานจำนวน 15 ตัวบ่งชี้ กลุ่มตัวบ่งชี้อัตลักษณ์จำนวน 2 ตัวบ่งชี้ และกลุ่มตัวบ่งชี้มาตรการส่งเสริมจำนวน 1 ตัวบ่งชี้

การประเมินคุณภาพภายนอกเป็นการประเมินผลการจัดการศึกษาเพื่อตรวจสอบคุณภาพของสถานศึกษาโดยหน่วยงานหรือบุคคลภายนอกสถานศึกษาเพื่อมุ่งให้มีการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาที่ยั่งยืนซึ่งต้องเริ่มต้นจากการที่สถานศึกษามีระบบการประกันคุณภาพภายในเพื่อวางแผนพัฒนาปรับปรุงคุณภาพของตนเองดำเนินการปรับปรุงคุณภาพมีการกำกับติดตามคุณภาพและมีระบบประเมินตนเองก่อนต่อจากนั้นจึงรับการประเมินคุณภาพภายนอกโดยสมศ. ซึ่งจะดำเนินการพิจารณาและตรวจสอบจากผลการประเมินคุณภาพภายในของสถานศึกษาการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอกจึงควรสอดคล้องและเป็นไปในทิศทางเดียวกันเพราะต่างมุ่งสู่มาตรฐานหรือคุณภาพที่คาดหวังให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนโดยมีวัตถุประสงค์ของการประเมินคุณภาพภายนอกดังนี้

1. เพื่อให้ทราบระดับคุณภาพของสถานศึกษาในการดำเนินพันธกิจด้านต่างๆ
2. เพื่อกระตุ้นเตือนให้สถานศึกษาพัฒนาคุณภาพการศึกษาและประสิทธิภาพการบริหารจัดการอย่างต่อเนื่อง
3. เพื่อให้ทราบความก้าวหน้าของการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษา
4. เพื่อรายงานระดับคุณภาพและพัฒนาการในด้านคุณภาพและมาตรฐานของสถานศึกษาต่อสาธารณชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
5. เพื่อตรวจสอบยืนยันสภาพจริงในการดำเนินงานของสถานศึกษาและประเมินคุณภาพการศึกษาตามมาตรฐานการศึกษากรอบแนวทางและวิธีการที่สมศ. กำหนดซึ่งสอดคล้องกับระบบการประกันคุณภาพของสถานศึกษาและหน่วยงานต้นสังกัด
6. เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ช่วยสะท้อนความแตกต่างของแต่ละสถานศึกษาที่แสดงถึงอัตลักษณ์รวมทั้งผลสำเร็จของการดำเนินงานตามมาตรการส่งเสริมและการขึ้นนำสังคมของสถานศึกษาตามนโยบายของภาครัฐ
7. เพื่อยกระดับมาตรฐานคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาโดยพิจารณาจากผลผลิตผลลัพธ์และผลกระทบมากกว่ากระบวนการ
8. เพื่อส่งเสริมให้สถานศึกษามีการพัฒนาคุณภาพและพัฒนากระบวนการประกันคุณภาพภายในอย่างต่อเนื่อง
9. เพื่อส่งเสริมให้สถานศึกษามีทิศทางที่สอดคล้องกันในการประเมินคุณภาพภายนอกกับการประเมินคุณภาพภายใน
10. เพื่อสร้างความร่วมมือและมีเป้าหมายร่วมกันระหว่างหน่วยงานต้นสังกัดและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวมทั้งผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเพื่อเป็นการเชื่อมโยงการดำเนินงานสู่การพัฒนาคุณภาพร่วมกัน
11. เพื่อรายงานผลการประเมินคุณภาพและเผยแพร่ผลการประเมินคุณภาพและประสิทธิภาพการบริหารจัดการของสถานศึกษาอย่างเป็นรูปธรรมต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสาธารณชน

ตามมาตรา 48 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ. 2542แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545ระบุว่าให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาและให้ถือว่าการประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องในขณะที่มาตรา 49 แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกันระบุถึงการประเมินคุณภาพภายนอกไว้ว่าให้มีสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษามีฐานะเป็นองค์การมหาชนทำหน้าที่พัฒนาเกณฑ์วิธีการประเมินคุณภาพภายนอกและทำการประเมินผลการจัดการศึกษาเพื่อให้มีการตรวจสอบคุณภาพของสถานศึกษาจากข้อมูลข้างต้นจะเห็นว่าการประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาปกติที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องโดยมีการควบคุมดูแลปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพมีการตรวจสอบติดตามและประเมินผลการดำเนินงานเพื่อนำไปสู่การพัฒนาปรับปรุงคุณภาพอย่างสม่ำเสมอด้วยเหตุนี้ระบบประกันคุณภาพภายในจึงต้องดูแลทั้งปัจจัยนำเข้ากระบวนการและผลผลิตหรือผลลัพธ์ซึ่งต่างจากการประเมินคุณภาพภายนอกที่

เน้นการประเมินผลการจัดการศึกษาดังนั้นความเชื่อมโยงระหว่างการประกันคุณภาพภายในกับการประเมินคุณภาพภายนอกจึงเป็นสิ่งจำเป็นได้แสดงให้เห็นความเชื่อมโยงตามแผนภาพที่ 2 ดังนี้

แผนภาพที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างการประกันคุณภาพภายในกับการประเมินคุณภาพภายนอก
ที่มา: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, กองนโยบายและแผน, **คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ประจำปีการศึกษา 2557** (กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 2557).

จากแผนภาพที่ 2 จะเห็นว่าเมื่อสถานศึกษามีการดำเนินการประกันคุณภาพภายในแล้วจำเป็นต้องจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานประเมินคุณภาพภายในซึ่งเป็นผลจากการประกันคุณภาพภายในหรือเรียกว่ารายงานการประเมินตนเอง (SAR) เพื่อนำเสนอสภาสถาบันหน่วยงานต้นสังกัดหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและเปิดเผยต่อสาธารณชนเอกสารดังกล่าวจะเป็นเอกสารเชื่อมโยงระหว่างการประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษาการติดตามตรวจสอบโดยหน่วยงานต้นสังกัดและการประเมินคุณภาพภายนอกโดยสมศ. ดังนั้นสถานศึกษาจำเป็นต้องจัดทำรายงานการประเมินตนเองที่สามารถสะท้อนสภาพความจริงของสถานศึกษาทุกองค์ประกอบคุณภาพ

การประเมินคุณภาพภายนอกรอบสามระดับอุดมศึกษาได้กำหนดตัวบ่งชี้เป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มตัวบ่งชี้พื้นฐาน กลุ่มตัวบ่งชี้อัตลักษณ์ และกลุ่มตัวบ่งชี้มาตรการส่งเสริมให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 และกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.2553 ข้อ 38 ซึ่งกำหนดให้ สมศ.ทำการประเมินคุณภาพภายนอกสถานศึกษาแต่ละแห่งตามมาตรฐานการศึกษาของชาติและครอบคลุมหลักเกณฑ์ในเรื่องต่อไปนี้คือมาตรฐานที่ว่าด้วยผลการจัดการศึกษาในแต่ละระดับและประเภทการศึกษา, มาตรฐานที่ว่าด้วยการบริหารจัดการศึกษา มาตรฐานที่ว่าด้วยการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและมาตรฐานที่ว่าด้วยการประกันคุณภาพภายในดังจะเห็นความสอดคล้องตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ความสอดคล้องระหว่างตัวบ่งชี้และมาตรฐานตามกฎกระทรวงศึกษาธิการ

กลุ่มตัวบ่งชี้	ตัวบ่งชี้	มาตรฐานตามกฎกระทรวง
กลุ่มตัวบ่งชี้พื้นฐาน	ด้านคุณภาพบัณฑิต	ผลการจัดการศึกษาและการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
	1. บัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี	
	2. คุณภาพของบัณฑิตปริญญาตรี โท เอกตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ	
	3. ผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่	
	4. ผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่	
	ด้านงานวิจัยและงานสร้างสรรค์	
	5. งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่	
	6. งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์	
	7. ผลงานวิชาการที่ได้รับการรับรองคุณภาพ	
	ด้านการบริการวิชาการแก่สังคม	
	8. ผลการนำความรู้และประสบการณ์จากการให้บริการวิชาการมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนและ/หรืองานวิจัย	
	9. ผลการเรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนหรือองค์กรภายนอก	
	ด้านการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	
	10. การส่งเสริมและสนับสนุนด้านศิลปะและวัฒนธรรม	
	11. การพัฒนาสุนทรียภาพในมิติทางศิลปะและวัฒนธรรม	
ด้านการบริหารและการพัฒนาสถาบัน		
12. การปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของสภาสถาบัน		
13. การปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของผู้บริหารสถาบัน		
14. การพัฒนาคณาจารย์		
ด้านการพัฒนาและประกันคุณภาพภายใน		
15. ผลประเมินการประกันคุณภาพภายในรับรองโดยต้นสังกัด		
กลุ่มตัวบ่งชี้อัตลักษณ์	16. ผลการพัฒนาตามอัตลักษณ์ของสภาสถาบัน	ผลการจัดการศึกษาและการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
	16.1 ผลการบริหารสถาบันให้เกิดอัตลักษณ์	
	16.2 ผลการพัฒนาบัณฑิตตามอัตลักษณ์	
	17. ผลการพัฒนาตามจุดเน้นและจุดเด่นที่ส่งผลสะท้อนเป็นเอกลักษณ์ของสถาบัน	

ตารางที่ 1 ความสอดคล้องระหว่างตัวบ่งชี้และมาตรฐานตามกฎกระทรวงศึกษาธิการ (ต่อ)

กลุ่มตัวบ่งชี้	ตัวบ่งชี้	มาตรฐานตามกฎกระทรวง
กลุ่มตัวบ่งชี้ มาตรการส่งเสริม	18. ผลการชี้แนะ ป้องกันหรือแก้ปัญหาของสังคมในด้านต่างๆ 18.1 ผลการชี้แนะ ป้องกันหรือแก้ปัญหาของสังคมในประเด็นที่ 1 ภายในสถาบัน 18.2 ผลการชี้แนะ ป้องกันหรือแก้ปัญหาของสังคมในประเด็นที่ 2 ภายนอกสถาบัน	ผลการจัด การศึกษาและ การจัดการ เรียนการสอน ที่เน้นผู้เรียน เป็นสำคัญ

จากตารางที่ 1 จะพบว่าการแบ่งกลุ่มตัวบ่งชี้ ออกเป็น 3 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มมีความหมายดังนี้

กลุ่มตัวบ่งชี้พื้นฐาน หมายถึงกลุ่มตัวบ่งชี้ที่ประเมินภายใต้ภารกิจของสถานศึกษาโดยกำหนดตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินบนพื้นฐานที่ทุกสถานศึกษาต้องมีและปฏิบัติได้ซึ่งสามารถชี้ผลลัพธ์และผลกระทบได้ดีและมีความเชื่อมโยงกับการประกันคุณภาพภายใน

กลุ่มตัวบ่งชี้อัตลักษณ์ หมายถึงกลุ่มตัวบ่งชี้ที่ประเมินผลผลิตตามปรัชญาปณิธาน วิสัยทัศน์พันธกิจและวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งสถานศึกษารวมถึงความสำเร็จตามจุดเน้นและจุดเด่นที่ส่งผลกระทบต่อเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละสถานศึกษาโดยได้รับความเห็นชอบจากสภาสถาบัน

กลุ่มตัวบ่งชี้มาตรการส่งเสริม หมายถึงกลุ่มตัวบ่งชี้ที่ประเมินผลการดำเนินงานของสถานศึกษาโดยสถานศึกษาเป็นผู้กำหนดแนวทางพัฒนาเพื่อร่วมกันชี้แนะป้องกันและแก้ไขปัญหาสังคมตามนโยบายของรัฐซึ่งสามารถปรับเปลี่ยนตามกาลเวลาและปัญหาสังคมที่เปลี่ยนไปโดยมีเป้าหมายที่แสดงถึงความเป็นผู้ชี้แนะสังคมอาทิจการรักษาดิจการบำรุงศาสนาและเทิดทูนพระมหากษัตริย์ การส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริน้อมนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาปฏิบัติเป็นแบบอย่างการสร้างสังคมสันติสุขและความปรองดองการส่งเสริมความร่วมมือในกรอบประชาคมอาเซียนการส่งเสริมด้านสิ่งแวดล้อมพลังงานเศรษฐกิจสุขภาพค่านิยมจิตสาธารณะและความประหยักรวมทั้งการแก้ปัญหาสังคมอาทิความขัดแย้งอุบัติเหตุภัยและสิ่งเสพติด เป็นต้น

และในการประเมินการประกันคุณภาพการศึกษาภายนอกนั้น ได้มีการกำหนดค่าน้ำหนักตัวบ่งชี้ในการประเมินคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 หน้าที่นักตัวบ่งชี้

กลุ่มตัวบ่งชี้	ตัวบ่งชี้	น้ำหนักคะแนน
กลุ่มตัวบ่งชี้พื้นฐาน	ด้านคุณภาพบัณฑิต	
	1. บัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี	5
	2. คุณภาพของบัณฑิตปริญญาตรี โท เอกตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ	5
	3. ผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่	5
	4. ผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่	5
	ด้านงานวิจัยและงานสร้างสรรค์	
	5. งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่	5
	6. งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์	5
	7. ผลงานวิชาการที่ได้รับการรับรองคุณภาพ	5
	ด้านการบริการวิชาการแก่สังคม	
	8. ผลการนำความรู้และประสบการณ์จากการให้บริการวิชาการมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนและ/หรืองานวิจัย	5
9. ผลการเรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนหรือองค์กรภายนอก	5	
กลุ่มตัวบ่งชี้พื้นฐาน	ด้านการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	
	10. การส่งเสริมและสนับสนุนด้านศิลปะและวัฒนธรรม	5
	11. การพัฒนาสุนทรียภาพในมิติทางศิลปะและวัฒนธรรม	5
	ด้านการบริหารและการพัฒนาสถาบัน	
	12. การปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของสภาสถาบัน	5
	13. การปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของผู้บริหารสถาบัน	5
	14. การพัฒนาคณาจารย์	5
	ด้านการพัฒนาและประกันคุณภาพภายใน	
15. ผลประเมินการประกันคุณภาพภายในรับรองโดยต้นสังกัด	5	
รวมน้ำหนัก		75

ตารางที่ 2 น้ำหนักตัวบ่งชี้ (ต่อ)

กลุ่มตัวบ่งชี้	ตัวบ่งชี้	น้ำหนักคะแนน
กลุ่มตัวบ่งชี้ อัตลักษณ์	16. ผลการพัฒนาตามอัตลักษณ์ของสถานศึกษา	
	16.1 ผลการบริหารสถานศึกษาให้เกิดอัตลักษณ์	5
	16.2 ผลการพัฒนาบัณฑิตตามอัตลักษณ์	5
	17. ผลการพัฒนาตามจุดเน้นและจุดเด่นที่ส่งผลกระทบต่อเป็นเอกลักษณ์ของสถานศึกษา	5
	รวมน้ำหนัก	15
กลุ่มตัวบ่งชี้ มาตรการส่งเสริม	18. ผลการชี้แจง ป้องกันหรือแก้ปัญหาของสังคมในด้านต่างๆ	
	18.1 ผลการชี้แจง ป้องกันหรือแก้ปัญหาของสังคมในประเด็นที่ 1 ภายในสถานศึกษา	5
	18.2 ผลการชี้แจง ป้องกันหรือแก้ปัญหาของสังคมในประเด็นที่ 2 ภายนอกสถานศึกษา	5
	รวมน้ำหนัก	10
รวมน้ำหนักทั้ง 18 ตัวบ่งชี้		100

โดยในการประเมินการประกันคุณภาพการศึกษาภายนอกนั้น จะรับรองมาตรฐานของสถานศึกษา โดยพิจารณาข้อมูลจากการประเมินตัวบ่งชี้ ซึ่งตัวบ่งชี้แต่ละตัวจะมีค่าคะแนนตั้งแต่ 0-5 คะแนน ซึ่งคะแนนดังกล่าว มีการให้ค่าคะแนนที่สอดคล้องกับระดับคุณภาพไว้ ดังนี้

0.00 – 1.50 คะแนน	ระดับคุณภาพ	ต้องปรับปรุงเร่งด่วน
1.51 – 2.50 คะแนน	ระดับคุณภาพ	ต้องปรับปรุง
2.51 – 3.50 คะแนน	ระดับคุณภาพ	พอใช้
3.51 – 4.50 คะแนน	ระดับคุณภาพ	ดี
4.51 – 5.00 คะแนน	ระดับคุณภาพ	ดีมาก

โดยสถานศึกษาจะผ่านการประเมินหรือไม่นั้น จะต้องดำเนินการตามเกณฑ์ โดย สมศ. ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินกลุ่มตัวบ่งชี้ไว้ 2 ข้อ คือ

1. คะแนนเฉลี่ยของตัวบ่งชี้ที่ 1-11 ต้องมีค่าตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป และ
2. คะแนนเฉลี่ยของตัวบ่งชี้ทุกตัวรวมกัน ต้องมีค่าตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป สถานศึกษานั้น จึงจะได้รับการรับรองมาตรฐานตามเกณฑ์คุณภาพการประเมินที่กำหนด (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน), 2554)

7.3 แนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพบัณฑิต

ตามที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2542 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 หมวด 6 มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา มาตรา 47 กำหนดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาทุกระดับ ประกอบด้วยระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน และการประกันคุณภาพการศึกษาภายนอก จึงเห็นสมควรให้จัดทำกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติขึ้น เพื่อให้เป็นไปตามกรอบมาตรฐานการอุดมศึกษา และเพื่อเป็นการประกันคุณภาพของบัณฑิตในแต่ละระดับคุณวุฒิและสาขา/สาขาวิชา รวมทั้งเพื่อใช้เป็นหลักในการจัดทำมาตรฐานด้านต่างๆ เพื่อให้การจัดการมุ่งสู่เป้าหมายเดียวกันในการผลิตบัณฑิตได้อย่างมีคุณภาพสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาในฐานะที่เป็นหน่วยงานกำกับและส่งเสริมการดำเนินการของสถาบันอุดมศึกษา จึงได้ดำเนินการโครงการจัดทำกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย (Thai Qualifications Framework for Higher Education; TQF:HEd) เพื่อเป็นเครื่องมือในการนำนโยบายที่ปรากฏในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติเกี่ยวกับมาตรฐานการศึกษาของชาติในส่วนของมาตรฐานการอุดมศึกษาไปสู่การปฏิบัติในสถาบันอุดมศึกษาอย่างเป็นรูปธรรมกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา มุ่งเน้นเป้าหมายการจัดการศึกษาที่ผลการเรียนรู้ของนักศึกษาซึ่งเป็นการประกันคุณภาพบัณฑิตที่ได้รับคุณวุฒิแต่ละคุณวุฒิและสื่อสารให้สังคมชนรวมทั้งสถาบันอุดมศึกษาทั้งในและต่างประเทศ เข้าใจได้ตรงกันและเชื่อมั่นถึงผลการเรียนรู้ที่บัณฑิตได้รับการพัฒนาว่ามีมาตรฐานที่สามารถเทียบเคียงกันได้กับสถาบันอุดมศึกษาที่ดีทั้งในและต่างประเทศ

กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (Thai Qualifications Framework for Higher Education: TQF : HEd) หมายถึงกรอบที่แสดงระบบคุณวุฒิการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศซึ่งประกอบด้วยระดับคุณวุฒิการแบ่งสายวิชาความเชื่อมโยงต่อเนื่องจากคุณวุฒิระดับหนึ่งไปสู่ระดับที่สูงขึ้นมาตรฐานผลการเรียนรู้ของแต่ละระดับคุณวุฒิซึ่งเพิ่มสูงขึ้นตามระดับของคุณวุฒิ ลักษณะของหลักสูตรในแต่ละระดับคุณวุฒิปริมาณการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับเวลาที่ต้องใช้การเปิดโอกาสให้เทียบโอนผลการเรียนรู้จากประสบการณ์ซึ่งเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตรวมทั้งระบบและกลไกที่ให้ความมั่นใจในประสิทธิผลการดำเนินงานตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ ระดับอุดมศึกษาแห่งชาติของสถาบันอุดมศึกษาว่าสามารถผลิตบัณฑิตให้บรรลุคุณภาพตามมาตรฐานผลการเรียนรู้

หลักการสำคัญของกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ

1. ยึดหลักความสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ตลอดจนมาตรฐานการศึกษาของชาติและมาตรฐานการอุดมศึกษาโดยมุ่งให้กรอบมาตรฐานคุณวุฒิเป็นเครื่องมือในการนำแนวนโยบายในการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการจัดการศึกษาตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติมาตรฐานการศึกษาของชาติและมาตรฐานการอุดมศึกษาไปสู่การปฏิบัติในสถาบันอุดมศึกษาได้อย่างเป็นรูปธรรมเพราะกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษามีแนวทางที่ชัดเจนในการพัฒนาหลักสูตรการปรับเปลี่ยนกลวิธีการสอนของอาจารย์การเรียนรู้ของนักศึกษาตลอดจนการวัดและประเมินผลการเรียนรู้เพื่อให้มั่นใจว่าบัณฑิตจะบรรลุมาตรฐานผลการเรียนรู้ตามที่มุ่งหวังได้จริง

2. มุ่งเน้นที่มาตรฐานผลการเรียนรู้ของบัณฑิตซึ่งเป็นมาตรฐานขั้นต่ำเชิงคุณภาพเพื่อประกันคุณภาพบัณฑิตและสื่อสารให้หน่วยงานและผู้ที่เกี่ยวข้องได้เข้าใจและมั่นใจถึงกระบวนการผลิตบัณฑิตโดยเริ่มที่ผลผลิตและผลลัพธ์ของการจัดการศึกษาคือกำหนดมาตรฐานผลการเรียนรู้ของบัณฑิตที่คาดหวังไว้ก่อนหลังจากนั้นจึงพิจารณาถึงองค์ประกอบอื่นๆที่เกี่ยวข้องในกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่จะส่งเสริมให้บัณฑิตบรรลุถึงมาตรฐานผลการเรียนรู้นั้นอย่างสอดคล้องและส่งเสริมกันอย่างเป็นระบบ

3. มุ่งที่จะประมวลกฎเกณฑ์และประกาศต่างๆ ที่ได้ดำเนินการไว้แล้วเข้าด้วยกันและเชื่อมโยงเป็นเรื่องเดียวกันซึ่งจะสามารถอธิบายให้ผู้เกี่ยวข้องได้เข้าใจอย่างชัดเจนเกี่ยวกับความหมายและความมีมาตรฐานในการจัดการศึกษาของคุณวุฒิหรือปริญญาในระดับต่างๆ

4. มุ่งให้คุณวุฒิหรือปริญญาของสถาบันอุดมศึกษาใดๆของประเทศไทยเป็นที่ยอมรับและเทียบเคียงกันได้กับสถาบันอุดมศึกษาที่ดีทั้งในและต่างประเทศเนื่องจากกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาจะช่วยกำหนดความมีมาตรฐานในการจัดการศึกษาในทุกชั้นตอนอย่างเป็นระบบโดยเปิดโอกาสให้สถาบันอุดมศึกษาสามารถจัดหลักสูตรตลอดจนกระบวนการเรียนการสอนได้อย่างหลากหลายโดยมั่นใจถึงผลผลิตสุดท้ายของการจัดการศึกษาคือคุณภาพของบัณฑิตซึ่งจะมีมาตรฐานผลการเรียนรู้ตามที่มุ่งหวังสามารถประกอบอาชีพได้อย่างมีความสุขและภาคภูมิใจเป็นที่พึงพอใจของผู้ใช้บัณฑิตและเป็นคนดีของสังคมช่วยเพิ่มความเข้มแข็งและขีดความสามารถในการพัฒนาประเทศไทย

วัตถุประสงค์ของการจัดทำกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ

1. เพื่อเป็นกลไกหรือเครื่องมือในการนำนโยบายการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 เกี่ยวกับมาตรฐานการศึกษาของชาติและมาตรฐานการอุดมศึกษาไปสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรมด้วยการนำไปเป็นหลักในการพัฒนาหลักสูตรกระบวนการเรียนการสอนและการประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษา

2. เพื่อกำหนดเป้าหมายในการผลิตบัณฑิตให้ชัดเจนโดยกำหนดมาตรฐานผลการเรียนรู้ของบัณฑิตที่คาดหวังในแต่ละคุณวุฒิ/ปริญญาของสาขา/สาขาวิชาต่างๆและเพื่อให้สถาบันอุดมศึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ/ผู้เชี่ยวชาญในสาขา/สาขาวิชาได้ใช้เป็นหลักและเป็นแนวทางในการวางแผนปรับปรุงเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการจัดการศึกษาเช่นการพัฒนาหลักสูตรการปรับเปลี่ยนกลวิธีการสอนวิธีการเรียนรู้ตลอดจนกระบวนการวัดและการประเมินผลนักศึกษา

3. เพื่อเชื่อมโยงระดับต่างๆ ของคุณวุฒิในระดับอุดมศึกษาให้เป็นระบบเพื่อบุคคลจะได้มีโอกาสเพิ่มพูนความรู้ได้อย่างต่อเนื่องและหลากหลายตามหลักการศึกษาดำเนินชีวิตที่มีความชัดเจนและโปร่งใสสามารถเทียบเคียงกับมาตรฐานคุณวุฒิในระดับต่างๆกับนานาชาติได้

4. เพื่อช่วยให้เกิดวัฒนธรรมคุณภาพในสถาบันอุดมศึกษาและเป็นกลไกในการประกันคุณภาพภายในของสถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งและใช้เป็นกรอบอ้างอิงสำหรับผู้ประเมินของการประกันคุณภาพภายนอกเกี่ยวกับคุณภาพบัณฑิตและการจัดการเรียนการสอน

5. เพื่อเป็นกรอบของการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพในการสร้างความเข้าใจและความมั่นใจในกลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องอาทินักศึกษาผู้ปกครองผู้ประกอบการชุมชนสังคมและสถาบันอื่นๆทั้งใน

และต่างประเทศเกี่ยวกับความหมายของคุณวุฒิคุณธรรมจริยธรรมความรู้ความสามารถทักษะและสมรรถนะในการทำงานรวมทั้งคุณลักษณะอื่นๆที่คาดว่าจะบัณฑิตจะมี

6. เพื่อประโยชน์ในการเทียบเคียงมาตรฐานคุณวุฒิระหว่างสถาบันอุดมศึกษาทั้งในและต่างประเทศในการย้ายโอนนัศึกษาระหว่างสถาบันอุดมศึกษาการลงทะเบียนข้ามสถาบันและการรับรองคุณวุฒิผู้สำเร็จการศึกษาทั้งในและต่างประเทศ

7. เพื่อให้มีการกำกับดูแลคุณภาพการผลิตบัณฑิตกันเองของแต่ละสาขา/สาขาวิชา

8. เพื่อนำไปสู่การลดขั้นตอน/ระเบียบ (Deregulation) การดำเนินการให้กับสถาบันอุดมศึกษาที่มีความเข้มแข็ง

การเรียนรู้และมาตรฐานผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย

การเรียนรู้หมายถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่นักศึกษาพัฒนาขึ้นในตนเองจากประสบการณ์ที่ได้รับระหว่างการศึกษากรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังให้บัณฑิตมีอย่างน้อย 5 ด้านดังนี้

1. ด้านคุณธรรมจริยธรรมหมายถึงการพัฒนานิสัยในการประพฤติอย่างมีคุณธรรมจริยธรรมและด้วยความรับผิดชอบทั้งในส่วนตัวและส่วนรวมความสามารถในการปรับวิถีชีวิตในความขัดแย้งทางค่านิยมการพัฒนานิสัยและการปฏิบัติตามศีลธรรมทั้งในเรื่องส่วนตัวและสังคม

2. ด้านความรู้หมายถึงความสามารถในการเข้าใจการนึกคิดและการนำเสนอข้อมูลการวิเคราะห์และจำแนกข้อเท็จจริงในหลักการทฤษฎีตลอดจนกระบวนการต่างๆและสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้

3. ด้านทักษะทางปัญญาหมายถึงความสามารถในการวิเคราะห์สถานการณ์และใช้ความรู้ความเข้าใจในแนวคิดหลักการทฤษฎีและกระบวนการต่างๆในการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหาเมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ใหม่ๆที่ไม่ได้คาดคิดมาก่อน

4. ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบหมายถึงความสามารถในการทำงานเป็นกลุ่มการแสดงถึงภาวะผู้นำความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคมความสามารถในการวางแผนและรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง

5. ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลขการสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศหมายถึงความสามารถในการวิเคราะห์เชิงตัวเลขความสามารถในการใช้เทคนิคทางคณิตศาสตร์และสถิติความสามารถในการสื่อสารทั้งการพูดการเขียนและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

มาตรฐานผลการเรียนรู้ คือข้อกำหนดเฉพาะซึ่งเป็นผลที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนพัฒนาขึ้นจากการเรียนรู้ทั้ง 5 ด้านที่ได้รับการพัฒนาระหว่างการศึกษาจากการเรียนและการเข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆที่สถาบันอุดมศึกษาจัดให้ทั้งในและนอกหลักสูตรและแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจและความสามารถจากการเรียนรู้เหล่านั้นได้อย่างเป็นที่เชื่อถือเมื่อเรียนจบในรายวิชาหรือหลักสูตรนั้นแล้ว มาตรฐานผลการเรียนรู้ซึ่งมีอย่างน้อย 5 ด้านดังกล่าวข้างต้นเป็นมาตรฐานผลการเรียนรู้ของบัณฑิตทุกคนในทุกระดับคุณวุฒิโดยแต่ละด้านจะมีระดับความซับซ้อนเพิ่มขึ้นเมื่อระดับคุณวุฒิสูงขึ้น ทักษะและความรู้จะเป็นการสะสมจากระดับคุณวุฒิที่ต่ำกว่าสู่ระดับที่สูงขึ้นดังนั้นมาตรฐานผลการเรียนรู้

ของระดับคุณวุฒิใดคุณวุฒิหนึ่งจะรวมมาตรฐานผลการเรียนรู้ในสาขา/สาขาวิชาเดียวกันของระดับคุณวุฒิที่ต่ำกว่าด้วย

มาตรฐานผลการเรียนรู้ด้านคุณธรรมจริยธรรมใช้กับนักศึกษาทุกคนแม้ว่าบางสาขา/สาขาวิชานักศึกษาจำเป็นต้องพัฒนาเป็นการเฉพาะ

มาตรฐานผลการเรียนรู้ด้านความรู้และด้านทักษะทางปัญญาจะเกี่ยวข้อง โดยตรงกับสาขา/สาขาวิชาที่เรียนซึ่งต้องระบุรายละเอียดของความรู้และทักษะของสาขา/สาขาวิชาที่เหมาะสมกับระดับคุณวุฒิไว้ในรายละเอียดของหลักสูตรและรายละเอียดของรายวิชา

มาตรฐานผลการเรียนรู้ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบมุ่งหวังให้นักศึกษาทุกคนไม่ว่าจะเป็นระดับคุณวุฒิและสาขา/สาขาวิชาใดต้องบรรลุมาตรฐานผลการเรียนรู้ด้านเหล่านี้

มาตรฐานผลการเรียนรู้ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลขการสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมุ่งหวังให้นักศึกษาทุกคนไม่ว่าจะเป็นระดับคุณวุฒิสาขา/สาขาวิชาใดต้องบรรลุมาตรฐานผลการเรียนรู้ด้านนี้แต่สำหรับนักศึกษาที่เรียนในสาขา/สาขาวิชาที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับมาตรฐานผลการเรียนรู้นี้จะต้องเน้นให้มีความชำนาญมากกว่านักศึกษาสาขา/สาขาวิชาอื่นๆ เช่น นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศจะต้องมีความชำนาญและทักษะตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ด้านความรู้และด้านทักษะทางปัญญาเกี่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศ

มาตรฐานผลการเรียนรู้แต่ละด้านของคุณวุฒิระดับปริญญาตรีอย่างน้อยต้องเป็นดังนี้

1. ด้านคุณธรรมจริยธรรมสามารถจัดการปัญหาทางคุณธรรมจริยธรรมและวิชาชีพโดยใช้ดุลยพินิจทางค่านิยมความรู้สึกรู้สึกของผู้อื่นค่านิยมพื้นฐานและจรรยาบรรณวิชาชีพแสดงออกซึ่งพฤติกรรมทางด้านคุณธรรมและจริยธรรมอาทิมีวินัยมีความรับผิดชอบซื่อสัตย์สุจริตเสียสละเป็นแบบอย่างที่ดีเข้าใจผู้อื่นและเข้าใจโลกเป็นต้น

2. ด้านความรู้มีองค์ความรู้ในสาขาวิชาอย่างกว้างขวางและเป็นระบบตระหนักรู้หลักการและทฤษฎีในองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องสำหรับหลักสูตรวิชาชีพมีความเข้าใจเกี่ยวกับความก้าวหน้าของความรู้เฉพาะด้านในสาขาวิชาและตระหนักถึงงานวิจัยในปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหาและการต่อยอดองค์ความรู้ส่วนหลักสูตรวิชาชีพที่เน้นการปฏิบัติจะต้องตระหนักในธรรมเนียมปฏิบัติกฎระเบียบข้อบังคับที่เปลี่ยนแปลงตามสถานการณ์

3. ด้านทักษะทางปัญญาสามารถค้นหาข้อเท็จจริงทำความเข้าใจและสามารถประเมินข้อมูลแนวคิดและหลักฐานใหม่ๆ จากแหล่งข้อมูลที่หลากหลายและใช้ข้อมูลที่ได้ในการแก้ไขปัญหาและงานอื่นๆ ด้วยตนเองสามารถศึกษาปัญหาที่ค่อนข้างซับซ้อนและเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขได้อย่างสร้างสรรค์โดยคำนึงถึงความรู้ทางภาคทฤษฎีประสบการณ์ทางภาคปฏิบัติแลผลกระทบจากการตัดสินใจสามารถใช้ทักษะและความเข้าใจอันถ่องแท้ในเนื้อหาสาระทางวิชาการและวิชาชีพสำหรับหลักสูตรวิชาชีพนักศึกษาสามารถใช้วิธีการปฏิบัติงานประจำและหาแนวทางใหม่ในการแก้ไขปัญหาได้อย่างเหมาะสม

4. ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบมีส่วนช่วยและเอื้อต่อการแก้ปัญหาในกลุ่มได้อย่างสร้างสรรค์ไม่ว่าจะเป็นผู้นำหรือสมาชิกของกลุ่มสามารถแสดงออกซึ่งภาวะผู้นำในสถานการณ์ที่ไม่ชัดเจนและต้องใช้นวัตกรรมใหม่ๆในการแก้ปัญหามีความคิดริเริ่มในการวิเคราะห์ปัญหาได้อย่างเหมาะสมบนพื้นฐานของตนเองและของกลุ่มรับผิดชอบในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องรวมทั้งพัฒนาตนเองและอาชีพ

5. ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลขการสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศสามารถศึกษาและทำความเข้าใจในประเด็นปัญหาสามารถเลือกและประยุกต์ใช้เทคนิคทางสถิติหรือคณิตศาสตร์ที่เกี่ยวข้องอย่างเหมาะสมในการศึกษาค้นคว้าและเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการเก็บรวบรวมข้อมูลประมวลผลแปลความหมายและ นำเสนอข้อมูลสารสนเทศอย่างสม่าเสมอสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพทั้งในการพูดการเขียนสามารถเลือกใช้รูปแบบของการนำเสนอที่เหมาะสมสำหรับกลุ่มบุคคลที่แตกต่างกันได้

มาตรฐานผลการเรียนรู้แต่ละด้านของคุณวุฒิปริญญาโทอย่างน้อยต้องเป็นดังนี้

1. ด้านคุณธรรมจริยธรรมสามารถจัดการปัญหาทางคุณธรรมจริยธรรมที่ซับซ้อนเชิงวิชาการหรือวิชาชีพโดยคำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่นและเมื่อไม่มีข้อมูลทางจรรยาบรรณวิชาชีพหรือไม่ มีระเบียบข้อบังคับเพียงพอที่จะจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นก็สามารถวินิจฉัยอย่างผู้รู้ด้วยความยุติธรรมและชัดเจนมีหลักฐานและตอบสนองปัญหาเหล่านั้นตามหลักการเหตุผลและค่านิยมอันดีงามให้ข้อสรุปของปัญหาด้วยความไวต่อความรู้สึกของผู้ที่ได้รับผลกระทบริเริ่มในการยกปัญหาทางจรรยาบรรณที่มีอยู่เพื่อการทบทวนและแก้ไขสนับสนุนอย่างจริงจังให้ผู้อื่นใช้การวินิจฉัยทางด้านคุณธรรมจริยธรรมในการจัดการกับข้อโต้แย้งและปัญหาที่มีผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่นแสดงออกซึ่งภาวะผู้นำในการส่งเสริมให้มีการประพฤติปฏิบัติตามหลักคุณธรรมจริยธรรมในสภาพแวดล้อมของการทำงานและในชุมชนที่กว้างขวางขึ้น

2. ด้านความรู้มีความรู้และความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในเนื้อหาสาระหลักของสาขาวิชาตลอดจนหลักการและทฤษฎีที่สำคัญและนำมาประยุกต์ในการศึกษาค้นคว้าทางวิชาการหรือการปฏิบัติในวิชาชีพมีความเข้าใจทฤษฎีการวิจัยและการปฏิบัติทางวิชาชีพนั้นอย่างลึกซึ้งในวิชาหรือกลุ่มวิชาเฉพาะในระดับแนวหน้ามีความเข้าใจในวิธีการพัฒนาความรู้ใหม่และการประยุกต์ตลอดถึงผลกระทบของผลงานวิจัยในปัจจุบันที่มีต่อองค์ความรู้ในสาขาวิชาและต่อการปฏิบัติในวิชาชีพตระหนักในระเบียบข้อบังคับที่ใช้อยู่ในสภาพแวดล้อมของระดับชาติและนานาชาติที่อาจมีผลกระทบต่อสาขาวิชาชีพรวมทั้งเหตุผลและการเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต

3. ด้านทักษะทางปัญญาใช้ความรู้ทางภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติในการจัดการบริหารใหม่ที่ไม่คาดคิดทางวิชาการและวิชาชีพและพัฒนาแนวคิดริเริ่มและสร้างสรรค์เพื่อตอบสนองประเด็นหรือปัญหาสามารถใช้ดุลยพินิจในการตัดสินใจในสถานการณ์ที่มีข้อมูลไม่เพียงพอสามารถสังเคราะห์และใช้ผลงานวิจัยสิ่งตีพิมพ์ทางวิชาการหรือรายงานทางวิชาชีพและพัฒนาความคิดใหม่ๆโดยการบูรณาการให้เข้ากับองค์ความรู้เดิมหรือเสนอเป็นความรู้ใหม่ที่ท้าทายสามารถใช้เทคนิคทั่วไปหรือเฉพาะทางในการวิเคราะห์ประเด็นหรือปัญหาที่ซับซ้อนได้อย่างสร้างสรรค์รวมถึงพัฒนาข้อสรุปและข้อเสนอแนะที่เกี่ยวข้องในสาขาวิชาการหรือวิชาชีพสามารถวางแผนและดำเนินการโครงการสำคัญ

หรือโครงการวิจัยค้นคว้าทางวิชาการได้ด้วยตนเองโดยใช้ความรู้ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ตลอดจนการใช้เทคนิคการวิจัยและให้ข้อสรุปที่สมบูรณ์ซึ่งขยายองค์ความรู้หรือแนวทางการปฏิบัติในวิชาชีพที่มีอยู่เดิมได้อย่างมีนัยสำคัญ

4. ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบสามารถแก้ไขปัญหาที่มีความซับซ้อนหรือความยุ่งยากระดับสูงทางวิชาชีพได้ด้วยตนเองสามารถตัดสินใจในการดำเนินงานด้วยตนเองและสามารถประเมินตนเองได้รวมทั้งวางแผนในการปรับปรุงตนเองให้มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานระดับสูงได้มีความรับผิดชอบในการดำเนินงานของตนเองและร่วมมือกับผู้อื่นอย่างเต็มที่ในการจัดการข้อโต้แย้งและปัญหาต่างๆแสดงออกทักษะการเป็นผู้นำได้อย่างเหมาะสมตามโอกาสและสถานการณ์เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการทำงานของกลุ่ม

5. ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลขการสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ สามารถคัดกรองข้อมูลทางคณิตศาสตร์และสถิติเพื่อนำมาใช้ในการศึกษาค้นคว้าปัญหาสรุปปัญหาและเสนอแนะแก้ไขปัญหในด้านต่างๆสามารถสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพได้อย่างเหมาะสมกับกลุ่มบุคคลต่างๆทั้งในวงการวิชาการและวิชาชีพรวมถึงชุมชนทั่วไปโดยการนำเสนอรายงานทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการผ่านสิ่งตีพิมพ์ทางวิชาการและวิชาชีพรวมทั้งวิทยานิพนธ์หรือโครงการค้นคว้าที่สำคัญ

มาตรฐานผลการเรียนรู้แต่ละด้านของคุณวุฒิระดับปริญญาเอก อย่างน้อยต้องเป็นดังนี้

1. ด้านคุณธรรมจริยธรรมสามารถจัดการเกี่ยวกับปัญหาทางคุณธรรมจริยธรรมที่ซับซ้อนในบริบททางวิชาการหรือวิชาชีพในกรณีที่ไม่มีการยาบรณวิชาชีพหรือไม่มีระเบียบข้อบังคับเพียงพอที่จะจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้ก็สามารถใช้ดุลยพินิจอย่างผู้รู้ด้วยความยุติธรรมด้วยหลักฐานด้วยหลักการที่มีเหตุผลและค่านิยมอันดีงามแสดงออกหรือสื่อสารข้อสรุปของปัญหาโดยคำนึงถึงความรู้สึกของผู้คนที่ได้รับผลกระทบเริ่มชี้ให้เห็นข้อบกพร่องของจรรยาบรรณที่ใช้อยู่ในปัจจุบันเพื่อทบทวนและแก้ไขสนับสนุนอย่างจริงจังให้ผู้อื่นใช้ดุลยพินิจทางด้านคุณธรรมจริยธรรมในการจัดการกับความขัดแย้งและปัญหาที่มีผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่นแสดงออกซึ่งภาวะผู้นำในการส่งเสริมให้มีการประพฤติปฏิบัติตามหลักคุณธรรมจริยธรรมในที่ทำงานและในชุมชนที่กว้างขวางขึ้น

2. ด้านความรู้สามารถพัฒนานวัตกรรมหรือสร้างองค์ความรู้ใหม่มีความเข้าใจอย่างถ่องแท้และลึกซึ้งในองค์ความรู้ที่เป็นแก่นในสาขาวิชาการหรือวิชาชีพรวมทั้งข้อมูลเฉพาะทางทฤษฎีหลักการและแนวคิดที่เป็นรากฐานมีความรู้ที่เป็นปัจจุบันในสาขาวิชาการรวมถึงประเด็นปัญหาสำคัญที่จะเกิดขึ้นรู้เทคนิคการวิจัยและพัฒนาข้อสรุปซึ่งเป็นที่ยอมรับในสาขาวิชาได้อย่างชาญฉลาดสำหรับหลักสูตรในสาขาวิชาชีพจะต้องมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและกว้างขวางเกี่ยวกับแนวปฏิบัติที่เปลี่ยนแปลงในวิชาชีพทั้งในระดับชาติและนานาชาติการพัฒนาสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องซึ่งอาจมีผลกระทบต่อสาขาวิชาที่ศึกษาค้นคว้า

3. ด้านทักษะทางปัญญาสามารถใช้ความเข้าใจอันถ่องแท้ในทฤษฎีและเทคนิคการแสวงหาความรู้ในการวิเคราะห์ประเด็นและปัญหาสำคัญได้อย่างสร้างสรรค์และพัฒนาแนวทางการแก้ไขปัญหาด้วยวิธีการใหม่ๆสามารถสังเคราะห์ผลงานการวิจัยและทฤษฎีเพื่อพัฒนาความรู้ความเข้าใจใหม่ที่สร้างสรรค์โดยบูรณาการแนวคิดต่างๆทั้งจากภายในและภายนอกสาขาวิชาที่ศึกษาใน

ชั้นสูงสามารถออกแบบและดำเนินการโครงการวิจัยที่สำคัญในเรื่องที่ซับซ้อนที่เกี่ยวกับการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่หรือปรับปรุงแนวปฏิบัติในวิชาชีพอย่างมีนัยสำคัญ

4. ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบมีความสามารถสูงในการแสดงความคิดเห็นทางวิชาการและวิชาชีพสามารถวางแผนวิเคราะห์และแก้ปัญหาที่ซับซ้อนสูงมากด้วยตนเองรวมทั้งวางแผนในการปรับปรุงตนเองและองค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพสร้างปฏิสัมพันธ์ในกิจกรรมกลุ่มอย่างสร้างสรรค์และแสดงออกถึงความโดดเด่นในการเป็นผู้นำในทางวิชาการหรือวิชาชีพและสังคมที่ซับซ้อน

5. ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลขการสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศสามารถคัดกรองข้อมูลทางคณิตศาสตร์และสถิติเพื่อนำมาใช้ในการศึกษาค้นคว้าในประเด็นปัญหาที่สำคัญและซับซ้อนสรุปปัญหาและเสนอแนะแก้ไขปัญหในด้านต่างๆโดยเจาะลึกในสาขาวิชาเฉพาะสามารถสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพด้วยเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับกลุ่มบุคคลต่างๆทั้งในวงวิชาการและวิชาชีพรวมถึงชุมชนทั่วไปโดยการนำเสนอรายงานทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการผ่านสิ่งตีพิมพ์ทางวิชาการและวิชาชีพรวมทั้งวิทยานิพนธ์หรือโครงการค้นคว้าที่สำคัญ

ลักษณะของหลักสูตรในแต่ละระดับคุณวุฒิ จากมาตรฐานผลการเรียนรู้ของแต่ละคุณวุฒิจะนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรในแต่ละระดับคุณวุฒิซึ่งมีลักษณะวัตถุประสงค์แตกต่างกัน หลักสูตรของแต่ละคุณวุฒิควรมีลักษณะอย่างน้อยดังนี้

1. หลักสูตรคุณวุฒิระดับปริญญาตรีหลักสูตรระดับปริญญาตรีต้องออกแบบมาเพื่อพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมความรู้ความเข้าใจในสาขาวิชาอย่างกว้างๆเน้นให้รู้จักในบางส่วนที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์การพัฒนาและผลการวิจัยล่าสุดนักศึกษาควรตระหนักถึงความรู้และทฤษฎีในสาขาวิชาอื่นที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันปริญญาตรีเป็นคุณวุฒิขั้นพื้นฐานสำหรับการเข้าสู่อาชีพในสาขาต่างๆที่ใช้ทักษะความชำนาญสูงและการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นดังนั้นหลักสูตรจะต้องพัฒนาผู้เรียนทั้งคุณธรรมจริยธรรมความรู้และทักษะที่จำเป็นต่อการปฏิบัติในวิชาชีพและพื้นฐานความรู้ภาคปฏิบัติและภาคทฤษฎีและการวิจัยที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อด้วย

2. หลักสูตรคุณวุฒิระดับที่๔ปริญญาโทหลักสูตรปริญญาโทมีจุดมุ่งหมายที่จะให้คุณธรรมจริยธรรมความรู้และทักษะทางด้านวิชาการและวิชาชีพในระดับที่สูงมากแก่ผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีที่มีผลการเรียนดีโดยมุ่งเน้นการพัฒนาความชำนาญทางด้านการวิจัยหรือพัฒนาความชำนาญระดับสูงทางวิชาชีพหลักสูตรจึงอาจเน้นการค้นคว้าวิจัยที่นำไปสู่การทำวิทยานิพนธ์หรืออาจผสมผสานระหว่างการศึกษาวิจัยกับวิทยานิพนธ์หรือการศึกษารายวิชาและการค้นคว้าอิสระ

3. หลักสูตรคุณวุฒิระดับปริญญาเอกหลักสูตรปริญญาเอกเป็นหลักสูตรที่เน้นให้นักศึกษามีคุณธรรมจริยธรรมและการศึกษาค้นคว้าที่ลุ่มลึกในระดับสูงอย่างมีอิสระมีความเชี่ยวชาญในพัฒนาการล่าสุดขององค์ความรู้ในสาขา/สาขาวิชาที่ศึกษาค้นคว้าตลอดจนการแปลความหมายและประยุกต์ใช้ความรู้เพื่อเพิ่มพูนและพัฒนาเนื้อหาสาระของรายวิชาของสาขา/สาขาวิชาและวิชาชีพ หลักสูตรอาจจะเน้นการค้นคว้าวิจัยที่นำไปสู่การทำวิทยานิพนธ์เพื่อเพิ่มพูนองค์ความรู้ที่มีอยู่หรืออาจผสมผสานระหว่างวิทยานิพนธ์กับการศึกษารายวิชาในระดับสูงในสาขาวิชาชีพหรือสาขา/สาขาวิชาประยุกต์

คุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ของแต่ละระดับคุณวุฒิ

1. **ระดับปริญญาตรี**ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีโดยทั่วไปจะมีความรู้ความสามารถอย่างน้อยต่อไปนี้

1.1 ความรู้ที่ครอบคลุมสอดคล้องและเป็นระบบในสาขา/สาขาวิชาที่ศึกษาตลอดถึงความเข้าใจในทฤษฎีและหลักการที่เกี่ยวข้อง

1.2 ความสามารถที่จะตรวจสอบปัญหาที่ซับซ้อนและพัฒนาแนวทางในการแก้ปัญหาได้อย่างสร้างสรรค์จากความเข้าใจที่ลึกซึ้งของตนเองและความรู้จากสาขาวิชาอื่นที่เกี่ยวข้องโดยอาศัยคำแนะนำแต่เพียงเล็กน้อย

1.3 ความสามารถในการค้นหาการใช้เทคนิคทางคณิตศาสตร์และสถิติที่เหมาะสมในการวิเคราะห์และแก้ปัญหาที่ซับซ้อนตลอดจนการเลือกใช้กลไกที่เหมาะสมในการสื่อสารผลการวิเคราะห์ต่อผู้รับข้อมูลข่าวสารกลุ่มต่างๆ

1.4 ในกรณีของหลักสูตรวิชาชีพสิ่งสำคัญคือความรู้และทักษะที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพในวิชาชีพนั้นๆ

1.5 ในกรณีของหลักสูตรวิชาการที่ไม่มุ่งเน้นการปฏิบัติในวิชาชีพสิ่งสำคัญคือความรู้ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในผลงานวิจัยต่างๆในสาขา/สาขาวิชานั้นความสามารถในการแปลความหมายการวิเคราะห์และประเมินความสำคัญของการวิจัยในการขยายองค์ความรู้ในสาขา/สาขาวิชา

คุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ระดับปริญญาตรี

1. มีความคิดริเริ่มในการแก้ไขปัญหาและข้อโต้แย้งทั้งในสถานการณ์ส่วนบุคคลและของกลุ่มโดยการแสดงออกซึ่งภาวะผู้นำในการแสวงหาทางเลือกใหม่ที่เหมาะสมไปปฏิบัติได้

2. สามารถประยุกต์ความเข้าใจอันถ่องแท้ในทฤษฎีและระเบียบวิธีการศึกษาค้นคว้าในสาขาวิชาของตนเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาและข้อโต้แย้งในสถานการณ์อื่นๆ

3. สามารถพิจารณาแสวงหาและเสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหาทางวิชาการหรือวิชาชีพโดยยอมรับข้อจำกัดของธรรมชาติของความรู้ในสาขาวิชาของตน

4. มีส่วนร่วมในการติดตามพัฒนาการในศาสตร์ของตนให้ทันสมัยและเพิ่มพูนความรู้และความเข้าใจของตนอยู่เสมอ

5. มีจริยธรรมและความรับผิดชอบสูงทั้งในบริบททางวิชาการในวิชาชีพและชุมชนอย่างสม่ำเสมอ

2. **ระดับปริญญาโท**ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทโดยทั่วไปจะมีความรู้ความสามารถอย่างน้อยต่อไปนี้

2.1 ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในทฤษฎีผลการวิจัยและพัฒนาการล่าสุดในระดับแนวหน้าทางวิชาการหรือการปฏิบัติในวิชาชีพและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการเหล่านั้นต่อองค์ความรู้ในสาขาวิชา

2.2 ความรอบรู้และความสามารถในการใช้เทคนิคการวิจัยเพื่อศึกษาค้นคว้าในระดับสูงเพื่อใช้ในวิชาการหรือการปฏิบัติทางวิชาชีพและจะใช้เทคนิคเหล่านี้ในการดำเนินการวิจัยที่สำคัญหรือทำโครงการค้นคว้าในวิชาชีพ

2.3 ความสามารถในการสังเคราะห์และประยุกต์ใช้ผลของการวิจัยและพัฒนาการใหม่ๆในการปฏิบัติทางวิชาชีพในการวิเคราะห์พัฒนาและทดสอบสมมติฐานตลอดถึงการเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ

2.4 ความสามารถในการสื่อถึงผลการศึกษาค้นคว้าและการวิจัยโดยการเผยแพร่ในรูปแบบของสื่อต่างๆต่อกลุ่มนักวิชาการนักวิชาชีพและบุคคลอื่นๆในชุมชน

คุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ระดับปริญญาโท

1. ศึกษาค้นคว้าปัญหาทางวิชาการหรือวิชาชีพที่ซับซ้อนอย่างสม่ำเสมอสามารถแก้ไขปัญหาอย่างสร้างสรรค์ด้วยดุลยพินิจที่เหมาะสมและใช้ทักษะเหล่านี้ได้ในสถานการณ์ที่จำเป็นได้ แม้ไม่มีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหานั้นๆ

2. สามารถแสดงออกอย่างเป็นอิสระในการจัดการและแก้ไขปัญหาทั้งที่คาดการณ์ได้และคาดการณ์ไม่ได้ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้และแสดงออกซึ่งภาวะผู้นำในกลุ่มได้อย่างเหมาะสม

3. ติดตามและกระตือรือร้นในการสนับสนุนให้ผู้อื่นรู้จักประยุกต์ใช้ดุลยพินิจอย่างมีคุณธรรมและจริยธรรมอันเหมาะสมในการดำเนินการเกี่ยวกับปัญหาที่ยุ่ยากซับซ้อนและละเอียดอ่อนซึ่งอาจจะเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางค่านิยม

4. มีความรับผิดชอบอย่างเต็มที่ในการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองและมีภาวะผู้นำในการให้โอกาสและสนับสนุนผู้อื่นให้มีการพัฒนาทางวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง

3. **ระดับปริญญาเอก** ผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกโดยทั่วไปจะมีความรู้ความสามารถอย่างน้อยต่อไปนี้

3.1 ความเข้าใจอันถ่องแท้ในองค์ความรู้ระดับสูงและการวิจัยในสาขาวิชาการหรือวิชาชีพ

3.2 ความคุ้นเคยกับประเด็นปัญหาที่กำลังเกิดขึ้นในระดับแนวหน้าของสาขาวิชาการหรือวิชาชีพรวมทั้งความท้าทายของประเด็นปัญหานั้นต่อการปฏิบัติหน้าที่ในปัจจุบันและต่อข้อสรุปที่เป็นที่ยอมรับกันอยู่แล้ว

3.3 การศึกษาค้นคว้าระดับสูงที่เกี่ยวข้องกับการสังเคราะห์ทฤษฎีและการวิจัยในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องรวมถึงการสร้างองค์ความรู้และแปลความหมายขององค์ความรู้ใหม่ทางการวิจัยที่มีลักษณะสร้างสรรค์โดยเฉพาะหรือการใช้ทฤษฎีและการวิจัยที่ก่อให้เกิดคุณประโยชน์ที่สำคัญต่อการปฏิบัติในวิชาชีพ

3.4 ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในเทคนิคการวิจัยที่สามารถประยุกต์ใช้ในสาขาวิชาที่ศึกษา

3.5 ความสามารถในการรวบรวมผลการวิจัยจากวิทยานิพนธ์หรือจากรายงานผลของโครงการและจากสิ่งตีพิมพ์หรือสื่อต่างๆที่อ้างอิงได้ในวงวิชาการหรือวิชาชีพ

คุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ระดับปริญญาเอก

1. สามารถประยุกต์ใช้ความรู้ระดับสูงและ/หรือความเข้าใจในวิชาชีพเพื่อพัฒนาความรู้และการปฏิบัติในสาขาวิชาชีพของตนให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นและให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่กำลังเพื่อพัฒนาความรู้ความเข้าใจและกลยุทธ์ใหม่ๆ

2. สามารถแสดงออกซึ่งภาวะผู้นำในสาขาวิชาของตนในการแก้ไขปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้นรวมทั้งแสดงความคิดเห็นและข้อสรุปต่อกลุ่มผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มที่ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. สามารถจัดการกับปัญหาทางจริยธรรมที่ซับซ้อนในบริบทของวิชาการหรือวิชาชีพได้มั่นคงและรวดเร็วมีความคิดริเริ่มในการหาทางเลือกที่เหมาะสมเพื่อแก้ไขปัญหาที่มีผลกระทบต่อชุมชน (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2552)

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พิเชษฐ์ วายูวรรณะ (2550) ศึกษาเรื่อง การประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต 1 โดยการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบ 1) การประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต 1 2) ประสิทธิภาพของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต 1 3) การประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต 1 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ สถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต 1 จำนวน 103 โรง ผู้ให้ข้อมูลโรงเรียนละ 4 คน ประกอบด้วย ผู้อำนวยการโรงเรียน ครูผู้รับผิดชอบ/โครงการประกันคุณภาพการศึกษา และครูผู้สอน รวม 412 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการกับประสิทธิผลของสถานศึกษาตามแนวคิดของมอทท์ (Mott) สถิติที่ใช้ คือ ค่าความถี่ (frequency) ค่าร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุสูตรแบบขั้นตอน (stepwise multiple regression analysis) โดยผลการวิจัยพบว่า 1) การประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต 1 ทั้งในภาพรวม และรายด้าน อยู่ในระดับดีมาก 2) ประสิทธิภาพของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต 1 ทั้งในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก 3) การประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาด้านการจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา และการรายงานคุณภาพการศึกษากาญจนบุรี เขต 1 ในภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ชนินทร ศรีทอง (2551) ศึกษาเรื่องบทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาที่ปฏิบัติจริงและบทบาทที่คาดหวังในการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในตามการรับรู้ของบุคลากรของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี โดยการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบบทบาทปฏิบัติจริงที่คาดหวังของผู้บริหารสถานศึกษาที่ปฏิบัติจริงและบทบาทที่คาดหวังในการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในตามการรับรู้ของรองผู้บริหารฝ่ายวิชาการหรือครูวิชาการและครูผู้สอนเปรียบเทียบบทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาที่ปฏิบัติจริงตามการรับรู้ระหว่างรองผู้บริหารฝ่ายวิชาการหรือครูวิชาการกับครูผู้สอนและเปรียบเทียบบทบาทที่คาดหวังในการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในตามการรับรู้ระหว่างรองผู้บริหารฝ่ายวิชาการหรือครูวิชาการกับครูผู้สอนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานช่วงชั้นปีที่ 1-2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือรองผู้บริหารสถานศึกษาฝ่ายวิชาการหรือครูวิชาการและ

ครูผู้สอนของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานช่วงชั้นที่1-2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรีจำนวน 326 คนจากสถานศึกษา 163 แห่งโดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบสองขั้นตอนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.99 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรม SPSS for Windows สถิติที่ใช้และค่าความถี่และร้อยละค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบด้วยค่าทีผลการวิจัยพบว่า 1) บทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาที่ปฏิบัติจริงในการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในภาพรวมพบว่าบทบาทที่ปฏิบัติจริงอยู่ในระดับมากส่วนรายด้านอยู่ในระดับมากทุกด้านเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยคือการดำเนินงานตามแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาการรายงานคุณภาพการศึกษาประจำปีการจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาการประเมินคุณภาพการศึกษาศึกษาระบบการประกันคุณภาพการจ้ดระบบบริหารและสารสนเทศและการพัฒนามาตรฐานการศึกษาและการตรวจสอบและทบทวนคุณภาพการศึกษา 2) บทบาทของผู้บริหารที่คาดหวังในการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมากที่สุดเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยดังนี้การจัดระบบบริหารและสารสนเทศการจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาการดำเนินงานตามแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาการพัฒนามาตรฐานการศึกษาการรายงานคุณภาพการศึกษาประจำปี การรักษาระบบประกันคุณภาพการประเมินคุณภาพการศึกษาและด้านที่อยู่ในระดับมากที่สุดคือการตรวจสอบและทบทวนคุณภาพการศึกษา 3) บทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาที่ปฏิบัติจริงและบทบาทที่คาดหวังในการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาทั้งในภาพรวมและรายด้านทุกด้านมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยบทบาทที่คาดหวังมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าบทบาทที่ปฏิบัติจริงทุกด้านซึ่งเป็นไปตามสมมติกับการวิจัย 4) บทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาที่คาดหวังในการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในตามการรับรู้ของรองผู้บริหารสถานศึกษาฝ่ายวิชาการหรือครูวิชาการและครูผู้สอนไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย 5) บทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาที่ปฏิบัติจริงในการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาตามการรับรู้ของรองผู้บริหารฝ่ายวิชาการหรือครูวิชาการและครูผู้สอน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วิชชัย ดีเจริญ (2552) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาในจังหวัดพิษณุโลก โดยการศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับภาวะผู้นำของผู้บริหารโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลกและระดับผลการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษา 2) เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภาวะผู้นำของผู้บริหารและผลการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก และ 3) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูประจำฝ่ายบรรพชิตและฝ่ายคฤหัสถ์ ต่อการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาจังหวัดพิษณุโลก และจากผลการวิจัย พบว่าปัจจัยภาวะผู้นำโรงเรียนพระปริยัติธรรม ด้านทิศทางการนำของผู้บริหารระดับสูง มีค่าอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ด้านความรับผิดชอบการบริหารงาน มีค่าอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ด้านความรับผิดชอบต่อสังคม มีค่าอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก กำหนดแนวทางการติดตามและการประเมินผล มีค่าอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ระดับผลการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษา ด้านการศึกษาและเตรียมการ มีค่าอยู่ในระดับมาก

ด้านการวางแผนการประกันคุณภาพการศึกษา มีค่าอยู่ในระดับมาก ด้านการนำแผนการประกันคุณภาพการศึกษาไปใช้ มีค่าอยู่ในระดับมาก ด้านการตรวจสอบและทบทวนคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษา มีค่าอยู่ในระดับมาก ด้านการปรับปรุงและการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษา มีค่าอยู่ในระดับมาก ด้านการเตรียมรับการประเมินจากองค์กรภายนอก มีค่าอยู่ในระดับมาก ส่วนการวิเคราะห์ปัจจัยภาวะผู้นำที่มีความสัมพันธ์กับผลการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาพบว่า ปัจจัยภาวะผู้นำที่มีความสัมพันธ์กับการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาจังหวัดพิษณุโลก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 ซึ่งมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับสูงทุกด้าน ส่วนการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูประจำฝ่ายบรรพชิตและคฤหัสถ์ต่อการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาจังหวัดพิษณุโลก ของผู้ปฏิบัติงานที่เป็นบรรพชิตและคฤหัสถ์ พบว่า ครูผู้สอนที่เป็นบรรพชิต และคฤหัสถ์มีความคิดเห็นว่าการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยความคิดเห็นผลการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของครูผู้ปฏิบัติงานที่เป็นบรรพชิต และคฤหัสถ์ โดยภาพรวม และในรายด้าน ไม่แตกต่างกัน

ขวัญภา อุณหานต์ (2553) ศึกษาเรื่อง การประเมินโครงการคุณธรรมนำความรู้สู่ความดีของโรงเรียนต้นแบบคุณธรรมนำความรู้สู่ความดีสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุพรรณบุรีเขต 2 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินโครงการคุณธรรมนำความรู้สู่ความดีของโรงเรียนต้นแบบคุณธรรมนำความรู้สู่ความดีสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุพรรณบุรีเขต 2 โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการประเมินแบบจำลองซิป (CIPP Model) และเพื่อหาแบบปฏิบัติที่ดี(best practice) ของโครงการคุณธรรมนำความรู้สู่ความดีกลุ่มตัวอย่างของการประเมินโครงการคุณธรรมนำความรู้สู่ความดีจำนวน 1,134 คนกลุ่มตัวอย่างในการหาแบบปฏิบัติที่ดีจำนวน 21 คนเครื่องมือที่ใช้การวิจัยได้แก่แบบสอบถามแบบสัมภาษณ์และแบบการสนทนากลุ่มสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและการวิเคราะห์เนื้อหาผลการวิจัยพบว่า การประเมินโครงการคุณธรรมนำความรู้สู่ความดีของโรงเรียนต้นแบบคุณธรรมนำความรู้สู่ความดีด้านบริบทพบว่าวัตถุประสงค์สอดคล้องกับนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานและของโรงเรียนสอดคล้องกับสภาพปัญหาของโรงเรียนมีความชัดเจนเห็นความสำคัญของโครงการคุณธรรมนำความรู้สู่ความดีมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากด้านปัจจัยนำเข้าพบว่าโรงเรียนมีการแต่งตั้งบุคลากรที่รับผิดชอบโครงการบุคลากรที่มีความรู้ความเข้าใจและมีจำนวนเพียงพอกิจกรรมมีความเหมาะสมมีการประสานงานร่วมมือกับชุมชนและหน่วยงานต่างๆมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากด้านกระบวนการพบว่าโรงเรียนดำเนินการโครงการตามแผนปฏิบัติการที่วางไว้มีการวางแผนการดำเนินงานที่ชัดเจนบุคลากรผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในวางแผนการดำเนินงานครบทุกกิจกรรมและเป็นไปตามระยะเวลาที่กำหนดมีการประเมินผลและสรุปผลการดำเนินงานนำผลการประเมินมาปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาอย่างต่อเนื่องมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากด้านผลผลิตประกอบด้วย การประเมิน 2 ด้านคือด้านผลการดำเนินงานพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมตามหลักคุณธรรมพื้นฐาน 8 ประการและหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และด้านผลกระทบพบว่านักเรียนมีการพัฒนาพฤติกรรมด้านคุณธรรมจริยธรรมและคุณลักษณะที่เกี่ยวกับคุณธรรมพื้นฐาน 8 ประการเพิ่มมากขึ้นและดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และการหาแบบปฏิบัติที่ดีของโครงการคุณธรรมนำความรู้สู่ความดีโรงเรียนที่เป็น

แบบปฏิบัติที่ดีของโครงการคุณธรรมนำความรู้ได้แก่โรงเรียนบ้านเขากำแพงโดยจากผลการวิจัยพบว่าด้านบริบทพบว่าโรงเรียนบุคลากรของโรงเรียนและบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินกิจกรรมตามโครงการมีความตระหนักในความสำคัญของโครงการและมีความตั้งใจในการปฏิบัติงานให้สำเร็จลุล่วงด้านปัจจัยนำเข้าพบว่างบประมาณที่ใช้ในการดำเนินงานมีอย่างเพียงพอมีการประสานความร่วมมือระหว่างโรงเรียนและชุมชนด้านกระบวนการพบว่าการปฏิบัติกิจกรรมตามโครงการจะดำเนินการตามแผนที่วางไว้มีการนิเทศติดตามและประเมินผลเป็นระยะตลอดการดำเนินกิจกรรมและด้านผลผลิตแบ่งเป็น 2 ด้านคือ ด้านผลการดำเนินงานพบว่านักเรียนมีการพัฒนาพฤติกรรมด้านคุณธรรมพื้นฐาน 8 ประการและหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเพิ่มมากขึ้นและด้านผลกระทบพบว่าชุมชนมีความตระหนักและเห็นความสำคัญของการดำเนินกิจกรรมตามโครงการให้การยอมรับและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องมีความพึงพอใจต่อโรงเรียนเป็นอย่างมาก

ประนอม รอดวินิจ (2553) ศึกษาเรื่อง การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุรินทร์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุรินทร์ โดยเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ประชากรที่ศึกษาใช้บุคลากรวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุรินทร์ จำนวน 68 คน และรวบรวมข้อมูลในการวิจัยด้วยแบบสอบถามเรื่องการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา โดยแบ่งเป็น 4 ด้าน คือ ด้านการเตรียมการประกันคุณภาพการศึกษา ด้านการดำเนินการตามระบบการประกันคุณภาพการศึกษา ด้านการเตรียมความพร้อมเพื่อรับการประเมินภายนอก และด้านการมีส่วนร่วมของบุคลากรในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ใช้แจกแจงความถี่ ร้อยละส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์เนื้อหา และจัดหมวดหมู่ จากการศึกษาได้ผลการวิจัยคือการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุรินทร์ โดยรวมอยู่มาก และเมื่อมองรายด้าน พบว่าด้านการมีส่วนร่วมของบุคลากรในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาอยู่ในระดับกลาง ด้านการเตรียมการประกันคุณภาพการศึกษา อยู่ในระดับมาก ด้านการดำเนินงานตามระบบประกันคุณภาพการศึกษาอยู่ในระดับมาก และด้านการเตรียมความพร้อมรับการประเมินจากภายนอกอยู่ในระดับมาก จากการศึกษาพบว่าผลการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุรินทร์ควรมีการประชาสัมพันธ์แผนการดำเนินงานตามระบบประกันคุณภาพการศึกษาให้บุคลากรทุกคนทราบอย่างทั่วถึงก่อนนำไปปฏิบัติ มีการควบคุมกำกับ และนิเทศติดตามอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้บุคลากรสามารถปรับปรุงและพัฒนางานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ให้บุคลากรทุกคนมีส่วนร่วม ซึ่งนับได้ว่ามีความสำคัญต่อการพัฒนาระบบคุณภาพ

คณะกรรมการดำเนินงานการวิจัย สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดตรัง (2554) ศึกษาเรื่อง การประกันคุณภาพภายในมหาวิทยาลัยรามคำแหง สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดตรัง การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการประกันคุณภาพการศึกษาภายในและเปรียบเทียบความคิดเห็นของบุคลากรเกี่ยวกับการนำระบบบริหารคุณภาพมาใช้ในการประกันคุณภาพการศึกษาทั้งนี้ผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยจะใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงและแก้ไขระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในมหาวิทยาลัยรามคำแหงสาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดตรังให้เกิดประสิทธิภาพต่อไปกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาคือบุคลากรผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยรามคำแหงสาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติจังหวัดตรังโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บ

รวบรวมข้อมูลแล้ววิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ด้วยโปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ค่าที (t-test) และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ผลการศึกษาวิจัยพบว่าบุคลากรส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรีมีจำนวนเท่ากันมีประสบการณ์การทำงานตั้งแต่ ๕-๑๐ ปี สถานภาพการปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่เป็นลูกจ้างชั่วคราวรายปีและบุคลากรมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษาภายในมหาวิทยาลัยรามคำแหงสาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติจังหวัดตรังโดยรวมอยู่ในระดับมากและเมื่อพิจารณาแต่ละด้านได้แก่ด้านการบริหารจัดการด้านการมีส่วนร่วมของบุคลากรและด้านการตรวจสอบและประเมินคุณภาพภายในก็จะมีค่าเฉลี่ยที่ระดับมากที่สุดสามด้านซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ทั้งนี้อาจจะเป็นผลมาจากมหาวิทยาลัยมีนโยบายด้านการประกันคุณภาพการศึกษาที่ชัดเจน

จินตนา สระทองขาว (2554) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยองค์การที่ส่งผลต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับคณะวิชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ปัจจัยองค์การในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา 2) การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา 3) ปัจจัยองค์การที่ส่งผลต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาระดับคณะวิชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน โดยศึกษาประชากรจากคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา และเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในระดับคณะวิชา จำนวน 6 คณะวิชา รวมทั้งสิ้น 133 คน และใช้เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม 1 ฉบับ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าสถิติเชิงพรรณนาได้แก่ ความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (μ) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) และการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัจจัยองค์การในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะวิชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางแสน โดยภาพรวมและในแต่ละด้านอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับดังนี้ ด้านลักษณะสภาพแวดล้อม ด้านลักษณะองค์การ ด้านนโยบายการบริหารและการปฏิบัติ และด้านลักษณะบุคลากร 2) การดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะวิชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางแสน โดยภาพรวมและในแต่ละด้านอยู่ในระดับปานกลางตามลำดับดังนี้ ด้านการนำผลการประเมินมาปรับปรุงงานด้านการดำเนินงานตามแผน ด้านการตรวจสอบและประเมินผล และด้านการวางแผนการปฏิบัติงาน 3) ปัจจัยองค์การมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับคณะวิชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน โดยเรียงตามลำดับความสัมพันธ์จากมากไปน้อยดังนี้ ด้านนโยบายการบริหารและการปฏิบัติ ด้านลักษณะขององค์การ ด้านลักษณะบุคลากร และด้านลักษณะสภาพแวดล้อม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 4) ข้อเสนอแนะ องค์การควรกำหนดนโยบาย เป้าหมาย แผนการดำเนินงาน และจัดทำวงจรการประกันคุณภาพของคณะอย่างเป็นระบบและชัดเจน รวมทั้งมีการชี้แจงนโยบายและเป้าหมายขององค์การให้บุคลากรได้รับทราบและมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของบุคลากรในองค์การเพื่อให้สามารถนำนโยบายที่กำหนดไว้ไปสู่การปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และบรรลุเป้าหมายขององค์การ

สุรวี ศุนาลัย (2555) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยแห่งความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยแห่งความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษา 2) ศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยแห่งความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษากับความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษา และ 3) ให้ข้อเสนอแนะในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา โดยรวบรวมข้อมูลจากการทบทวนเอกสารและการวิเคราะห์ SWOT Analysis การสอบถามความคิดเห็นจากผู้บริหารหน่วยงานสนับสนุนที่รับผิดชอบการประกันคุณภาพ โดยจากการศึกษาได้ทราบถึงผลวิจัยดังนี้ 1) มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตมีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาที่บูรณาการระบบการประกันคุณภาพภายในของ สกอ. การประเมินคุณภาพภายนอกของ สมศ. แผนกลยุทธ์และแผนปฏิบัติการประจำปี และระบบบริหารคุณภาพสากล ISO ที่สอดคล้องต่อวิสัยทัศน์และนโยบายของมหาวิทยาลัย มีกลไกการดำเนินงานประกันคุณภาพจากการมีส่วนร่วมของผู้บริหารและบุคลากรผ่านการดำเนินงานประจำและงานโครงการของคณะวิชาและหน่วยงานสนับสนุน มีเฉพาะที่รับผิดชอบงานประกันคุณภาพ ใช้การจัดการความรู้เพื่อสร้างความเข้าใจการประกันคุณภาพ พัฒนาเครื่องมือการบริหารงานประกันคุณภาพด้วยระบบ SAP และระบบ FIS และการจัดทำรายงานการประเมินตนเองด้วย excel นำผลการตรวจประเมินคุณภาพมาปรับปรุงการปฏิบัติงาน และสร้างแรงจูงใจในการประกันคุณภาพด้วยการมอบรางวัลในระดับมหาวิทยาลัย 2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของงานประกันคุณภาพการศึกษาเรียงลำดับความสัมพันธ์ ดังนี้ ทัศนคติต่อการประกันคุณภาพ ความพร้อมด้านทรัพยากร วัฒนธรรมคุณภาพ และภาวะผู้นำของผู้บริหาร ส่วนประเภทหน่วยงาน และขนาดหน่วยงานมีความสัมพันธ์ต่อปัจจัยแห่งความสำเร็จ ในขณะที่ประสบการณ์ในการบริหารไม่มีความสัมพันธ์ 3) ข้อเสนอแนะการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษามีดังนี้ ผู้บริหารทุกระดับควรเพิ่มความสำคัญในการบริหารงานประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยควรเพิ่มการพัฒนาความรู้ความเข้าใจงานประกันคุณภาพการศึกษาให้บุคลากรในทุกระดับอย่างทั่วถึง บูรณาการกลไกการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาของระบบต่างๆ ได้แก่ ISO สกอ. สมศ. แผนกลยุทธ์ มหาวิทยาลัยให้เป็นกลไกเดียวกัน เพิ่มระบบข้อมูลสารสนเทศที่เอื้ออำนวยระบบคุณภาพต่างๆ และเพิ่มการสร้างแรงจูงใจในงานประกันคุณภาพการศึกษาแก่บุคลากรในทุกระดับ

ธวัชชัย ศุภดิษฐ์ (2557) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแนวปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการประกันคุณภาพการศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากการปฏิบัติงานในด้านการประกันคุณภาพการศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์และเพื่อพัฒนาแนวปฏิบัติการประกันคุณภาพการศึกษาในส่วนของตัวบ่งชี้กระบวนการโดยใช้วิธีวิจัยแบบการวิจัยเชิงคุณภาพโดยศึกษาจากหน่วยงานที่ทำการตรวจประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะวิทยาลัยและสำนักทั้งหมดและได้รวบรวมข้อมูลโดยทบทวนข้อมูลจากวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องและเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างและทำการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้มีส่วนรับผิดชอบในแต่ละองค์ประกอบในระดับสถาบันเพื่อขอความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวข้องในมุมมองของสถาบันปัญหาและอุปสรรคที่พบมากในหน่วยงานต่างๆของสถาบันได้แก่ 1) การกำหนดปรัชญาปณิธานยังจำกัดเฉพาะผู้บริหารหรือหัวหน้ากลุ่มงานเท่านั้นยังขาดความมีส่วนร่วมของบุคลากรทุกระดับ 2) ไม่มีระบบการถ่ายทอดแผนกลยุทธ์และตัวชี้วัดที่เหมาะสมยังขาดความชัดเจนคณาจารย์และ

เจ้าหน้าที่ส่วนมากยังไม่เข้าใจหรือไม่ค่อยมีส่วนร่วมในการรับทราบแผนกลยุทธ์ 3) ยังไม่มีการวางแผนการพัฒนาบุคลากรรายบุคคลอย่างเป็นระบบและชัดเจนโดยแผนการอบรมจากสถาบันอาจไม่สอดคล้องกับความต้องการของบุคลากรอย่างแท้จริง 4) การเชื่อมโยงระหว่างระบบงานกับระยะเวลายังไม่ชัดเจน 5) การติดตามการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์มักไม่ได้รับการตอบกลับจากหน่วยงานภายนอก 6) ผู้ปฏิบัติงานยังขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดทำแผนการจัดการความรู้ที่สอดคล้องกับแผนกลยุทธ์ของสถาบันโดยครอบคลุมพันธกิจด้านการผลิตบัณฑิตและการวิจัย 7) ตัวบ่งชี้ในการประกันคุณภาพการศึกษาภายในบางตัวไม่เหมาะสมกับการดำเนินงานของคณะหรือการดำเนินงานของสถาบัน 8) ทักษะคติของบุคลากรมองว่าการทำงานของระบบสารสนเทศที่ให้ข้อมูลสนับสนุนการประกันคุณภาพการศึกษาภายในทั้ง 9 องค์ประกอบนั้นเป็นภาระงานและไม่ให้ความสำคัญ 9) ผู้ปฏิบัติงานขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดทำแนวปฏิบัติที่ดีหรือการวิจัยด้านการประกันคุณภาพการศึกษาที่หน่วยงานพัฒนาขึ้นซึ่งแนวปฏิบัติที่ดีอาจต้องใช้ระยะเวลาในการดำเนินงานเพื่อให้เห็นถึงข้อดีและข้อเสียและนำไปปรับปรุงอย่างต่อเนื่องและหน่วยงานควรสร้างทีมงานที่สามารถพัฒนางานวิจัยด้านการประกันคุณภาพโดยให้มีอาจารย์ร่วมเป็นส่วนหนึ่งในทีมงานเพื่อเปิดให้บุคลากรปรึกษาและทำความเข้าใจด้านการวิจัยและ 10) คณะที่เพิ่งเปิดใหม่ยังพบปัญหาในหลายๆด้านเช่นยังขาดความพร้อมทางทรัพยากรทั้งคณาจารย์สถานที่ในการปฏิบัติงานงบประมาณและองค์ประกอบต่างๆที่เกี่ยวข้อง

เปี่ยมสุข พุ่งกาวิ (2557) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของบุคลากร สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของบุคลากรสำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และศึกษาปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคล การรับรู้และทัศนคติที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของบุคลากรสำนักหอสมุดกลาง โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือเก็บข้อมูลจากบุคลากรสำนักหอสมุดกลาง จำนวนทั้งหมด 94 คน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการใช้สถิติค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ จากผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้ 1) บุคลากรสำนักหอสมุดกลางมีการรับรู้การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับมาก 2) ปัจจัยทุกตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการมีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ได้แก่ รายได้ ทัศนคติ อายุและประสบการณ์ในการทำงาน รวมถึงปัจจัยการรับรู้ในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน และ 3) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของบุคลากรสำนักหอสมุดกลาง ได้แก่ การรับรู้ในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน และประสบการณ์การทำงานในสำนักงานหอสมุดกลาง

แพททริก บอยล์ และ จอห์น บาวเด็น (Patrick Boyle and John Bowden, 1997) ศึกษาเรื่อง การประกันคุณภาพการศึกษาในมหาวิทยาลัย โดยในทศวรรษที่ผ่านมาได้มีการแพร่กระจายของวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพที่แตกต่างกันออกตามบริบทของแต่ละสถาบัน โดยงานวิจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับการศึกษาในมหาวิทยาลัยทั้งทางด้านวิทยาศาสตร์ ด้านการประเมินผลด้านการพัฒนา ด้านพฤติกรรมองค์กรและในเรื่องของการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษามีแนวคิดที่สำคัญจากงานวิจัยทางด้านการประกันคุณภาพทางการศึกษา คือ (1) การประกันคุณภาพการศึกษาถูกบูรณาการจากความคิดที่ได้จากการวิจัยมาเป็นแนวทางการปฏิบัติและการจัดการเอกสารที่เกี่ยวข้อง

(2) มีการบูรณาการองค์ประกอบที่สำคัญของการศึกษาในเรื่องของสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อคุณภาพการศึกษา แต่มักจะไม่ได้เชื่อมโยงกับกลยุทธ์หรือนโยบายของมหาวิทยาลัยและ (3) มีการปรับปรุงคุณภาพอย่างต่อเนื่องในการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เป็นหัวใจและเป็นเป้าหมายหลักสำคัญ

ลิม (Lim, 1999) ศึกษาเรื่อง การประกันคุณภาพในระดับอุดมศึกษาของประเทศกำลังพัฒนา โดยศึกษามุ่งเน้นในประเด็นของคุณภาพการจัดการเรียนการสอน การให้บริการวิชาการแก่ชุมชน และงานวิจัย จากการศึกษาพบว่า คุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศกำลังพัฒนาจะขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพในการให้บริการด้านสื่อและอุปกรณ์ในการเสริมสร้างทักษะการเรียนการสอน และการจัดการเรียนการสอน เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ รวมทั้งกระบวนการทางเทคนิคที่อำนวยความสะดวกในการส่งเสริมให้ผลิตงานวิจัย ตลอดจนความต้องการในเรื่องของระบบการประกันคุณภาพการศึกษาที่มีประสิทธิภาพและมีความเหมาะสมในแต่ละสถาบัน

อีเลน (Elaine El-Khawas, 2013) ศึกษาเรื่อง ประกันคุณภาพเป็นเครื่องมือเชิงนโยบาย แล้วอนาคตต่อไปจะเป็นอย่างไร จากบทความนี้จะพิจารณาความสำเร็จโดยรวมของการดำเนินงานที่มีคุณภาพ โดยจะกล่าวถึงผลกระทบที่เกี่ยวกับสถานะทางการเมืองและบทบาทของหน่วยงานประกันคุณภาพ โดยหน่วยงานเหล่านี้จะดูแลคุณภาพทางการศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งเป็นการดำเนินการที่เป็นไปตามกฎหมาย และได้รับความสำคัญจากผู้มีส่วนได้เสีย แต่ความเป็นจริงแล้วการดำเนินการทางด้านการประกันคุณภาพการศึกษาจะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง แต่ในเรื่องการประกันคุณภาพถือเป็นกลไกในการกำกับดูแลการศึกษา ดังนั้นไม่ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร ประชาชนก็ยังให้การยอมรับเชื่อถือในระบบประกันคุณภาพ อีกทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพและมีเครือข่ายความร่วมมือระหว่างประเทศอีกด้วย

เจสัน เอ็ม ลอดจ์ และ แอจัน บอนซาเกท์ (Jason M.lodge and Agnes Bonsanquet, 2013) ศึกษาเรื่อง การประเมินผลคุณภาพการเรียนรู้ : การทวนสอบองค์ประกอบ โดยได้ศึกษาถึงวิธีการที่เพิ่มคุณค่าทางการศึกษาให้มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น โดยใช้แนวความคิดในเรื่องการประเมินผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้อง ซึ่งส่งผลให้มหาวิทยาลัยต้องมีการดำเนินการเพื่อรับผิดชอบในเรื่องต่างๆเหล่านี้มากขึ้นตามไปด้วย สำหรับในเรื่องการเพิ่มทุนทางปัญญาในภาวะเศรษฐกิจที่ยากลำบากปัจจุบัน วิธีการที่มีอยู่สำหรับการเรียนรู้ที่มีคุณภาพมักจะต้องมีการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนในรูปแบบของข้อสอบอัตนัย ซึ่งจะมีความน่าเชื่อถือและความถูกต้อง ดังนั้น เพื่อที่จะเอาชนะปัญหาเหล่านี้การทำความเข้าใจที่จะเรียนรู้อย่างมีคุณภาพในมหาวิทยาลัย จึงต้องมีการทวนสอบ มีการตั้งสมมติฐานเพื่อสนับสนุนแนวความคิดของการเรียนรู้ที่มีคุณภาพผ่านกระบวนการที่ถูกต้องและเชื่อถือได้ ซึ่งจะช่วยให้การดำเนินการตามตัวชี้วัดที่มีความซับซ้อนนี้ ส่งผลที่ดีมีคุณภาพต่อผู้เรียนเป็นสำคัญ

แจน เคลจเนน และ ไดอาน่า ดอลแมนส์ (Jan Kleijnen and Diana Dolmans, 2014) ศึกษาเรื่อง การจัดการคุณภาพที่มีประสิทธิภาพต้องใช้วิธีการที่เป็นระบบและวัฒนธรรมองค์กรที่มีความยืดหยุ่น: การศึกษาเชิงคุณภาพในหมู่นักวิชาการ โดยการวิจัยเชิงคุณภาพตรวจสอบความเหมือนและความแตกต่างระหว่างสามแผนกการเรียนการสอนภายในมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์ประยุกต์ (UAS) ในประเทศเนเธอร์แลนด์ที่ให้มีความมีประสิทธิภาพและมีการจัดการคุณภาพที่มีประสิทธิภาพน้อยอะไรคือแนวคิดพนักงานและการรับรู้ของคุณภาพการจัดการคุณภาพและค่านิยมขององค์กรและ

วิธีการที่พวกเขาเชื่อมต่อระหว่างแผนก การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างได้ดำเนินการ ทุกหน่วยงานที่อยู่ในความคิดของคุณภาพและเกี่ยวข้องกับองค์กรที่ต้องการจะค่อนข้างมีคุณภาพที่คล้ายคลึงกัน และถูกมองว่าเป็นพัฒนาอย่างต่อเนื่องทางการศึกษาและความต้องการของบุคลากรที่ต้องการการปฏิบัติที่แตกต่าง ในทางตรงกันข้ามกับหน่วยงานที่มีประสิทธิภาพน้อยกว่าจะมีการจัดการคุณภาพที่มีโครงสร้างที่เชื่อมต่อกันอย่างใกล้ชิดกับการทำงานแบบวันต่อวันนอกจากนี้หน่วยงานที่มีประสิทธิภาพมากกว่าจะตระหนักถึงคุณค่าขององค์กรมากกว่า ในขณะที่คนที่มีประสิทธิภาพน้อยจะไม่คิดเช่นนั้น ข้อเสนอแนะคือการทำงานเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือการสื่อสารที่เปิดกว้าง ต้องมีความยืดหยุ่นและต้องมีการกำหนดแนวทางการมีส่วนร่วมอย่างใกล้ชิดของการจัดการคุณภาพให้อยู่ในการทำงานปกติของพนักงาน

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย สามารถสรุปแนวทางการศึกษาและประโยชน์จากเอกสาร หนังสือ บทความ และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องดังตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 สรุปแนวทางการศึกษาและการใช้ประโยชน์จากวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ประเด็นเนื้อหาของวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการศึกษาและการใช้ประโยชน์			
	สนับสนุนความสำคัญและปัญหาของงานวิจัย	พัฒนากรอบแนวคิดในการวิจัย	การสร้างเครื่องมือการวิจัย	สนับสนุนการอภิปรายผลการวิจัย
1. แนวคิดการประกันคุณภาพการศึกษา	✓	✓	✓	✓
2. แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการประเมิน	✓		✓	✓
3. แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการ			✓	
4. แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีเชิงระบบ			✓	
5. แนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จด้านการประกันคุณภาพ	✓		✓	✓
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	✓	✓	✓	✓

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถสรุปแนวทางการศึกษาและประโยชน์จากงานวิจัยได้ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 สรุปแนวทางการศึกษาและการใช้ประโยชน์จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ประเด็นเนื้อหาของงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการศึกษาและการใช้ประโยชน์					
	สนับสนุน ความ สำคัญและ ปัญหาของ งานวิจัย	พัฒนา กรอบ แนวคิดใน การวิจัย	การสร้าง เครื่องมือ การวิจัย	การเลือกใช้ สถิติในการ วิจัย	แบบแผน ในการ วิเคราะห์ ข้อมูล	สนับสนุน การ อภิปรายผล การ วิจัย
1. ศึกษาเรื่อง การประกันคุณภาพ การศึกษาภายในสถานศึกษาที่ ส่งผลต่อประสิทธิผลของ สถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กาญจนบุรี เขต 1(พิเชษฐ์ วยุ วรธนะ, 2550)	✓			✓		✓
2. บทบาทของผู้บริหารสถานศึกษา ที่ปฏิบัติจริงและบทบาทที่คาดหวัง ในการพัฒนาระบบการประกัน คุณภาพภายในตามการรับรู้ของ บุคลากรของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กาญจนบุรี(ชรินทร์ ศรีทอง,2551)	✓		✓	✓		✓
3. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการ ดำเนินการประกันคุณภาพ การศึกษาของโรงเรียนพระปริยัติ ธรรม แผนกสามัญศึกษาในจังหวัด พิชณุโลก (ธวัชชัย ดีเจริญ, 2552)	✓		✓			✓
4. การประเมินโครงการคุณธรรม นำความรู้สู่ความดีของโรงเรียน ต้นแบบคุณธรรมนำความรู้สู่ความดี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สุพรรณบุรีเขต 2 (ขวัญนภา อุณหกานต์, 2553)	✓		✓	✓		
5. การดำเนินงานการประกัน คุณภาพการศึกษา วิทยาลัย พยาบาลบรมราชชนนี สุรินทร์ (ประนอม รอดวินิจ, 2553)	✓		✓		✓	✓

ตารางที่ 4 สรุปแนวทางการศึกษาและการใช้ประโยชน์จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)

ประเด็นเนื้อหาของงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการศึกษาและการใช้ประโยชน์					
	สนับสนุน ความ สำคัญและ ปัญหาของ งานวิจัย	พัฒนา กรอบ แนวคิดใน การวิจัย	การสร้าง เครื่องมือ การวิจัย	การเลือกใช้ สถิติในการ วิจัย	แบบแผน ในการ วิเคราะห์ ข้อมูล	สนับสนุน การ อภิปรายผล การ วิจัย
6. การประกันคุณภาพภายในมหาวิทยาลัยรามคำแหง สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดตรัง (คณะกรรมการดำเนินงานการวิจัย สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดตรัง, 2554)	✓		✓			✓
7. ปัจจัยองค์การที่ส่งผลต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับคณะวิชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน (จินตนา สระทองขาว, 2554)	✓		✓	✓		✓
8. ปัจจัยแห่งความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ (สุรวี ศุนาลัย, 2555)	✓	✓	✓	✓	✓	✓
9. การพัฒนาแนวปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการประกันคุณภาพการศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (รัชชัย ศุภดิษฐ์, 2557)	✓	✓	✓			
10. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษา ภายในของบุคลากร สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (เปี่ยมสุข พุ่งกาวิ, 2557)	✓	✓	✓			
11. การประกันคุณภาพการศึกษา ในมหาวิทยาลัย (Patrick Boyle and John Bowden, 1997)	✓	✓				
12. การประกันคุณภาพในระดับอุดมศึกษาของประเทศกำลังพัฒนา (Lim, 1999)	✓	✓				

ตารางที่ 4 สรุปแนวทางการศึกษาและการใช้ประโยชน์จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)

ประเด็นเนื้อหาของงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	แนวทางการศึกษาและการใช้ประโยชน์					
	สนับสนุนความสำคัญและปัญหาของงานวิจัย	พัฒนากรอบแนวคิดในการวิจัย	การสร้างเครื่องมือการวิจัย	การเลือกใช้สถิติในการวิจัย	แบบแผนในการวิเคราะห์ข้อมูล	สนับสนุนการอภิปรายผลการศึกษาวิจัย
13. การประกันคุณภาพเป็นเครื่องมือเชิงนโยบาย แล้วอนาคตต่อไปจะเป็นอย่างไร(Elaine El-Khawas, 2013)	✓	✓				
14. การประเมินผลคุณภาพการเรียนรู้ : การทวนสอบองค์ประกอบ (Jason M.lodge and Agnes Bonsanquet, 2013)	✓	✓				
15. การจัดการคุณภาพที่มีประสิทธิภาพต้องใช้วิธีการที่เป็นระบบและวัฒนธรรมองค์กรที่มีความยืดหยุ่น: การศึกษาเชิงคุณภาพในหมู่นักวิชาการ (Jan Kleijnen and Diana Dolmans, 2014)	✓	✓				

จากตารางที่ 4 สามารถอธิบายได้ว่า แนวทางการศึกษาและการใช้ประโยชน์ จากการศึกษา งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบไปด้วย

1. สนับสนุนความสำคัญและปัญหาของงานวิจัย
2. พัฒนาการอบแนวคิดในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือการวิจัย
4. การเลือกใช้สถิติในการวิจัย
5. แบบแผนในการวิเคราะห์ข้อมูล
6. สนับสนุนการอภิปรายผลการศึกษาวิจัย

ซึ่งจากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องนั้น สามารถนำข้อมูลที่ได้มาเป็นแนวทางการศึกษา และการใช้ประโยชน์ต่อการวิจัยในครั้งนี้ได้ครบในประเด็นที่สำคัญและเกี่ยวข้อง

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การคาดการณ์ระดับความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษา ภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล โดยศึกษาจากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีขั้นตอนการวิจัย ดังนี้

การดำเนินการวิจัย

เพื่อให้การดำเนินการวิจัยเป็นไปอย่างมีระเบียบแบบแผน และเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยให้ บรรลุวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยจึงได้กำหนดขั้นตอนการวิจัยออกเป็น 5 ขั้นตอนดังนี้

1. จัดเตรียมและค้นคว้าข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร รายงาน สถิติ ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับเรื่องการประกันคุณภาพการศึกษา การประเมิน ความจัดการ
2. เขียนโครงร่างการวิจัยเสนอต่อคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อโครงร่างวิทยานิพนธ์ที่ บัณฑิตวิทยาลัยแต่งตั้งและรับข้อเสนอแนะจากคณะกรรมการปรับปรุงแก้ไข
3. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความเที่ยงตรง ด้านเนื้อหา (Validity) และนำไปทดสอบโดยทดลองใช้กับประชาชนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในพื้นที่ เป้าหมายจำนวน 30 ชุด เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรง (Reliability) และนำมาปรับปรุง แก้ไข แล้วนำเครื่องมือไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่อไป
4. นำข้อมูลทั้งหมดมาตรวจสอบความถูกต้อง วิเคราะห์ผลข้อมูลจากสถิติแล้วสรุป ผลการวิจัย
5. รายงานผลการวิจัย ซึ่งประกอบด้วย การเขียนรายงานการวิจัยฉบับร่างเสนออาจารย์ที่ ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบ ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง จัดพิมพ์เสนออาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ และจัดพิมพ์ฉบับสมบูรณ์

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ทำการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ อาจารย์ประจำ จาก 6 คณะ 7 วิทยาลัย จำนวนทั้งสิ้น 701 คน โดยข้อมูลได้จาก กองบริหารงานบุคคล มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดย เป็นข้อมูล ณ เดือนเมษายน 2558

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บุคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่สังกัดในหน่วยงานจัดการเรียนการสอน ทั้งบุคลากรสายวิชาการ และสายสนับสนุนวิชาการ จาก 6 คณะ 7 วิทยาลัยโดยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ Taro Yamane ดังนี้ (ประสพชัย พสุนนท์, 2554: 43)

$$n \geq \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n = ขนาดตัวอย่างของกลุ่มในการศึกษาครั้งนี้
 N = ขนาดของประชากรอาจารย์จาก 6 คณะ 7 วิทยาลัยจำนวน
 แนชดมี 701 คน
 e = ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง

$$n \geq \frac{701}{1 + (701)(0.05)^2}$$

$$\geq 255$$

โดยการคำนวณประชากรใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ค่าความผิดพลาดสูงสุดที่จะเกิดขึ้น.05 ได้ขนาดตัวอย่างจำนวน 256 คนซึ่งทำการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบมีระบบ (systematic random sampling) เป็นการสุ่มตัวอย่างจากประชากรเป็นช่วง ๆ ดำเนินการดังนี้ (ประสพชัย พสุนนท์, 2554: 48)

1. จัดทำข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง คือ บุคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่สังกัดในหน่วยงานจัดการเรียนการสอน ทั้งบุคลากรสายวิชาการ และสายสนับสนุนวิชาการ จาก 6 คณะ 7 วิทยาลัยจำนวน 1,010 คน โดยกำหนดเป็นหมายเลข

2. หาช่วงห่างที่คงที่ (c) จากการคำนวณ $c = \frac{N}{n}$ เมื่อ N = จำนวนประชากร เท่ากับ 701 และ n = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง เท่ากับ 255 ดังนั้น $c = \frac{701}{255} = 2.782$

3. สุ่มตัวเลขเริ่มต้น (random start) และนับไปตามช่วงของการสุ่มค่า c กล่าวคือ ต้องการสุ่มตัวอย่าง 255 คนจากประชากร 701 คน ตัวเลขเริ่มต้นคือ 001 โดยค่า c เท่ากับ 3 ดังนั้น หมายเลขของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ 001, 004, 007, ... สุ่มจนครบ 255 คน

เครื่องมือใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) เป็นเครื่องมือสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลกับอาจารย์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่สังกัดในหน่วยงานจัดการเรียนการสอนจาก 6 คณะ 7 วิทยาลัยซึ่งมีขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม ดังนี้

1. ขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือเพื่อการวิจัย

1.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสารทฤษฎีและตำราที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

1.2 นำข้อมูลต่างๆจากการศึกษาค้นคว้าการสร้างแบบสอบถามและนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.3 นำแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน พิจารณาความสอดคล้อง ครอบคลุมของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย คำนิยามศัพท์ ความเหมาะสมทางด้านภาษาของข้อคำถามแล้วนำมาหาค่า IOC (Index-Objective Congruence Index) ตรวจสอบความเที่ยงตรง

ตามเนื้อหา (Content validity) ให้ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ในการเก็บข้อมูลโดยปรากฏค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (IOC) เท่ากับ 0.982

1.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดสอบใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ชุด และนำมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α - Coefficient) โดยวิธีคำนวณของครอนบาช (Cronbach) ผลลัพธ์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาที่ได้จะแสดงถึงระดับความคงที่ของแบบสอบถาม โดยจะมีค่าระหว่าง $0 \leq \alpha \leq 1$ ค่าคงที่ใกล้เคียงกับ 1 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นสูงในการคำนวณหาความเชื่อมั่นทดสอบคุณภาพของแบบสอบถาม (ประสพชัย พสุนนท์, 2553: 240) แบบสอบถามที่สร้างมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาช ดังนี้

1.4.1 การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เท่ากับ .942 ผลการทดสอบรายด้านมีดังนี้

ด้านปัจจัยนำเข้า	เท่ากับ .944
ด้านกระบวนการ	เท่ากับ .933
ด้านผลลัพธ์	เท่ากับ .950

1.4.2 ระดับปฏิบัติที่คาดหวังของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน เกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 เท่ากับ 1 ผลการทดสอบรายองค์ประกอบมีดังนี้

องค์ประกอบที่ 1	เท่ากับ 1
องค์ประกอบที่ 2	เท่ากับ 1
องค์ประกอบที่ 3	เท่ากับ 1
องค์ประกอบที่ 4	เท่ากับ 1
องค์ประกอบที่ 5	เท่ากับ 1
องค์ประกอบที่ 6	เท่ากับ 1

1.5 นำข้อคำถามในแบบสอบถามมาปรับปรุงตามผลการวิเคราะห์ค่าความน่าเชื่อถือของแบบสอบถาม และนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาอีกครั้ง

1.6 นำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงแล้วมาจัดพิมพ์เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการศึกษาในครั้งนี้

1.7 นำแบบสอบถามที่ผ่านการหาค่าความเชื่อมั่นไปเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

2. ลักษณะของแบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) โดยมีคำถามชนิดเลือกตอบ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการรวบรวมข้อมูลที่ได้จากทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วนำมาสร้างข้อคำถามในแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลลักษณะประชากรศาสตร์ เพื่อสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประเภท สายการปฏิบัติงาน ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน หน่วยงาน และการปฏิบัติงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษา ลักษณะคำถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) จำนวน 8 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการและผลลัพธ์ ลักษณะคำถามเป็นมาตราประเมินค่าตามแบบของลิเคิร์ต (Likert Rating Scale) โดยแบ่งระดับความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับจำนวน 53 ข้อ

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับระดับปฏิบัติที่คาดหวังของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน เกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 ลักษณะคำถามเป็นมาตราประเมินค่าตามแบบของลิเคิร์ต (Likert Rating Scale) โดยแบ่งระดับปฏิบัติที่คาดหวังออกเป็น 5 ระดับ จำนวน 14 ข้อ

3. เกณฑ์การให้คะแนน

ลักษณะแบบสอบถามแบบ Rating Scale 5 ระดับ โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละระดับดังนี้

- คะแนน 5 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยมากที่สุด
- คะแนน 4 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยมาก
- คะแนน 3 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วย
- คะแนน 2 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามไม่เห็นด้วย
- คะแนน 1 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามไม่เห็นด้วยมากที่สุด

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การประเมินโดยใช้วิธีการแบ่งช่วงการแปรผลตามหลักการของการแบ่งอัตรภาคชั้น (Class Interval) โดยแบ่งคะแนนที่สูงที่สุดออกเป็น 5 ระดับจากคะแนนเฉลี่ยที่ได้รับจากแบบสอบถามคะแนนต่ำที่สุดคือ 1 คะแนนและคะแนนสูงที่สุดคือ 5 คะแนนหากถึงกลางพิสัยโดยใช้สูตรคำนวณช่วงกว้างของอัตรภาคชั้น (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2550: 148) ดังต่อไปนี้

$$\begin{aligned} \text{สูตร} \quad \text{Interval} &= \frac{\text{Rang}(R)}{\text{Class}(C)} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.80 \end{aligned}$$

การจัดระดับคะแนนเฉลี่ยค่าพิสัยที่คำนวณได้ดังนี้

ระดับ	คะแนนเฉลี่ย	การแปลผล
5	4.21-5.00	เห็นด้วยมากที่สุด
4	3.41-4.20	เห็นด้วยมาก
3	2.61-3.40	เห็นด้วย
2	1.81-2.60	ไม่เห็นด้วย
1	1.00-1.80	ไม่เห็นด้วยมากที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การประเมินปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพ การศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีแหล่งในการเก็บรวบรวม ข้อมูลด้วยกัน 2 แหล่ง ดังนี้

1. แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ คือ หนังสือวิชาการ วารสาร ตำรา งานวิจัยและวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องรวมถึงข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต

2. แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการใช้แบบสอบถามเก็บ ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 255 คน โดยขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

2.1 ผู้วิจัยติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อขอความ อนุเคราะห์ในการรวบรวมเก็บข้อมูลพร้อมแบบสอบถาม (เครื่องมือวิจัย)

2.2 นำแบบสอบถามซึ่งมีความสมบูรณ์ไปเก็บรวบรวมข้อมูลบุคลากรของมหาวิทยาลัย ราชภัฏสวนสุนันทาที่สังกัดในหน่วยงานจัดการเรียนการสอน ทั้งบุคลากรสายวิชาการ และสาย สนับสนุนวิชาการ จาก 6 คณะ 7 วิทยาลัย จำนวน 255 ชุด โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะประชากรศาสตร์โดยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) เพื่ออธิบายปัจจัยส่วนบุคคลด้วยสถิติค่าร้อยละ(Percentage) และการแจกแจงความถี่ (Frequency)

2. การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดโดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.) โดยการใช้การแปลผลของธานินทร์ ศิลป์จารุ (2550: 148) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.21-5.00	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.41-4.20	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
ค่าเฉลี่ย	2.61-3.40	หมายถึง	เห็นด้วย
ค่าเฉลี่ย	1.81-2.60	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
ค่าเฉลี่ย	1.00-1.80	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยมากที่สุด

3. การวิเคราะห์การประเมินปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการ ประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยการใช้การแปลผลของธานินทร์ ศิลป์จารุ (2550: 148) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.21-5.00	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.41-4.20	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
ค่าเฉลี่ย	2.61-3.40	หมายถึง	เห็นด้วย
ค่าเฉลี่ย	1.81-2.60	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
ค่าเฉลี่ย	1.00-1.80	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยมากที่สุด

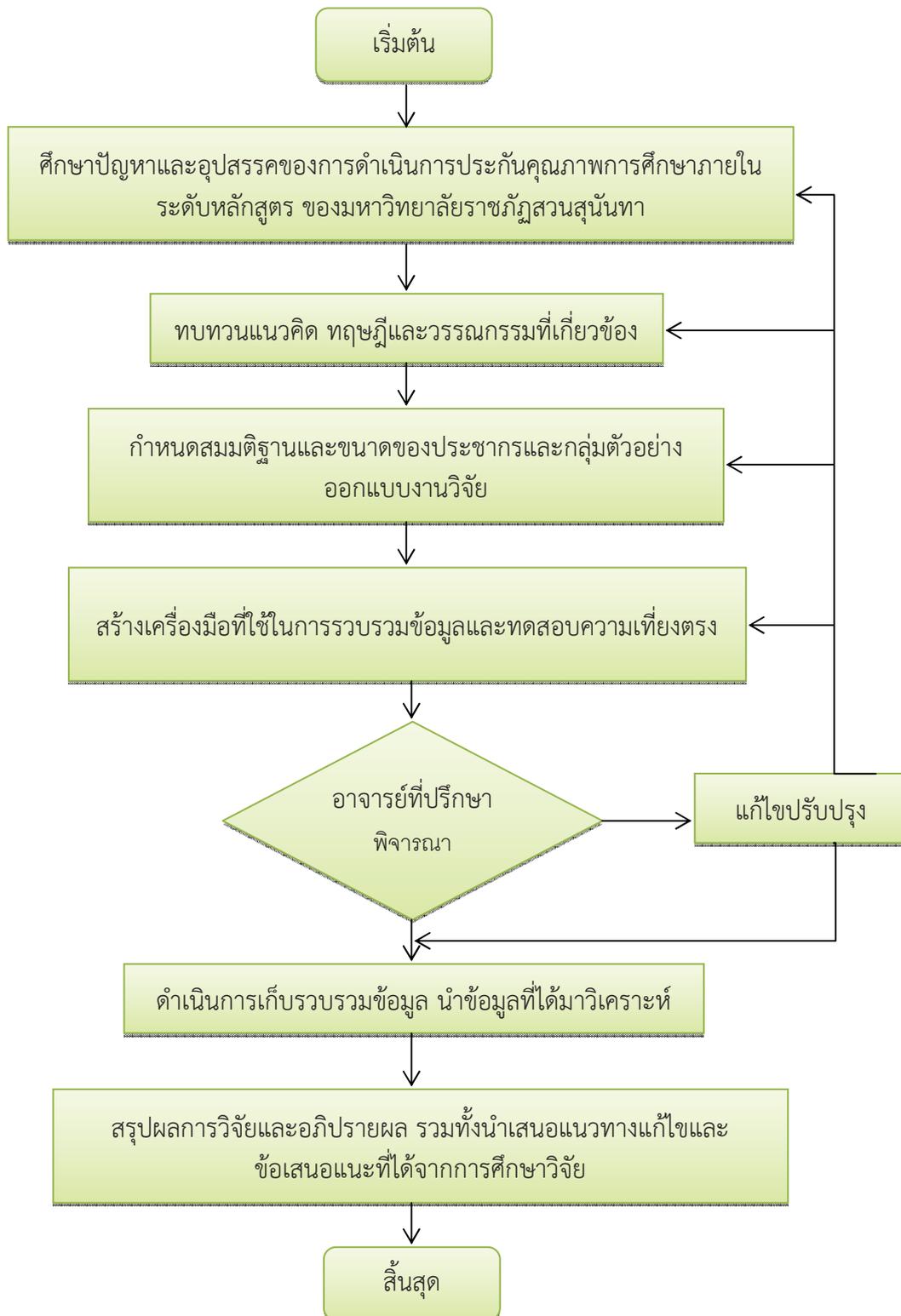
4. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติเพื่อการทดสอบสมมติฐาน (Hypothesis Testing Statistics) มีดังนี้

4.1 การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์มีผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 โดยใช้สถิติโดยการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยประชากร 2 กลุ่ม ซึ่งสุ่มตัวอย่างจากแต่ละกลุ่มตัวอย่างที่อิสระจากกัน (Independent Sample t-test) ได้แก่ เพศ และการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance)

4.2 การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 ปัจจัยเรื่องสภาวะแวดล้อม ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และรูปแบบการประเมิน มีผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Multiple Regression-Stepwise) หาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรสองตัวที่เป็นอิสระต่อกันหรือหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูล 2 ชุด (Cohen, J. and other, 2003).

โดยในการดำเนินการวิธีการดำเนินการวิจัย สามารถแสดงให้เห็นขั้นตอนการดำเนินการได้ดังแผนภาพที่ 3

แผนภาพที่ 3 แผนผังกระบวนการวิธีดำเนินการวิจัย

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่อง “การคาดการณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะประชากรศาสตร์

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์การดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ระดับปฏิบัติที่คาดการณ์ของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

เพื่อให้การนำเสนอเข้าใจตรงกันในการแปลความหมาย ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

n	แทน	จำนวนของตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	ค่าสถิติ t ที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน
F	แทน	ค่าสถิติ F ที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลโดยรวมกำลังสอง (Sum of Square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลรวมกำลังสอง (Mean Square)
Sig.	แทน	ค่าความน่าจะเป็นที่คำนวณได้จากค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05
H ₀	แทน	สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis)
H ₁	แทน	สมมติฐานรอง (Alternative Hypothesis)
SE _{est}	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์
a	แทน	ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
b	แทน	ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
F	แทน	ค่าการแจกแจงแบบ F (F-distribution)
t	แทน	ค่าการแจกแจงแบบ t (t-distribution)
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ

R^2	แทน	กำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณหรือร้อยละของค่าความแปรผันร่วมกันของตัวแปรพยากรณ์กับตัวแปรเกณฑ์
Adjusted R^2	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ที่ปรับแก้แล้ว
Y	แทน	คะแนนความคาดหวังที่ได้จากสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
Z	แทน	คะแนนความคาดหวังที่ได้จากสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
X_1	แทน	ด้านปัจจัยนำเข้า
X_2	แทน	ด้านกระบวนการ
X_3	แทน	ด้านผลลัพธ์
Y_a	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ถดถอยพหุคูณปัจจัยนำเข้า
Y_b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ถดถอยพหุคูณด้านกระบวนการ
Y_c	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ถดถอยพหุคูณด้านผลลัพธ์
Y_d	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ถดถอยพหุคูณด้านเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร จำนวน 6 องค์กรประกอบ 14 ตัวบ่งชี้
Y_{total}	แทน	ภาพรวมการคาดการณ์ระดับความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะประชากรศาสตร์

การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะประชากรศาสตร์ของอาจารย์ประจำจาก 6 คณะ 7 วิทยาลัยของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำนวน 255 คน จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา ประเภทประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน และหน่วยงานที่สังกัดนำมาวิเคราะห์โดยใช้การแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) ดังตารางที่ 5 - 10

ตารางที่ 5 จำนวนและค่าร้อยละข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของอาจารย์ประจำจาก 6 คณะ 7 วิทยาลัยของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามเพศ

n=255

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	107	42
หญิง	148	58
รวม	255	100

จากตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของอาจารย์ประจำจาก 6 คณะ 7 วิทยาลัย ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามเพศ พบว่า อาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 148คน คิดเป็นร้อยละ 58 และเพศชาย จำนวน 107คน คิดเป็นร้อยละ 42

ตารางที่ 6 จำนวน และค่าร้อยละ ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของอาจารย์ประจำจาก 6 คณะ 7 วิทยาลัย ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามอายุ

n=255

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
อายุ 25-30ปี	28	11.0
อายุ 31-40ปี	98	38.4
อายุ 41-50 ปี	89	34.9
อายุ 51-60 ปี	40	15.7
รวม	255	100

จากตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของอาจารย์ประจำจาก 6 คณะ 7 วิทยาลัย ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามอายุ พบว่า อาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31 – 40ปี จำนวน 98คน คิดเป็นร้อยละ 38.4 รองลงมามีอายุระหว่าง 41-50 ปี จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 34.9 รองลงมามีอายุระหว่าง 51– 60 ปีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 15.7 และมีอายุระหว่าง 25 – 30 ปี จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 11.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 7 จำนวน และค่าร้อยละ ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของอาจารย์ประจำจาก 6 คณะ 7 วิทยาลัย ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามระดับการศึกษา

n=255

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ปริญญาโท	224	87.8
ปริญญาเอก	31	12.2
รวม	255	100

จากตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของอาจารย์ประจำจาก 6 คณะ 7 วิทยาลัย ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า อาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 224คน คิดเป็นร้อยละ 87.8 รองลงมาได้แก่ การศึกษาระดับปริญญาเอก จำนวน 31คน คิดเป็นร้อยละ 12.2ตามลำดับ

ตารางที่ 8 จำนวน และค่าร้อยละ ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของอาจารย์ประจำจาก 6 คณะ 7 วิทยาลัย
ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาจำแนกตามประเภท

n=255

ประเภท	จำนวน	ร้อยละ
ข้าราชการ	77	30.2
พนักงานมหาวิทยาลัยประเภทประจำ	164	64.3
พนักงานมหาวิทยาลัยประเภทชั่วคราว	14	5.5
รวม	255	100

จากตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของอาจารย์ประจำจาก 6 คณะ 7 วิทยาลัย ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาจำแนกตามประเภท พบว่า อาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นพนักงานมหาวิทยาลัยประเภทประจำ จำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 64.3 รองลงมาเป็นข้าราชการ จำนวน 77คน คิดเป็นร้อยละ 30.2 และเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยประเภทชั่วคราว จำนวน 14คน คิดเป็นร้อยละ 5.5ตามลำดับ

ตารางที่ 9 จำนวน และค่าร้อยละ ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของอาจารย์ประจำจาก 6 คณะ 7 วิทยาลัย
ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาจำแนกตามประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน

n=255

ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน	ความถี่	ร้อยละ
1-5 ปี	18	7.1
6-10 ปี	181	71.0
11-15 ปี	41	16.1
มากกว่า 16 ปี	15	5.9
รวม	255	100

จากตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของอาจารย์ประจำจาก 6 คณะ 7 วิทยาลัย ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาจำแนกตามประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน พบว่า อาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการทำงานระหว่าง 6-10 ปี จำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 71.0 รองลงมามีประสบการณ์ในการทำงานระหว่าง 11-15 ปี จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 16.1รองลงมาประสบการณ์ในการทำงานระหว่าง1-5 ปี จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 7.1 และมีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 16 ปี จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 5.9 ตามลำดับ

ตารางที่ 10 จำนวน และค่าร้อยละ ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของของอาจารย์ประจำจาก 6 คณะ
7 วิทยาลัย ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาจำแนกตามหน่วยงาน

n=255

หน่วยงาน	ความถี่	ร้อยละ
คณะครุศาสตร์	21	8.2
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	35	13.7
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	38	14.9
คณะวิทยาการจัดการ	37	14.5
คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	24	9.4
คณะศิลปกรรมศาสตร์	20	7.8
บัณฑิตวิทยาลัย	6	2.4
วิทยาลัยนานาชาติ	14	5.5
วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ	11	4.3
วิทยาลัยพยาบาลและสุขภาพ	22	8.6
วิทยาลัยสหเวชศาสตร์	11	4.3
วิทยาลัยโลจิสติกส์และซัพพลายเชน	13	5.1
วิทยาลัยการภาพยนตร์ ศิลปะการแสดงและสื่อใหม่	3	1.2
รวม	255	100

จากตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของอาจารย์ประจำจาก 6 คณะ
7 วิทยาลัย ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาจำแนกตามหน่วยงาน พบว่า อาจารย์ที่ตอบ
แบบสอบถามส่วนใหญ่สังกัดคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 38คน คิดเป็นร้อยละ 14.9
รองลงมาสังกัดคณะวิทยาการจัดการ จำนวน 37คน คิดเป็นร้อยละ 14.5 รองลงมาสังกัดคณะ
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 13.7 สังกัดคณะและอาจารย์สังกัดวิทยาลัย
การภาพยนตร์ ศิลปะการแสดงและสื่อใหม่มีจำนวนอาจารย์สังกัดจำนวนน้อยที่สุดจำนวน 3 คน
คิดเป็นร้อยละ 1.2 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรของ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

การวิเคราะห์การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรของ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาประกอบด้วย ด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลลัพธ์ผู้วิจัย
วิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตารางที่ 11-14

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ภาพรวม

n=255

การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด				
1. ด้านปัจจัยนำเข้า	1548 (33.72)	2077 (45.25)	806 (17.55)	162 (3.53)	0	4.09	0.80	มาก	2
2. ด้านกระบวนการ	1265 (33.07)	1765 (46.14)	640 (16.73)	155 (4.06)	0	4.08	0.81	มาก	3
3. ด้านผลลัพธ์	1771 (34.72)	2401 (47.08)	717 (14.05)	176 (3.45)	0	4.13	0.78	มาก	1
ค่าเฉลี่ยโดยรวม						4.10	0.79	มาก	-

จากตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์พบว่า อาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาโดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{X}=4.10$) โดยด้านผลลัพธ์เป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาได้แก่ ด้านปัจจัยนำเข้าและด้านกระบวนการซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของอาจารย์ต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในด้านปัจจัยนำเข้าจำแนกรายด้าน

n=255

ด้านปัจจัยนำเข้า	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด				
นโยบายและแนวทางการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยสนับสนุนให้การดำเนินงานระดับหลักสูตรพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษา	98 (38.40)	91 (35.70)	54 (21.20)	12 (4.70)	0	4.07	0.88	มาก	10

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของอาจารย์ต่อการดำเนินงาน
การประกันคุณภาพการศึกษาภายในด้านปัจจัยนำเข้าจำแนกรายด้าน (ต่อ)

n=255

ด้านปัจจัยนำเข้า	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น	ลำดับ ที่
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด				
นโยบายการประกัน คุณภาพการศึกษาของ มหาวิทยาลัยม่งเน้น ความร่วมมือ ประสานงานอย่าง ต่อเนื่องระหว่าง มหาวิทยาลัย หน่วยงาน และ หลักสูตร	97 (38.0)	109 (42.70)	43 (16.90)	6 (2.40)	0	4.16	0.78	มาก	1
นโยบายการประกัน คุณภาพการศึกษาของ มหาวิทยาลัยม่งเน้น ความร่วมมือ ประสานงานอย่าง ต่อเนื่องระหว่าง มหาวิทยาลัย หน่วยงาน และ หลักสูตร	83 (32.50)	127 (49.80)	35 (13.70)	10 (3.90)	0	4.10	0.78	มาก	6
มีการจัดประชุม สัมมนา/อบรม เพื่อ สร้างความเข้าใจแก่ บุคลากรเกี่ยวกับ นโยบายและแนว ปฏิบัติเรื่องการประกัน คุณภาพการศึกษา เพื่อ สามารถนำความรู้ที่ได้ ไปดำเนินงานการ ประกันคุณภาพ การศึกษาภายในได้ ถูกต้อง	71 (27.80)	139 (54.50)	36 (14.10)	9 (3.50)	0	4.06	0.74	มาก	12

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของอาจารย์ต่อการดำเนินงาน
การประกันคุณภาพการศึกษาภายในด้านปัจจัยนำเข้าจำแนกรายด้าน (ต่อ)

n=255

ด้านปัจจัยนำเข้า	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น	ลำดับ ที่
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด				
มีการเผยแพร่คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาที่มีแนวทางการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาที่ชัดเจน	75 (29.40)	129 (50.60)	42 (16.50)	9 (3.50)	0	4.05	0.77	มาก	14
มีการกำหนดวิธีการกำกับดูแลและติดตามผลการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาของระดับหลักสูตรไว้อย่างชัดเจน	84 (32.90)	114 (44.70)	46 (18.0)	11 (4.30)	0	4.06	0.82	มาก	13
มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาโดยให้บุคลากรทุกระดับของมหาวิทยาลัยมีส่วนร่วมและยอมรับ	99 (38.80)	104 (40.80)	41 (16.10)	11 (4.30)	0	4.09	0.79	มาก	7
มีการสนับสนุนให้คณะกรรมการหรือผู้รับผิดชอบงานการประกันคุณภาพการศึกษาได้มีโอกาสไปศึกษาดูงานการประกันคุณภาพการศึกษา	99 (38.80)	104 (40.80)	41 (16.10)	11 (4.30)	0	4.14	0.83	มาก	3
เปิดโอกาสให้บุคลากรทุกระดับมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและแนวทางการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา	93 (36.50)	101 (39.60)	58 (22.70)	3 (1.20)	0	4.11	0.79	มาก	5

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของอาจารย์ต่อการดำเนินงาน
การประกันคุณภาพการศึกษาภายในด้านปัจจัยนำเข้าจำแนกรายด้าน (ต่อ)

n=255

ด้านปัจจัยนำเข้า	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น	ลำดับ ที่
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด				
มีระบบการประกัน คุณภาพการศึกษาโดย ให้บุคลากรทุกระดับ ของมหาวิทยาลัยมีส่วน ร่วมและยอมรับ	85 (33.30)	118 (46.30)	43 (16.90)	9 (3.50)	0	4.09	0.79	มาก	5
มีการกำหนดให้ หน่วยงานจัดเก็บ รวบรวมข้อมูลการ ประกันคุณภาพ การศึกษาอย่างเป็น ระบบเพื่อการเข้าถึง และแลกเปลี่ยนข้อมูล ระหว่างหน่วยงาน ภายในและภายนอกได้ อย่างสะดวก	84 (32.90)	122 (47.80)	36 (14.10)	13 (5.10)	0	4.08	0.81	มาก	8
มีการวางแผนการ พัฒนาการจัดระบบ สารสนเทศ เพื่อใช้เป็น แนวทางในการ ตัดสินใจของผู้บริหาร ทุกระดับและใช้เป็น แหล่งอ้างอิงการ ดำเนินงานการประกัน คุณภาพการศึกษาได้	94 (36.90)	114 (44.70)	39 (15.30)	8 (3.10)	0	4.15	0.79	มาก	2
มีการดำเนินงานจัดทำ ฐานข้อมูลเกี่ยวกับการ ประกันคุณภาพ การศึกษาไว้อย่างเป็น ระบบและพร้อม สำหรับเรียกใช้ ตลอดเวลา	91 (35.70)	115 (45.10)	43 (16.90)	6 (2.40)	0	4.14	0.77	มาก	3

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของอาจารย์ต่อการดำเนินงาน การประกันคุณภาพการศึกษาภายในด้านปัจจัยนำเข้าจำแนกรายด้าน (ต่อ)

n=255

ด้านปัจจัยนำเข้า	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น	ลำดับ ที่
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด				
บุคลากรที่ดำเนินงาน การประกันคุณภาพ การศึกษามีจำนวน เหมาะสมและเพียงพอ	89 (34.90)	116 (45.50)	43 (16.90)	7 (2.70)	0	4.12	0.78	มาก	4
บุคลากรที่ดำเนินงาน การประกันคุณภาพ การศึกษามี ความสามารถในการ รวบรวมข้อมูล สารสนเทศเพื่อการ ประกันคุณภาพ การศึกษา	88 (34.50)	111 (43.50)	45 (17.60)	11 (4.30)	0	4.08	0.83	มาก	9
องค์ประกอบของ คณะกรรมการประกัน คุณภาพการศึกษามี ความเหมาะสม	77 (30.20)	111 (43.50)	61 (23.90)	6 (2.40)	0	4.01	0.79	มาก	16
มีการจัดบรรยากาศ อาคารสถานที่และ สิ่งแวดล้อมให้ เอื้ออำนวยต่อการ ดำเนินงานประกัน คุณภาพการศึกษา เช่น เอกสาร วัสดุ อุปกรณ์ ข้อมูลสารสนเทศ อย่างเหมาะสมและ พอเพียง	73 (28.60)	125 (49.0)	45 (17.60)	12 (4.70)	0	4.01	0.80	มาก	16
มีการจัดสรร งบประมาณสำหรับ ดำเนินการและ สนับสนุนการ พัฒนาการดำเนินงาน ประกันคุณภาพ การศึกษาไว้อย่าง ชัดเจน	78 (30.60)	118 (46.30)	52 (20.40)	7 (2.70)	0	4.04	0.78	มาก	15

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของอาจารย์ต่อการดำเนินงาน การประกันคุณภาพการศึกษาภายในด้านปัจจัยนำเข้าจำแนกรายด้าน (ต่อ)

n=255

ด้านปัจจัยนำเข้า	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น	ลำดับ ที่
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด				
มีการเตรียมด้านเอกสารรายงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาที่มีความทันสมัย ถูกต้อง และสมบูรณ์	86 (33.70)	113 (44.30)	44 (17.30)	12 (4.70)	0	4.07	0.83	มาก	11
ค่าเฉลี่ยโดยรวม						4.09	0.80	มาก	-

จากตารางที่ 12 พบว่าอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับความคิดเห็นต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ด้านปัจจัยนำเข้า โดยภาพรวมเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.09$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อาจารย์มีระดับความคิดเห็นเห็นด้วยมากด้านปัจจัยนำเข้ามากที่สุด 5 ลำดับ ดังนี้ นโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยมุ่งเน้นความร่วมมือ ประสานงานอย่างต่อเนื่องระหว่างมหาวิทยาลัย หน่วยงาน และหลักสูตร สูงที่สุด ($\bar{X} = 4.16$) รองลงมาคือการวางแผนการพัฒนาระบบสารสนเทศ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจของผู้บริหารทุกระดับและใช้เป็นแหล่งอ้างอิงการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาได้ ($\bar{X} = 4.15$) มีการดำเนินงานจัดทำฐานข้อมูลเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษาไว้อย่างเป็นระบบและพร้อมสำหรับเรียกใช้ตลอดเวลา ($\bar{X} = 4.14$) บุคลากรที่ดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษามีจำนวนเหมาะสมและเพียงพอ ($\bar{X} = 4.12$) เปิดโอกาสให้บุคลากรทุกระดับมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและแนวทางการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา ($\bar{X} = 4.11$) ลำดับสุดท้ายขององค์ประกอบของคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษามีความเหมาะสมและการมีการจัดบรรยากาศ อาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา เช่น เอกสาร วัสดุ อุปกรณ์ ข้อมูลสารสนเทศ อย่างเหมาะสมและพอเพียง ($\bar{X} = 4.01$)

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของอาจารย์ต่อการดำเนินงาน การประกันคุณภาพการศึกษาภายในด้านกระบวนการ จำแนกรายด้าน

n=255

ด้านกระบวนการ	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น	ลำดับ ที่
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด				
คณะกรรมการประกัน คุณภาพการศึกษา สามารถดำเนินงาน ตามแผนงานที่กำหนด ไว้ได้ประสบ ความสำเร็จ	84 (32.90)	120 (47.10)	39 (15.30)	12 (4.70)	0	4.08	0.81	มาก	8
ระบบการประกัน คุณภาพการศึกษาของ มหาวิทยาลัยส่งเสริม การพัฒนาระบบการ ประกันคุณภาพระดับ หลักสูตร	91 (35.70)	119 (46.70)	38 (14.90)	7 (2.70)	0	4.15	0.77	มาก	1
ระบบการประกัน คุณภาพการศึกษาของ มหาวิทยาลัยมีการ ดำเนินการที่รองรับ การประเมินคุณภาพ ภายนอก	92 (36.10)	108 (42.40)	48 (18.80)	7 (2.70)	0	4.11	0.80	มาก	2
การดำเนินการตาม นโยบายการประกัน คุณภาพการศึกษาของ มหาวิทยาลัย สามารถ นำมาใช้กำหนดการ ดำเนินงานการประกัน คุณภาพการศึกษา ระดับหลักสูตรได้อย่าง ชัดเจน	91 (35.70)	107 (42.0)	41 (16.10)	16 (6.30)	0	4.07	0.87	มาก	10
การจัดทำรายงาน ประจำปีที่เป็นรายงาน การประเมินคุณภาพ ภายใน นั้น บุคลากรได้ มีส่วนร่วมอย่าง ต่อเนื่อง	80 (31.40)	117 (45.90)	44 (17.30)	14 (5.50)	0	4.03	0.84	มาก	13

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของอาจารย์ต่อการดำเนินงาน
การประกันคุณภาพการศึกษาภายในด้านกระบวนการ จำแนกรายด้าน (ต่อ)

n=255

ด้านกระบวนการ	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น	ลำดับ ที่
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด				
มีการจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานการประเมินคุณภาพภายในอย่างชัดเจนเหมาะสมและให้ความสะดวกต่อการประเมินทั้งภายในและภายนอก	76 (29.80)	122 (47.80)	52 (20.40)	5 (2.0)	0	4.05	0.76	มาก	11
มีการตรวจสอบและประเมินคุณภาพการศึกษาทั้งในระดับหลักสูตร ระดับหน่วยงาน และระดับมหาวิทยาลัย	81 (31.80)	112 (43.90)	52 (20.40)	10 (3.90)	0	4.03	0.82	มาก	12
มีการเชิญผู้เชี่ยวชาญจากภายนอกมหาวิทยาลัยให้มีส่วนร่วมในการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน	87 (34.10)	112 (43.90)	44 (17.30)	12 (4.70)	0	4.07	0.83	มาก	9
การดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาช่วยรักษาคุณภาพได้อย่างดี	79 (31.0)	116 (45.50)	48 (18.80)	12 (4.70)	0	4.02	0.82	มาก	14
มีการแจ้งผลการประเมินคุณภาพการศึกษาแก่สาขาวิชาและคณะ ที่ได้รับการประเมินคุณภาพเสร็จสิ้นตามเวลาที่กำหนด	90 (35.30)	112 (43.90)	44 (17.30)	9 (3.50)	0	4.10	0.81	มาก	3

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของอาจารย์ต่อการดำเนินงาน
การประกันคุณภาพการศึกษาภายในด้านกระบวนการ จำแนกรายด้าน (ต่อ)

n=255

ด้านกระบวนการ	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น	ลำดับ ที่
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด				
รายงานผลการประกัน คุณภาพการศึกษาต่อ สาขาวิชา คณะ มหาวิทยาลัยสามารถ นำไปปรับใช้ได้ต่อการ วางแผนและพัฒนา คุณภาพการจัด การศึกษา	84 (32.70)	126 (49.60)	33 (13.0)	12 (4.70)	0	4.10	0.79	มาก	5
มีการรายงานผลการ ประกันคุณภาพ การศึกษาภายในต่อ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และสาธารณชนตาม กำหนด	79 (31.0)	132 (51.80)	35 (13.70)	9 (3.50)	0	4.10	0.76	มาก	4
มีการปรับปรุงการ ประกันคุณภาพ การศึกษาภายในที่ สอดคล้องกับพันธกิจ และพัฒนาการของ สาขาวิชา และคณะ	80 (31.40)	125 (49.00)	44 (17.30)	6 (2.40)	0	4.09	0.75	มาก	7
มีการนำผลการประกัน คุณภาพการศึกษา ภายในมาพัฒนาและ ปรับปรุงการ ดำเนินงาน	84 (32.90)	124 (48.60)	36 (14.10)	11 (4.30)	0	4.10	0.79	มาก	6
ผู้บริหารทุกระดับ รับทราบข้อมูลที่เป็น ต่อการตัดสินใจมากขึ้น	87 (34.10)	113 (44.30)	42 (16.50)	13 (5.10)	0	4.07	0.84	มาก	9
ค่าเฉลี่ยโดยรวม						4.08	0.80	มาก	

จากตารางที่ 13 พบว่าอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับความคิดเห็นต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ด้านกระบวนการโดยภาพรวมเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.08$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อาจารย์มีระดับความคิดเห็นเห็นด้วยมาก ด้านกระบวนการ มาก 5 ลำดับ ดังนั้น ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยส่งเสริมการพัฒนาระบบการ

ประกันคุณภาพระดับหลักสูตร สูงที่สุด ($\bar{X} = 4.15$) รองลงมา ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยมีการดำเนินการที่รองรับการประเมินคุณภาพภายนอก ($\bar{X} = 4.11$) มีการแจ้งผลการประเมินคุณภาพการศึกษาแก่สาขาวิชา และคณะ ที่ได้รับการประเมินคุณภาพเสร็จสิ้นตามเวลาที่กำหนด ($\bar{X} = 4.10$) มีการรายงานผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายในต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสาธารณชนตามกำหนด ($\bar{X} = 4.10$) รายงานผลการประกันคุณภาพการศึกษาต่อสาขาวิชา คณะ มหาวิทยาลัยสามารถนำไปปรับใช้ได้ต่อการวางแผนและพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา ($\bar{X} = 4.10$) ลำดับสุดท้าย การดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาช่วยรักษาคุณภาพได้อย่างดี ($\bar{X} = 4.02$)

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของอาจารย์ต่อการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายในด้านผลลัพธ์ จำแนกรายด้าน

n = 255

ด้านผลลัพธ์	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด				
จำนวนบัณฑิตปริญญาตรีได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี	85 (33.30)	124 (48.60)	36 (14.10)	10 (3.90)	0	4.11	0.78	มาก	11
คุณภาพของบัณฑิตปริญญาตรี โท เอก เป็นไปตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ	90 (35.30)	122 (47.80)	34 (13.30)	9 (3.50)	0	4.14	0.77	มาก	5
จำนวนผลงานของผู้สำเร็จการศึกษา ระดับปริญญาโท ที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่	93 (36.50)	119 (46.70)	34 (13.30)	9 (3.50)	0	4.16	0.78	มาก	3
จำนวนผลงานของผู้สำเร็จการศึกษา ระดับปริญญาเอก ที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่	88 (34.50)	130 (51.00)	32 (12.50)	5 (2.00)	0	4.18	0.72	มาก	2
จำนวนผลงานวิชาการที่ได้รับการรับรองคุณภาพ	96 (37.60)	116 (45.50)	36 (14.10)	7 (2.70)	0	4.18	0.77	มาก	2
จำนวนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์	88 (34.50)	112 (43.90)	48 (18.80)	7 (2.70)	0	4.10	0.79	มาก	9

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของอาจารย์ต่อการดำเนินงาน
การประกันคุณภาพการศึกษาภายในด้านผลลัพธ์ จำแนกรายด้าน (ต่อ)

n = 255

ด้านผลลัพธ์	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น	ลำดับ ที่
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด				
จำนวนผลงานวิชาการ ได้รับการรับรอง คุณภาพ	81 (31.80)	123 (48.20)	41 (16.10)	10 (3.90)	0	4.07	0.79	มาก	14
ผลการนำความรู้และ ประสบการณ์จากการ ให้บริการวิชาการมาใช้ ในการพัฒนาการเรียน การสอนและ/หรือ งานวิจัย	75 (29.40)	137 (53.70)	34 (13.30)	9 (3.50)	0	4.09	0.75	มาก	13
ผลการเรียนรู้และ เสริมสร้างความ เข้มแข็งของชุมชนหรือ องค์กรภายนอก	92 (36.10)	120 (47.10)	32 (12.50)	11 (4.30)	0	4.14	0.79	มาก	5
ระดับการส่งเสริมและ สนับสนุนด้าน ศิลปวัฒนธรรม	93 (36.50)	108 (42.40)	40 (15.70)	14 (5.50)	0	4.09	0.85	มาก	12
ระดับการพัฒนา สุนทรียภาพในมิติทาง ศิลปะและวัฒนธรรม	95 (37.30)	113 (44.30)	35 (13.70)	12 (4.70)	0	4.14	0.82	มาก	7
ระดับการปฏิบัติตาม บทบาทหน้าที่ของสภา สถาบัน	88 (34.50)	122 (47.80)	35 (13.70)	10 (3.90)	0	4.12	0.79	มาก	8
ระดับการปฏิบัติตาม บทบาทหน้าที่ของ ผู้บริหารสถาบัน	80 (31.40)	129 (50.60)	42 (16.50)	4 (1.60)	0	4.11	0.72	มาก	10
ระดับการพัฒนา อาจารย์	84 (32.90)	127 (49.80)	35 (13.70)	9 (3.50)	0	4.12	0.77	มาก	9
ผลการประเมินการ ประกันคุณภาพภายใน ที่รับรองโดยต้นสังกัด	88 (34.50)	126 (49.40)	34 (13.30)	7 (2.70)	0	4.15	0.75	มาก	4
ผลการบริหารสถาบัน ให้เกิดอัตลักษณ์	103 (40.40)	108 (42.40)	35 (13.70)	9 (3.50)	0	4.19	0.80	มาก	1
ผลการพัฒนาบัณฑิต ตามอัตลักษณ์	94 (36.90)	109 (42.70)	41 (16.10)	11 (4.30)	0	4.12	0.83	มาก	9

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นของอาจารย์ต่อการดำเนินงาน การประกันคุณภาพการศึกษาภายในด้านผลลัพธ์ จำแนกรายด้าน (ต่อ)

n = 255

ด้านผลลัพธ์	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น	ลำดับ ที่
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด				
ผลการพัฒนาตาม จุดเน้นและจุดเด่นที่ ส่งผลสะท้อนเป็น เอกลักษณ์ของสถาบัน	88 (34.50)	114 (44.70)	49 (19.20)	4 (1.60)	0	4.12	0.76	มาก	9
ผลการชี้แนะ ป้องกัน หรือแก้ปัญหาของ สังคมภายในสถาบัน	91 (35.70)	119 (46.70)	36 (14.10)	9 (3.50)	0	4.14	0.78	มาก	6
ผลการชี้แนะ ป้องกัน หรือแก้ปัญหาของ สังคมภายนอกสถาบัน	79 (31.00)	123 (48.20)	43 (16.90)	10 (3.90)	0	4.06	0.79	มาก	15
ค่าเฉลี่ยโดยรวม						4.13	0.78	มาก	

จากตารางที่ 14 พบว่าอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับความคิดเห็นต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ด้านผลลัพธ์โดยภาพรวมเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.13$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อาจารย์มีระดับความคิดเห็นเห็นด้วยมาก ด้านผลลัพธ์ มาก 5 ลำดับ ดังนี้ ผลการบริหารสถาบันให้เกิดอัตลักษณ์สูงสุดที่ ($\bar{X} = 4.19$) รองลงมาจำนวนผลงานของผู้สำเร็จ การศึกษาระดับปริญญาเอกที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่ ($\bar{X} = 4.18$) จำนวนผลงานของผู้สำเร็จ การศึกษาระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่ ($\bar{X} = 4.16$) ผลการประเมินการประกัน คุณภาพภายในที่รับรองโดยต้นสังกัด ($\bar{X} = 4.15$) ผลการเรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน หรือองค์กรภายนอก ($\bar{X} = 4.14$) ลำดับสุดท้ายผลการชี้แนะ ป้องกัน หรือแก้ปัญหาของสังคมภายนอก สถาบัน ($\bar{X} = 4.06$)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ระดับปฏิบัติที่คาดการณ์ของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกัน คุณภาพการศึกษาภายใน

การวิเคราะห์ระดับปฏิบัติที่คาดการณ์ของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพ การศึกษาภายในเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพ การศึกษาภายในระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลดังตารางที่ 15 -21

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปฏิบัติที่คาดหวังของอาจารย์ที่มีต่อระดับปฏิบัติของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 ภาพรวม

n = 255

องค์ประกอบ	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับปฏิบัติที่คาดหวัง (ระดับคะแนน)	ลำดับที่
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด				
องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน	107 (42.00)	72 (28.20)	65 (25.50)	11 (4.30)	0	4.07	0.91	มาก	3
องค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต	224 (43.90)	97 (19.00)	164 (32.15)	25 (4.90)	0	4.01	0.98	มาก	6
องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษา	351 (45.86)	112 (14.63)	270 (35.30)	32 (4.16)	0	4.02	0.99	มาก	5
องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์	354 (46.32)	127 (16.60)	254 (33.20)	30 (3.90)	0	4.05	0.97	มาก	4
องค์ประกอบที่ 5 หลักสูตร การเรียน การสอน การประเมินผู้เรียน	471 (46.17)	233 (22.82)	280 (27.42)	36 (3.52)	0	4.11	0.92	มาก	1
องค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	115 (45.10)	61 (23.90)	68 (26.70)	11 (4.30)	0	4.09	0.94	มาก	2
ค่าเฉลี่ยโดยรวม						4.06	0.95	มาก	

จากตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์พบว่า ระดับปฏิบัติที่คาดหวังของอาจารย์ที่มีต่อระดับปฏิบัติของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรโดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.06$) โดยองค์ประกอบที่ 5 หลักสูตร การเรียน การสอน การประเมินผู้เรียน เป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐานองค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์ องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษาและองค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับระดับปฏิบัติที่คาดหวังของอาจารย์ที่มีต่อระดับปฏิบัติของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน จำแนกรายองค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน

n = 255

องค์ประกอบ	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับปฏิบัติที่คาดหวัง (ระดับคะแนน)	ลำดับที่
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด				
องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน									
การบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดย สกอ.	107 (42.00)	72 (28.20)	65 (25.50)	11 (4.30)	0	4.07	0.91	มาก	1
ค่าเฉลี่ยโดยรวม						4.07	0.91	มาก	

จากตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์พบว่า อาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับปฏิบัติที่คาดหวังของอาจารย์ที่มีต่อระดับปฏิบัติของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 จำแนกรายองค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน โดยภาพรวมเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.07$) โดยมีความคาดหวังต่อการบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดย สกอ. อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.07$)

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปฏิบัติที่คาดหวังของอาจารย์ที่มีต่อระดับปฏิบัติของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 องค์ประกอบที่ 2 บัณฑิตจําแนกรายองค์ประกอบ

n = 255

องค์ประกอบ	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับปฏิบัติที่คาดหวัง (ระดับคะแนน)	ลำดับที่
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด				
องค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต									
คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ	113 (44.30)	48 (18.80)	80 (31.40)	14 (5.50)	0	4.01	0.98	มาก	1
การดำเนินงานทำหรือผลงานวิจัยของผู้สำเร็จการศึกษา	111 (43.50)	49 (19.20)	84 (32.90)	11 (4.30)	0	4.01	0.96	มาก	1
ค่าเฉลี่ยโดยรวม						4.01	0.97	มาก	

จากตารางที่ 17 ผลการวิเคราะห์พบว่าอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับปฏิบัติที่คาดหวังของอาจารย์ที่มีต่อระดับปฏิบัติของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 จําแนกรายองค์ประกอบที่ 2 บัณฑิตโดยภาพรวมเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.01$) คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติและการดำเนินงานทำหรือผลงานวิจัยของผู้สำเร็จการศึกษา อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.01$)

ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับระดับปฏิบัติที่คาดหวังของอาจารย์ที่มีต่อระดับปฏิบัติของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษาจำแนกรายองค์ประกอบ

n = 255

องค์ประกอบ	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับปฏิบัติที่คาดหวัง (ระดับคะแนน)	ลำดับที่
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด				
องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษา									
การรับนักศึกษา	113 (44.30)	37 (14.50)	91 (35.70)	14 (5.50)	0	3.97	1.01	มาก	3
การส่งเสริมและพัฒนา พัฒนานักศึกษา	116 (45.50)	40 (15.70)	90 (35.30)	9 (3.50)	0	4.03	0.97	มาก	2
ผลที่เกิดกับนักศึกษา	122 (47.80)	35 (13.70)	89 (34.90)	9 (3.50)	0	4.05	0.98	มาก	1
ค่าเฉลี่ยโดยรวม						4.02	0.99	มาก	

จากตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์พบว่าอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับปฏิบัติที่คาดหวังของอาจารย์ที่มีต่อระดับปฏิบัติของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 จำแนกรายองค์ประกอบที่ 3 นักศึกษาโดยภาพรวมเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.02$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผลที่เกิดกับนักศึกษา อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.05$) รองลงมาการส่งเสริมและพัฒนา นักศึกษา ($\bar{X} = 4.03$) และการรับนักศึกษา ($\bar{X} = 3.97$) ตามลำดับ

ตารางที่ 19 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับระดับปฏิบัติที่คาดหวังของอาจารย์ที่มีต่อระดับปฏิบัติของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์จำแนกรายองค์ประกอบ

n = 255

องค์ประกอบ	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับปฏิบัติที่คาดหวัง (ระดับคะแนน)	ลำดับที่
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด				
องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์									
การรับนักศึกษา	117 (45.90)	52 (20.40)	75 (29.40)	11 (4.30)	0	4.07	0.96	มาก	1
การส่งเสริมและพัฒนา นักศึกษา	120 (47.10)	38 (14.90)	89 (34.90)	8 (3.10)	0	4.05	0.97	มาก	2
ผลที่เกิดกับ นักศึกษา	117 (45.90)	37 (14.50)	90 (35.30)	11 (4.30)	0	4.01	0.99	มาก	3
ค่าเฉลี่ยโดยรวม						4.05	0.97	มาก	

จากตารางที่ 19 ผลการวิเคราะห์พบว่าอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับปฏิบัติที่คาดหวังของอาจารย์ที่มีต่อระดับปฏิบัติของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 จำแนกรายองค์ประกอบที่ 4 อาจารย์โดยภาพรวมเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.05$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า การบริหารและพัฒนาอาจารย์อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.07$) รองลงมาคุณภาพอาจารย์ ($\bar{X} = 4.05$) และผลที่เกิดกับอาจารย์ ($\bar{X} = 4.01$) ตามลำดับ

ตารางที่ 20 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับระดับปฏิบัติที่คาดหวังของอาจารย์ที่มีต่อระดับปฏิบัติของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 องค์ประกอบที่ 5 หลักสูตรการเรียน การสอน การประเมินผู้เรียน จำแนกรายองค์ประกอบ

n = 255

องค์ประกอบ	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับปฏิบัติที่คาดหวัง (ระดับคะแนน)	ลำดับที่
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด				
องค์ประกอบที่ 5 หลักสูตร การเรียน การสอน การประเมินผู้เรียน									
สาระของรายวิชาในหลักสูตร	110 (43.10)	49 (19.20)	85 (33.30)	11 (4.30)	0	4.01	0.96	มาก	4
การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน	121 (47.50)	58 (22.70)	66 (25.90)	10 (3.90)	0	4.13	0.93	มาก	3
การประเมินผู้เรียน	117 (45.90)	62 (24.30)	71 (27.80)	5 (2.00)	0	4.14	0.89	มาก	2
ผลการดำเนินการหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ	123 (48.20)	64 (25.10)	58 (22.70)	10 (3.90)	0	4.17	0.91	มาก	1
ค่าเฉลี่ยโดยรวม						4.11	0.92	มาก	

จากตารางที่ 20 ผลการวิเคราะห์พบว่าอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับปฏิบัติที่คาดหวังของอาจารย์ที่มีต่อระดับปฏิบัติของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 จำแนกรายองค์ประกอบที่ 5 หลักสูตรการเรียนการสอน การประเมินผู้เรียนโดยภาพรวมเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.11$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผลการดำเนินการหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.17$) รองลงมาการประเมินผู้เรียน ($\bar{X} = 4.14$) การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.13$) และสาระของรายวิชาในหลักสูตร ($\bar{X} = 4.01$) ตามลำดับ

ตารางที่ 21 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับระดับปฏิบัติที่คณาจารย์ที่มีต่อระดับปฏิบัติของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 องค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ จำแนกรายองค์ประกอบ

n = 255

องค์ประกอบ	ระดับความคิดเห็น (ร้อยละ)					\bar{X}	S.D.	ระดับปฏิบัติที่คณาจารย์ (ระดับคะแนน)	ลำดับที่
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด				
องค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้									
สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	115 (45.10)	61 (23.90)	68 (26.70)	11 (4.30)	0	4.09	0.94	มาก	1
ค่าเฉลี่ยโดยรวม						4.09	0.94	มาก	

จากตารางที่ 21 ผลการวิเคราะห์พบว่าอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับปฏิบัติที่คณาจารย์ที่มีต่อระดับปฏิบัติของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 จำแนกรายองค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้โดยภาพรวมเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.09$) โดยสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้เห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.01$)

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิจัยเรื่องการคณาจารย์ระดับความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำนวน 2 ข้อ ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์มีผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

วิเคราะห์โดยใช้สถิติโดยการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยประชากร 2 กลุ่ม ซึ่งสุ่มตัวอย่างจากแต่ละกลุ่มตัวอย่างที่อิสระจากกัน (Independent Sample t-test) และการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะทำการตรวจสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 หรือระดับความเชื่อมั่น 95% โดยใช้วิธี LSD เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่างโดยระดับความเชื่อมั่น 95% ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) เมื่อระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Sig. 2-tailed) มีค่าน้อยกว่า 0.05 สามารถแยกเป็นสมมติฐานย่อยได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1.1 อาจารย์ที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา แตกต่างกันได้ สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : อาจารย์ที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาไม่แตกต่างกัน

H_1 : อาจารย์ที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างกัน

ตารางที่ 22 ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาจำแนกตามเพศ

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	t	Sig.
ชาย	107	4.11	0.27	0.638	.524*
หญิง	148	4.09	0.20		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 22 สรุปได้ว่าเพศที่ต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 1.2 อาจารย์ที่มีอายุต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่ม มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างจากกลุ่มอื่นสามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : อาจารย์ที่มีอายุต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่มมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาไม่แตกต่างจากกลุ่มอื่น

H_1 : อาจารย์ที่มีอายุต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่ม มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างจากกลุ่มอื่น

ตารางที่ 23 ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาจำแนกตามอายุที่ต่างกัน

ตัวแปรและแหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
อายุ					
ระหว่างกลุ่ม	0.071	3	0.024	0.408	0.747*
ภายในกลุ่ม	14.493	250	0.058		
รวม	14.564	253			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 23 สรุปได้ว่าอายุที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 1.3 อาจารย์ที่มีระดับการศึกษาต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่ม มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างจากกลุ่มอื่น สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : อาจารย์ที่มีระดับการศึกษาต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่มมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาไม่แตกต่างจากกลุ่มอื่น

H_1 : อาจารย์ที่มีระดับการศึกษาต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่มมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างจากกลุ่มอื่น

ตารางที่ 24 ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน

ตัวแปรและแหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระดับการศึกษา					
ระหว่างกลุ่ม	.022	1	.022	.387	.534*
ภายในกลุ่ม	14.542	252	.058		
รวม	14.564	253			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 24 สรุปได้ว่าระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 1.4 อาจารย์ที่มีประเภทต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่ม มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างจากกลุ่มอื่น สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : อาจารย์ที่มีประเภทต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่มมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาไม่แตกต่างจากกลุ่มอื่น

H_1 : อาจารย์ที่มีประเภทต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่มมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างจากกลุ่มอื่น

ตารางที่ 25 ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพ การศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตาม ประเภท

ตัวแปรและแหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระดับการศึกษา					
ระหว่างกลุ่ม	0.112	2	0.056	0.971	0.380*
ภายในกลุ่ม	14.452	251	0.058		
รวม	14.564	309			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 25 สรุปได้ว่าประเภทที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 1.5 อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่ม มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างจากกลุ่มอื่น สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่มมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาไม่แตกต่างจากกลุ่มอื่น

H_1 : อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่มมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างจากกลุ่มอื่น

ตารางที่ 26 ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพ การศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตาม ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน

ตัวแปรและแหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระดับการศึกษา					
ระหว่างกลุ่ม	0.107	3	0.036	0.615	0.606*
ภายในกลุ่ม	14.458	250	0.058		
รวม	14.564	253			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 26 สรุปได้ว่าประสบการณ์ในการปฏิบัติงานที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 1.6 อาจารย์ที่สังกัดหน่วยงานต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่ม มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างจากกลุ่มอื่น สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : อาจารย์ที่สังกัดหน่วยงานต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่มมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาไม่แตกต่างจากกลุ่มอื่น

H_1 : อาจารย์ที่สังกัดหน่วยงานต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่มมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างจากกลุ่มอื่น

ตารางที่ 27 ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำแนกตามสังกัดหน่วยงาน

ตัวแปรและแหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระดับการศึกษา					
ระหว่างกลุ่ม	1.396	12	0.116	2.130	.016**
ภายในกลุ่ม	13.168	241	0.055		
รวม	14.564	253			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 27 สรุปได้ว่าหน่วยงานที่สังกัดแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD ดังตารางที่ 28

ตารางที่ 28 ค่าเฉลี่ยความแตกต่างของความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาจำแนกตามหน่วยงาน

n=255

หน่วยงาน	ค่าเฉลี่ย	1 n=21	2 n=35	3 n=38	4 n=37	5 n=24	6 n=20	7 n=6	8 n=14	9 n=11	10 n=22	11 n=11	12 n=13	13 n=3
1	4.05	-	-	-	-	-	-	-	-.21*	-	-	-	-	-
2	3.99	-	-	-	-	-	-	-	-.27*	-.22*	-.17*	-	-	-
3	4.03	-	-	-	-	-	-	-	-.23*	-	-	-	-	-
4	4.11	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
5	4.10	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
6	4.14	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
7	4.20	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
8	4.27	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
9	4.22	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
10	4.16	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
11	4.14	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
12	4.09	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
13	4.10	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

หมายเหตุ

- 1 หมายถึง คณะครุศาสตร์
- 2 หมายถึง คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- 3 หมายถึง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
- 4 หมายถึง คณะวิทยาการจัดการ
- 5 หมายถึง คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
- 6 หมายถึง คณะศิลปกรรมศาสตร์
- 7 หมายถึง บัณฑิตวิทยาลัย
- 8 หมายถึง วิทยาลัยนานาชาติ
- 9 หมายถึง วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ
- 10 หมายถึง วิทยาลัยพยาบาลและสุขภาพ
- 11 หมายถึง วิทยาลัยสหเวชศาสตร์
- 12 หมายถึง วิทยาลัยโลจิสติกส์และซัพพลายเชน
- 13 หมายถึง วิทยาลัยการภาพยนตร์ ศิลปะการแสดงและสื่อใหม่

จากตารางที่ 28 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่แตกต่างกันเป็นรายคู่ พบว่า

อาจารย์ที่สังกัดคณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างกับวิทยาลัยนานาชาติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

อาจารย์ที่สังกัดคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างกับ วิทยาลัยนานาชาติวิทยาลัยนวัตกรรมและการจัดการและวิทยาลัยพยาบาลและสุขภาพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

อาจารย์ที่สังกัดคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างกับวิทยาลัยนานาชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

เมื่อพิจารณาปัจจัยด้านบุคลากร ด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการและผลลัพธ์สามารถร่วมกันทำนายความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้ามาสมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เลือกใช้เทคนิค Stepwise ซึ่งในการวิเคราะห์ข้อตกลงเบื้องต้น (Assumption) ของการใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ดังนี้

ตารางที่ 29 ผลการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ข้อที่	ข้อตกลงเบื้องต้น	เกณฑ์การทดสอบ	ผลการทดสอบ
1	ทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้น	ตัวแปรต้นกับตัวแปรตามต้องมีความสัมพันธ์เชิงเส้นพิจารณาจาก Scatter Plot	ตัวแปรทำนายมีความสัมพันธ์เชิงเส้นกับตัวแปรตาม
2	ทดสอบค่าความคาดเคลื่อนต้องเป็นอิสระต่อกัน	ค่า Durbin Watson จากตาราง Model Summary (มีค่าอยู่ในช่วง 1.50-2.50)	ค่า Durbin Watson อยู่ระหว่าง 1.61 - 2.05 แสดงว่าค่าความคาดเคลื่อนเป็นอิสระต่อกัน
3	ทดสอบค่าความคาดเคลื่อนต้องมีการแจกแจงแบบปกติ	ค่า Sig ของ Kolmogorov-Smirnova จากตาราง Test of Normality มากกว่า .05	ค่า Sig ของ Kolmogorov-Smirnova อยู่ระหว่าง .20 - .70 แสดงว่าค่าความคาดเคลื่อนมีการแจกแจงแบบปกติ

ตารางที่ 29 ผลการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (ต่อ)

ข้อที่	ข้อตกลงเบื้องต้น	เกณฑ์การทดสอบ	ผลการทดสอบ
4	ทดสอบความสัมพันธ์พหุร่วมเชิงเส้นระหว่างตัวแปรต้น	- ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ($r < 0.60$) - ค่า Tolerance ตัวแปรต้นทุกตัวมีค่าเข้าใกล้ 1	- ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตัวแปรต้นทุกตัว ($r < 0.645$) - ค่า Tolerance ตัวแปรต้นทุกตัวมีค่าเข้าใกล้ 1

จากตารางที่ 29 พบว่าผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เลือกใช้เทคนิค Stepwise ซึ่งในการวิเคราะห์ข้อตกลงเบื้องต้น (Assumption) ของการใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณสามารถอธิบายข้อตกลงเบื้องต้น ดังนี้

1. ผลการทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นระหว่างตัวแปรต้นและตัวแปรตาม โดยพิจารณาจาก Scatter Plot พบว่า ตัวแปรทำนายมีความสัมพันธ์เชิงเส้นกับตัวแปรตาม กล่าวคือ ด้านปัจจัยนำเข้าด้านกระบวนการด้านผลลัพธ์มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

2. ผลการทดสอบค่าความคลาดเคลื่อนต้องเป็นอิสระต่อกันเมื่อพิจารณาค่า Durbin-Watson จากตาราง Model Summary อยู่ระหว่าง 1.61 -2.057 สรุปได้ว่ามีค่าความคลาดเคลื่อนมีความอิสระต่อกัน (มีค่าอยู่ในช่วง 1.50 – 2.50)

3. ผลการทดสอบค่าความคลาดเคลื่อนต้องมีการแจกแจงแบบปกติ เมื่อพิจารณาจากตาราง Test of Normality พบค่า Sig ของ Kolmogorov-Smirnov อยู่ระหว่าง .20-.70 ซึ่งมีค่ามากกว่า .05 กล่าวคือความคลาดเคลื่อนมีการแจกแจงแบบปกติ

4. ผลการทดสอบความสัมพันธ์พหุร่วมเชิงเส้นระหว่างตัวแปรต้นซึ่งตัวแปรที่นำใช้ในการพยากรณ์ต้องไม่มีปัญหาเรื่อง (Multicollinearity) โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน พบว่าตัวแปรทั้งหมดไม่มีความสัมพันธ์พหุเชิงเส้นระหว่างตัวแปรต้น ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรต้นทุกตัว $r < 0.645$ และพิจารณาจากค่า Tolerance ของตัวแปรต้นทุกตัวมีค่าเข้าใกล้ 1

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยเรื่องสภาวะแวดล้อม ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และรูปแบบการประเมิน มีผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

สมมติฐานที่ 2.1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของอาจารย์ ด้านปัจจัยนำเข้า

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษา ภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ไม่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของอาจารย์ ด้านปัจจัยนำเข้า

H_1 : ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษา ภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของอาจารย์ ด้านปัจจัยนำเข้า

ตารางที่ 30 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ถดถอยพหุคูณปัจจัยนำเข้า(Y_a)

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยไม่ปรับมาตรฐาน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยปรับมาตรฐาน	t	Sig.	Collinearity	
					Tolerance	VIF
ค่าคงที่	2.406		20.616**	.000		
ด้านปัจจัยนำเข้า (X_1)	.415	.028	14.591**	.000	1.000	1.000
$R = 0.677$ $SE_{est} = .17699$ $F = 212.908$						
$R^2 = 0.458$ $Adjusted R^2 = 0.456$ $Sig. of F = .000$ **						

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากตารางที่ 30 การทดสอบนัยสำคัญของค่าสหสัมพันธ์พหุคูณของตัวแปรอิสระที่ดีกับตัวแปรตามโดยใช้การทดสอบเอฟ(F-test)มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าสมการที่สร้างขึ้นใช้ได้ และผลการทดสอบค่าที (t) พบว่าค่าสหสัมพันธ์พหุคูณดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 อยู่ 1 ด้าน คือ ด้านปัจจัยนำเข้า แสดงว่าตัวแปรอิสระสามารถอธิบายความสัมพันธ์ตัวแปรตามได้

ดังนั้นสามารถนำค่าสถิติที่เกี่ยวข้องมาเขียนรายงานในรูปแบบสมการการถดถอยเชิงพหุคูณโดยในระบบสมการสามารถอธิบายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่อตัวแปรตามได้ร้อยละ 45.80 (สัมประสิทธิ์การกำหนดแบบปรับแก้เท่ากับ $Adjusted R^2 = 0.458$) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .677 ($R = 0.677$) ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์เท่ากับ .17699 ($SE_{est} = .17699$) ค่าคงที่ของสมการการถดถอยเชิงพหุคูณในรูปแบบคะแนนดิบเท่ากับ 2.406 ($a = 2.406$) และสามารถเขียนสมการการถดถอยเชิงพหุคูณได้ 2 ลักษณะดังนี้

สมการการถดถอยเชิงพหุคูณคะแนนดิบ

$$Y = 2.406 + .415X_1^{**}$$

สมการการถดถอยเชิงพหุคูณมาตรฐาน

$$Z = .028Z_1^{**}$$

สมมติฐานที่ 2.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพ การศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทามีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของ อาจารย์ด้านกระบวนการ

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษา ภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาไม่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของอาจารย์ ด้านกระบวนการ

H_1 : ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษา ภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทามีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของอาจารย์ ด้านกระบวนการ

ตารางที่ 31 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ถดถอยพหุคูณด้านกระบวนการ (Y_b)

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ การถดถอยไม่ ปรับมาตรฐาน	ค่าสัมประสิทธิ์ การถดถอย ปรับมาตรฐาน	t	Sig.	Collinearity	
					Tolerance	VIF
ค่าคงที่	.809		8.102**	.000		
ด้านปัจจัย นำเข้า (X_1)	0.381	0.622	22.809**	.000	.992	1.008
ด้านผลลัพธ์ (X_3)	0.420	0.600	21.973**	.000	.992	1.008
$R = 0.903SE_{est} = .10372F = 482.807$						
$R^2 = 0.815 \quad Adjusted R^2 = 0.813Sig. of F = .000**$						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 31 การทดสอบนัยสำคัญของค่าสหสัมพันธ์พหุคูณของตัวแปรอิสระที่ดีกับ ตัวแปรตามโดยใช้การทดสอบเอฟ (F-test) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าสมการที่สร้างขึ้น ใช้ได้ และผลการทดสอบค่าที (t) พบว่า ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อยู่ 2 ด้าน คือ ด้านปัจจัยนำเข้าและด้านผลลัพธ์ แสดงว่าตัวแปรอิสระสามารถร่วมกันอธิบาย ความสัมพันธ์ตัวแปรตามได้ดีและมีน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรอิสระแต่ละตัว ได้แก่ ด้านปัจจัย นำเข้า และด้านผลลัพธ์ ตามลำดับ

ดังนั้นสามารถนำค่าสถิติที่เกี่ยวข้องมาเขียนรายงานในรูปสมการการถดถอยเชิงพหุโดยใน ระบบสมการสามารถอธิบายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่อตัวแปรตามได้ร้อยละ 81.5 (สัมประสิทธิ์การกำหนดแบบปรับแก้เท่ากับ $Adjusted R^2 = 0.815$) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พหุคูณเท่ากับ .903 ($R = .903$) ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์เท่ากับ .10372

($SE_{est} = .10372$)ค่าคงที่ของสมการการถดถอยเชิงพหุในรูปแบบคะแนนดิบเท่ากับ .809 ($a = .809$) และสามารถเขียนสมการการถดถอยเชิงพหุได้ 2 ลักษณะดังนี้

สมการการถดถอยเชิงพหุคะแนนดิบ

$$Y = .809 + 0.381X_1^{**} + 0.420X_3^{**}$$

สมการการถดถอยเชิงพหุคะแนนมาตรฐาน

$$Z = 0.622Z_1^{**} + 0.600Z_3^{**}$$

สมมติฐานที่ 2.3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของอาจารย์ ด้านผลลัพธ์

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ไม่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของอาจารย์ ด้านผลลัพธ์

H_1 : ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของอาจารย์ ด้านผลลัพธ์

ตารางที่ 32 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ถดถอยพหุคูณด้านผลลัพธ์ (Y_c)

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยไม่ปรับมาตรฐาน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยปรับมาตรฐาน	t	Sig.	Collinearity	
					Tolerance	VIF
ค่าคงที่	2.282		.000**	1.000		
ด้านปัจจัยนำเข้า (X_1)	.340	.554	424560771.8832**	.000	.968	1.033
ด้านผลลัพธ์ (X_3)	.377	.539	413905285.7926**	.000	.973	1.028
ด้านกระบวนการ (X_2)	.283	.441	335323647.1119**	.000	.953	1.049
$R = 1.000 SE_{est} = .000 F = 2.022$						
$R^2 = 1.000 \text{ Adjusted } R^2 = 1.000 \text{ Sig. of } F = 6.278^{**}$						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 32 การทดสอบนัยสำคัญของค่าสหสัมพันธ์พหุคูณของตัวแปรอิสระที่ดีกับตัวแปรตามโดยใช้การทดสอบเอฟ (F-test) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าสมการที่สร้างขึ้นใช้ได้ และผลการทดสอบค่าที (t) พบว่า ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อยู่ 3 ด้าน คือ ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านผลลัพธ์ และด้านกระบวนการ แสดงว่าตัวแปรอิสระสามารถร่วมกันอธิบายความสัมพันธ์ตัวแปรตามได้ดีและมีน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรอิสระแต่ละตัว ได้แก่ ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านผลลัพธ์ และด้านกระบวนการ ตามลำดับ

ดังนั้นสามารถนำค่าสถิติที่เกี่ยวข้องมาเขียนรายงานในรูปแบบสมการการถดถอยเชิงพหุ โดยในระบบสมการสามารถอธิบายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่อตัวแปรตามได้ร้อยละ 100 (สัมประสิทธิ์การกำหนดแบบปรับแก้เท่ากับ Adjusted $R^2 = 1.000$) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ 1.000 ($R = 1.000$) ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์เท่ากับ .000 ($SE_{est} = .000$) ค่าคงที่ของสมการการถดถอยเชิงพหุในรูปแบบคะแนนดิบเท่ากับ 2.282 ($a = 2.282$) และสามารถเขียนสมการการถดถอยเชิงพหุได้ 2 ลักษณะดังนี้

สมการการถดถอยเชิงพหุคะแนนดิบ

$$Y = 2.282 + .340X_1^{**} + .377X_3^{**} + .283X_2^{**}$$

สมการการถดถอยเชิงพหุคะแนนมาตรฐาน

$$Z = .554Z_1^{**} + .539Z_3^{**} + .441Z_2^{**}$$

สมมติฐานที่ 2.4 ปัจจัยด้านการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพมีอิทธิพลต่อเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร จำนวน 6 องค์กรประกอบ 14 ตัวบ่งชี้ สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : ปัจจัยด้านการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพไม่มีอิทธิพลต่อเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร จำนวน 6 องค์กรประกอบ 14 ตัวบ่งชี้

H_1 : ปัจจัยด้านการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพมีอิทธิพลต่อเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร จำนวน 6 องค์กรประกอบ 14 ตัวบ่งชี้

ตารางที่ 33 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ถดถอยพหุคูณด้านเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร จำนวน 6 องค์กรประกอบ 14 ตัวบ่งชี้ (Y_d)

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยไม่ปรับมาตรฐาน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยปรับมาตรฐาน	t	Sig.	Collinearity	
					Tolerance	VIF
ค่าคงที่	3.432		13.499**	.000		
ด้านปัจจัยนำเข้า (X_1)	.155	.156	2.506**	.013	1.00	1.00
$R = .156 SE_{est} = .38548 F = 6.278$						
$R^2 = .024$ Adjusted $R^2 = .020$ Sig. of F = .000**						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 33 การทดสอบนัยสำคัญของค่าสหสัมพันธ์พหุคูณของตัวแปรอิสระที่ดีกับตัวแปรตามโดยใช้การทดสอบเอฟ (F-test) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าสมการที่สร้างขึ้นใช้ได้ และผลการทดสอบค่าที (t) พบว่า ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 1 ด้าน คือ ด้านปัจจัยนำเข้า แสดงว่าตัวแปรอิสระสามารถร่วมกันอธิบายความสัมพันธ์ตัวแปรตามได้ดีและมีน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรอิสระแต่ละตัว

ดังนั้นสามารถนำค่าสถิติที่เกี่ยวข้องมาเขียนรายงานในรูปแบบสมการการถดถอยเชิงพหุ โดยในระบบสมการสามารถอธิบายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่อตัวแปรตามได้ร้อยละ 100 (สัมประสิทธิ์การกำหนดแบบปรับแก้เท่ากับ Adjusted $R^2 = .024$) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .156 ($R = .156$) ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์เท่ากับ .38548 ($SE_{est} = .38548$) ค่าคงที่ของสมการการถดถอยเชิงพหุในรูปแบบคะแนนดิบเท่ากับ 3.432 ($a = 3.432$) และสามารถเขียนสมการการถดถอยเชิงพหุได้ 2 ลักษณะดังนี้

สมการการถดถอยเชิงพหุคะแนนดิบ

$$Y = 23.432 + .155X_1^{**}$$

สมการการถดถอยเชิงพหุคะแนนมาตรฐาน

$$Z = .156Z_1^{**}$$

ตารางที่ 34 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ผลการทดสอบ
1. ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์มีผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา	
1.1 อาจารย์ที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้าน การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างกัน	ปฏิเสธสมมติฐาน H_1
1.2 อาจารย์ที่มีอายุต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่ม มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างจากกลุ่มอื่น	ปฏิเสธสมมติฐาน H_1
1.3 อาจารย์ที่มีระดับการศึกษาต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่ม มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างจากกลุ่มอื่น	ปฏิเสธสมมติฐาน H_1
1.4 อาจารย์ที่มีประเภทต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่ม มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างจากกลุ่มอื่น	ปฏิเสธสมมติฐาน H_1
1.5 อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่ม มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างจากกลุ่มอื่น	ปฏิเสธสมมติฐาน H_1

ตารางที่ 34 ผลการทดสอบสมมติฐาน (ต่อ)

สมมติฐาน	ผลการทดสอบ
1.6 อาจารย์ที่สังกัดหน่วยงานต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่ม มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างจากกลุ่มอื่น	ยอมรับสมมติฐาน H_1
<p>2. ปัจจัยเรื่องสภาวะแวดล้อม ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และรูปแบบการประเมิน มีผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา</p> <p>2.1 ความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของอาจารย์ ด้านปัจจัยนำเข้า</p> <p>2.2 ความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทามีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของอาจารย์ด้านกระบวนการ</p> <p>2.3 ความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของอาจารย์ ด้านผลลัพธ์</p> <p>2.4 ปัจจัยด้านการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพมีอิทธิพลต่อเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร จำนวน 6 องค์ประกอบ 14 ตัวบ่งชี้</p>	<p>ยอมรับสมมติฐาน H_1</p> <p>ยอมรับสมมติฐาน H_1</p> <p>ยอมรับสมมติฐาน H_1</p> <p>ยอมรับสมมติฐาน H_1</p>

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง “การคาดการณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาและ 2) เพื่อคาดการณ์ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ผู้วิจัยได้สรุปผลการศึกษา การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผลการวิจัย
3. ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลลักษณะประชากรศาสตร์ของอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมีอายุระหว่าง 31-40 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาโท เป็นพนักงานมหาวิทยาลัยประเภทประจำ ประสบการณ์ในการทำงานระหว่าง 6-10 ปีและสังกัดคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

2. การวิเคราะห์การดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ประกอบด้วย ด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และด้านผลลัพธ์โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมากซึ่งด้านผลลัพธ์เป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาได้แก่ ด้านปัจจัยนำเข้า และด้านกระบวนการโดยมีรายละเอียดแต่ละด้านดังนี้

2.1 ด้านปัจจัยนำเข้า โดยภาพรวมเห็นด้วยมากเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อาจารย์มีระดับความคิดเห็นเห็นด้วยมาก ด้านปัจจัยนำเข้ามาก 5 ลำดับ ดังนี้ นโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยมุ่งเน้นความร่วมมือ ประสานงานอย่างต่อเนื่องระหว่างมหาวิทยาลัย หน่วยงาน และหลักสูตร สูงที่สุด รองลงมา มีการวางแผนการพัฒนาการจัดระบบสารสนเทศ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจของผู้บริหารทุกระดับและใช้เป็นแหล่งอ้างอิงการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาได้ มีการดำเนินงานจัดทำฐานข้อมูลเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษาไว้อย่างเป็นระบบและพร้อมสำหรับเรียกใช้ตลอดเวลา บุคลากรที่ดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษามีจำนวนเหมาะสมและเพียงพอ เปิดโอกาสให้บุคลากรทุกระดับมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและแนวทางการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษา ลำดับสุดท้ายองค์ประกอบของคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษามีความเหมาะสม และการมีการจัดบรรยากาศ อาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษา เช่น เอกสาร วัสดุ อุปกรณ์ ข้อมูลสารสนเทศ อย่างเหมาะสมและพอเพียง

2.2 ด้านกระบวนการ โดยภาพรวมเห็นด้วยมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อาจารย์มีระดับความคิดเห็นเห็นด้วยมาก ด้านกระบวนการ มาก 5 ลำดับ ดังนี้ ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยส่งเสริมการพัฒนากระบวนการประกันคุณภาพระดับหลักสูตร สูงที่สุด รองลงมา ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยมีการดำเนินการที่รองรับการประเมินคุณภาพภายนอก มีการแจ้งผลการประเมินคุณภาพการศึกษาแก่สาขาวิชา และคณะ ที่ได้รับการประเมินคุณภาพเสร็จสิ้นตามเวลาที่กำหนด มีการรายงานผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายในต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสาธารณชนตามกำหนด รายงานผลการประกันคุณภาพการศึกษาต่อสาขาวิชา คณะ มหาวิทยาลัยสามารถนำไปปรับใช้ได้ต่อการวางแผนและพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา ลำดับสุดท้ายการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาช่วยรักษาคุณภาพได้อย่างดี

2.3 ด้านผลลัพธ์โดยภาพรวมเห็นด้วยมากเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อาจารย์มีระดับความคิดเห็นเห็นด้วยมาก ด้านผลลัพธ์ มาก 5 ลำดับ ดังนี้ ผลการบริหารสถาบันให้เกิดอัตลักษณ์สูงสุด รองลงมาจำนวนผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่จำนวนผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่ผลการประเมินการประกันคุณภาพภายในที่รับรองโดยต้นสังกัดผลการเรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนหรือองค์กรภายนอกลำดับสุดท้ายผลการขึ้น ป้องกัน หรือแก้ปัญหาของสังคมภายนอกสถาบัน

3. การวิเคราะห์ระดับปฏิบัติที่คาดการณ์ของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในในระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก โดยองค์ประกอบที่ 5 หลักสูตร การเรียน การสอน การประเมินผู้เรียน เป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน องค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์ องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษา และองค์ประกอบที่ 2 บัณฑิตโดยมีรายละเอียดแต่ละด้านดังนี้

3.1 องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน โดยภาพรวมเห็นด้วยมากโดยมีความคาดหวังต่อการบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดย สกอ. อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

3.2 องค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต โดยภาพรวมเห็นด้วยมากคุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติและการได้งานทำหรือผลงานวิจัยของผู้สำเร็จการศึกษา อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

3.3 องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษา โดยภาพรวมเห็นด้วยมากเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผลที่เกิดกับนักศึกษา อยู่ในระดับเห็นด้วยมากมากที่สุด รองลงมาการส่งเสริมและพัฒนา นักศึกษา และการรับนักศึกษา ตามลำดับ

3.4 องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์ โดยภาพรวมเห็นด้วยมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า การบริหารและพัฒนาอาจารย์ อยู่ในระดับเห็นด้วยมากมากที่สุด รองลงมาคุณภาพอาจารย์ และผลที่เกิดกับอาจารย์ ตามลำดับ

3.5 องค์ประกอบที่ 5 หลักสูตร การเรียน การสอน การประเมินผู้เรียน โดยภาพรวมเห็นด้วยมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผลการดำเนินการหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด รองลงมาการประเมินผู้เรียน การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน และสาระของรายวิชาในหลักสูตร ตามลำดับ

3.6 องค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ โดยภาพรวมเห็นด้วยมาก โดยสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้เห็นด้วยมาก

4. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการคาดการณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาจำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษาประเภท ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานและหน่วยงานที่สังกัดโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) พบว่า

4.1 เพศที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 อายุที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.3 ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.4 ประเภทที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.5 ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.6 หน่วยงานที่สังกัดแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่แตกต่างกันเป็นรายคู่ พบว่า

อาจารย์ที่สังกัดคณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างกับวิทยาลัยนานาชาติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

อาจารย์ที่สังกัดคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างกับ วิทยาลัยนานาชาติวิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ และวิทยาลัยพยาบาลและสุขภาพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

อาจารย์ที่สังกัดคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างกับวิทยาลัยนานาชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

5. ปัจจัยด้านบุคลากร ด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการและผลลัพธ์ สามารถร่วมกันทำนายความคิดเห็นต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เลือกใช้เทคนิค Stepwise ซึ่งในการวิเคราะห์ข้อตกลงเบื้องต้น (Assumption) ของการใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณพบว่า

5.1 ความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของอาจารย์ ด้านปัจจัยนำเข้า พบว่าความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระ ได้แก่ปัจจัยนำเข้ามีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม คือความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาคิดเป็นร้อยละ 45.80 โดยมีการกำหนดเกณฑ์วิเคราะห์ข้อมูลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 (** $p < .01$) พบตัวแปรอิสระด้านปัจจัยนำเข้ามีอิทธิพลในทางบวกต่อตัวแปรความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาด้านปัจจัยนำเข้า ($\beta = .415$, $p = .000$)

5.2 ความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของอาจารย์ ด้านกระบวนการ พบว่า ความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระ ได้แก่ ด้านปัจจัยนำเข้า และด้านผลลัพธ์มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม คือความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาคิดเป็นร้อยละ 81.5 โดยมีการกำหนดเกณฑ์วิเคราะห์ข้อมูลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 (** $p < .01$) พบตัวแปรด้านปัจจัยนำเข้ามีอิทธิพลในทางบวกต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ($\beta = 0.381$, $p = .000$) และด้านผลลัพธ์ มีอิทธิพลในทางบวกต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ($\beta = 0.420$, $p = .000$)

5.3 ความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของอาจารย์ ด้านผลลัพธ์ พบว่า ความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระ ได้แก่ด้านผลลัพธ์ต่อตัวแปรตาม คือความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา คิดเป็นร้อยละ 100โดยมีการกำหนดเกณฑ์วิเคราะห์ข้อมูลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 (** $p < .01$) พบตัวแปรด้านปัจจัยนำเข้ามีอิทธิพลในทางบวกต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ($\beta = .340, p = .000$) ด้านผลลัพธ์มีอิทธิพลในทางบวกต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ($\beta = .377, p = .000$) และด้านกระบวนการมีอิทธิพลในทางบวกต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ($\beta = .283, p = .000$)อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (* $p < .01$)

5.4 ปัจจัยด้านการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพมีอิทธิพลต่อเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร จำนวน 6 องค์ประกอบ 14 ตัวบ่งชี้พบว่า ความสัมพันธ์ของด้านการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพคิดเป็นร้อยละ 100 โดยมีการกำหนดเกณฑ์วิเคราะห์ข้อมูลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 (** $p < .01$)พบตัวแปรด้านเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร จำนวน 6 องค์ประกอบ 14 ตัวบ่งชี้ ($\beta = .155, p = .000$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (* $p < .01$)

หากทำการวิเคราะห์อิทธิพลระหว่างตัวแปรต้นกับตัวแปรตาม ภาพรวม กล่าวคือ ตัวแปรต้นด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ และด้านผลลัพธ์มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามภาพรวม คิดเป็นร้อยละ 75.77 โดยมีการกำหนดเกณฑ์วิเคราะห์ข้อมูลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 (** $p < .01$) พบตัวแปรปัจจัยด้านการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพ ด้านปัจจัยนำเข้ามีอิทธิพลในทางบวกต่อตัวแปรปัจจัยด้านเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร จำนวน 6 องค์ประกอบ ภาพรวม ($\beta = .150, p = .000$) ปัจจัยด้านการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพ ด้านกระบวนการมีอิทธิพลในทางบวกต่อตัวแปรปัจจัยด้านเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร จำนวน 6 องค์ประกอบ ($\beta = .143, p = .000$) และปัจจัยด้านการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพ ด้านผลลัพธ์มีอิทธิพลในทางบวกต่อตัวแปรปัจจัยด้านเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร จำนวน 6 องค์ประกอบ ภาพรวม ($\beta = .141, p = .004$)

อภิปรายผล

จากการคาดการณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาผู้วิจัยขออภิปรายผลตามวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้

จากผลการคาดการณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัย

ราชภัฏสวนสุนันทาในภาพรวมประกอบด้วย ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ และด้านผลลัพธ์ทั้ง 3 ด้านภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมากซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพิเชษฐ์ วาญวรรธนะ (2550) ได้ศึกษาเรื่อง การประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต 1 พบว่าการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต 1 ทั้งในภาพรวมและรายด้าน อยู่ในระดับดีมากและสอดคล้องกับงานวิจัยของคณะกรรมการดำเนินงานการวิจัย สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดตรัง (2554) ศึกษาเรื่อง การประกันคุณภาพภายในมหาวิทยาลัยรามคำแหง สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดตรังพบว่า บุคลากรมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษาภายในมหาวิทยาลัยรามคำแหงสาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติจังหวัดตรัง โดยรวมอยู่ในระดับมากและเมื่อพิจารณาแต่ละด้านได้แก่ด้านการบริหารจัดการด้านการมีส่วนร่วมของบุคลากรและด้านการตรวจสอบและประเมินคุณภาพภายในก็จะมีค่าเฉลี่ยที่ระดับมากทั้งสามด้าน

และจากการศึกษาการคาดการณ์ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาพบว่า ตัวแปรปัจจัยด้านการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพได้แก่ ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ และด้านผลลัพธ์ รวมทั้งตัวแปรปัจจัยด้านเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรจำนวน 6 องค์ประกอบ มีอิทธิพลในทางบวกต่อตัวแปรความสำเร็จของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา อิทธิพลระหว่างตัวแปรดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความแปรผันระหว่างปัจจัยด้านการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพได้แก่ ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ และด้านผลลัพธ์ รวมทั้งตัวแปรปัจจัยด้านเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรจำนวน 6 องค์ประกอบ มีอิทธิพลในทางบวกต่อตัวแปรความสำเร็จของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาก็คือหากมีระบบบริหารงานด้านการประกันคุณภาพได้แก่ ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ และด้านผลลัพธ์ รวมทั้งด้านเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรจำนวน 6 องค์ประกอบที่ดีย่อมส่งผลให้เกิดความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาได้เช่นกัน ฉะนั้นการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพ และเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรจำนวน 6 องค์ประกอบ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาภาพรวมและเมื่อพิจารณาอิทธิพลตัวแปรบริหารงานด้านการประกันคุณภาพ และเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรจำนวน 6 องค์ประกอบกับความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาโดยจำแนกเป็นรายด้านดังนี้

ปัจจัยการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพ ด้านปัจจัยนำเข้า พบว่าปัจจัยนำเข้ามีอิทธิพลในทางบวกต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ปัจจัยการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพ ด้านกระบวนการ พบว่า กระบวนการมีอิทธิพลในทางบวกต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ปัจจัยการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพ ด้านผลลัพธ์พบว่า ผลลัพธ์มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

หากทำการวิเคราะห์อิทธิพลระหว่างตัวแปรต้นกับตัวแปรตาม ภาพรวม กล่าวคือ ตัวแปรต้นด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ และด้านผลลัพธ์มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามภาพรวม พบตัวแปรปัจจัยด้านการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพ ด้านปัจจัยนำเข้ามีอิทธิพลในทางบวกต่อตัวแปรปัจจัยด้านเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร จำนวน 6 องค์ประกอบ ภาพรวม ปัจจัยด้านการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพ ด้านกระบวนการมีอิทธิพลในทางบวกต่อตัวแปรปัจจัยด้านเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร จำนวน 6 องค์ประกอบ และปัจจัยด้านการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพ ด้านผลลัพธ์มีอิทธิพลในทางบวกต่อตัวแปรปัจจัยด้านเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร จำนวน 6 องค์ประกอบ ภาพรวมซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเปี่ยมสุข พุงกาวิ (2557) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของบุคลากร สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่าปัจจัยทุกตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการมีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ได้แก่ รายได้ ทัศนคติ อายุและประสบการณ์ในการทำงาน รวมถึงปัจจัยการรับรู้ในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน และปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ของบุคลากรสำนักหอสมุดกลาง ได้แก่ การรับรู้ในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน และประสบการณ์การทำงานในสำนักงานหอสมุดกลาง

จากผลการวิจัยดังกล่าวผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตว่าอาจารย์ที่สังกัดคณะต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคณะแต่ละคณะมีการจัดการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน มีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกัน รวมทั้งลักษณะบุคลิกของนักศึกษาที่แตกต่างกัน จึงส่งผลให้อาจารย์ที่สังกัดคณะต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้

จากผลการศึกษาวิจัยเรื่อง การคาดการณ์ระดับความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะจากผลการศึกษาดังนี้

1.1 อาจารย์มีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาด้านการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพได้แก่ ด้านปัจจัยนำเข้า ด้านกระบวนการ และด้านผลลัพธ์ รวมทั้ง

ด้านเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรจำนวน 6 องค์ประกอบ อยู่ในระดับสูงที่สุดทำให้ทราบว่าอาจารย์มีความต้องการให้ทางมหาวิทยาลัยเน้นการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพไม่ว่าจะเป็นปัจจัยนำเข้า อาทิเช่นนโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย มุ่งเน้นความร่วมมือ ประสานงานอย่างต่อเนื่องระหว่างมหาวิทยาลัย หน่วยงาน และหลักสูตรการวางแผนการพัฒนาการจัดระบบสารสนเทศ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจของผู้บริหารทุกระดับ และใช้เป็นแหล่งอ้างอิงการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาได้การดำเนินงานจัดทำฐานข้อมูลเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษาไว้อย่างเป็นระบบและพร้อมสำหรับเรียกใช้ตลอดเวลาบุคลากรที่ดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษามีจำนวนเหมาะสมและเพียงพอเปิดโอกาสให้บุคลากรทุกระดับมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและแนวทางการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา และองค์ประกอบของคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษามีความเหมาะสมและการมีการจัดบรรยากาศ อาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อมให้อำนวยต่อการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา เช่น เอกสาร วัสดุ อุปกรณ์ ข้อมูลสารสนเทศ อย่างเหมาะสมและพอเพียง ด้านกระบวนการ อาทิเช่น ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยส่งเสริมการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพระดับหลักสูตร ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยมีการดำเนินการที่รองรับการประเมินคุณภาพภายนอกการแจ้งผลการประเมินคุณภาพการศึกษาแก่สาขาวิชา และคณะ ที่ได้รับการประเมินคุณภาพเสร็จสิ้นตามเวลาที่กำหนดการรายงานผลการประกันคุณภาพการศึกษาต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสาธารณชนตามกำหนดรายงานผลการประกันคุณภาพการศึกษาต่อสาขาวิชา คณะ มหาวิทยาลัยสามารถนำไปปรับใช้ได้ต่อการวางแผนและพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาและการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาช่วยรักษาคุณภาพได้อย่างดีและด้านผลลัพธ์ อาทิเช่น ผลการบริหารสถาบันให้เกิดอัตลักษณ์จำนวนผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก ที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่จำนวนผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์ หรือเผยแพร่ผลการประเมินการประกันคุณภาพภายในที่รับรองโดยต้นสังกัดผลการเรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนหรือองค์กรภายนอกและผลการชี้ นำ ป้องกัน หรือแก้ปัญหาของสังคมภายนอกสถาบันและควรมุ่งเน้นด้านเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรจำนวน 6 องค์ประกอบ ประกอบด้วยองค์ประกอบที่ 5 หลักสูตร การเรียน การสอน การประเมิน ผู้เรียน ได้แก่ ผลการดำเนินการหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติการประเมินผู้เรียนการวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอนและสาระของรายวิชาในหลักสูตรตามลำดับ รองลงมาองค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐานได้แก่ การบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดย สกอ.องค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ได้แก่ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์ ได้แก่ การบริหารและพัฒนาอาจารย์คุณภาพอาจารย์ และผลที่เกิดกับอาจารย์ตามลำดับองค์ประกอบที่ 3 นักศึกษาได้แก่ ผลที่เกิดกับนักศึกษา การส่งเสริม และพัฒนานักศึกษา และการรับนักศึกษา ตามลำดับและองค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต ได้แก่ คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติและการดำเนินงานทำหรือผลงานวิจัยของผู้สำเร็จการศึกษา ฉะนั้นทางมหาวิทยาลัยควรมีการอบรม ส่งเสริม สนับสนุนเกี่ยวกับการพัฒนา อาจารย์ บุคลากร และนักศึกษา

1.2 อาจารย์ที่สังกัดคณะต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่แตกต่างกันทำให้ทราบว่าควรมีการส่งเสริม สนับสนุนให้อาจารย์เห็นความสำคัญของการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่เหมาะสมในแต่ละคณะ และมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

2.1 จากผลการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าอาจารย์เป็นกลุ่มเป้าหมายเดียวสำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ทำการวิจัย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรมีการศึกษาความคาดหวังของนักศึกษาด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาทั้งสิ้นทั้งนี้เพื่อสามารถนำข้อมูลมาพัฒนาการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาได้ดียิ่งขึ้น

2.2 สำหรับประเด็นพิจารณาในด้านการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพ ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการศึกษารูปแบบการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพสำหรับเจ้าหน้าที่ด้านการประกันคุณภาพโดยตรง เพื่อเป็นต้นแบบให้แก่ผู้ที่สนใจในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพในอนาคต

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กรมประชาสัมพันธ์. สำนักการประชาสัมพันธ์ต่างประเทศ. (2554). **ประเทศไทยกับอาเซียน**. กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- กรมอาเซียน. (2556). **ประชาคมสังคมและวัฒนธรรม**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 13 เมษายน 2558. <http://www.mfa.go.th/asean/th/customize/30643>.
- กรมอาเซียน. (2555). **แผนการจัดตั้งประชาคมอาเซียน (3เสา)**. กรุงเทพฯ: คาริสม่ามีเดีย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2549). “ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานการอุดมศึกษา.” 7 สิงหาคม.
- _____. (2552). “ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับ อุดมศึกษาแห่งชาติ.” 2 กรกฎาคม.
- _____. (2554). “ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ.2554.” 24 กุมภาพันธ์.
- ขวัญภา อุณทกานต์. (2553). “การประเมินโครงการคุณธรรมนำความรู้สู่ความดีของโรงเรียนต้นแบบคุณธรรมนำความรู้สู่ความดีสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรีเขต 2.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี.
- _____. (2553). “การประเมินโครงการคุณธรรมนำความรู้สู่ความดีของโรงเรียนต้นแบบคุณธรรมนำความรู้สู่ความดีสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรีเขต 2.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี.
- คณะกรรมการดำเนินงานการวิจัย สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดตรัง. (2554). “การประกันคุณภาพการศึกษาภายในมหาวิทยาลัยรามคำแหง สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดตรัง.” การศึกษาวิจัย สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดตรัง มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จตุภูมิ เขตจตุรัส. (2557). “ทฤษฎีการประเมิน.” เอกสารประกอบการสอนรายวิชา 217899 วิทยานิพนธ์ สาขาวิชาประเมินผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- จินตนา สระทองขาว. (2554). “ปัจจัยองค์การที่ส่งผลต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับคณะวิชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชนินทร์ ศรีทอง. (2551). “บทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาที่ปฏิบัติจริงและบทบาทที่คาดหวังในการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในตามการรับรู้ของบุคลากรของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.

- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2557). “การวัดและการประเมิน.” เอกสารประกอบการอบรมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง เทคนิคการสอนในระดับอุดมศึกษาและเทคนิคการปรับปรุงหลักสูตร จัดโดย คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ณ ชาติ เดอ เขาใหญ่, 28-29 มกราคม.
- ณัฐชนันท์ ถิตย์รัศมี. (2554). “ผลกระทบของการพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐที่มีต่อผลการปฏิบัติราชการของกรมการขนส่งทางบก.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชา บริหารธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ธวัชชัย ดีเจริญ. (2552). “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของ โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาในจังหวัดพิษณุโลก.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ธวัชชัย ศุภดิษฐ์. (2557). การพัฒนาแนวปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการประกันคุณภาพการศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- _____. (2557). การพัฒนาแนวปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการประกันคุณภาพการศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2550). การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS. กรุงเทพฯ: บริษัทวี อินเทอร์เน็ต.
- นิติธร ปิลวาสน์. (2556). การประเมินคุณภาพการศึกษา (Quality Assurance in Education). เข้าถึงเมื่อ 13 เมษายน 2558. เข้าถึงได้จาก <http://taamkru.com/th/การประกันคุณภาพการศึกษา>.
- ประภาพรรณ รักเลี้ยง. (2556). หลักทฤษฎีและปฏิบัติการบริหารการศึกษา. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัย พิษณุโลก.
- ปิยนถ ประยูร. (2548). วิธีคิดกระบวนการ. กรุงเทพฯ : โครงการเสริมสร้างการเรียนรู้เพื่อชุมชน เป็นสุข.
- ปวีณา พุทธร. (2550). “เปรียบเทียบมุมมองของอาจารย์แนะแนวที่มีต่อภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัย เอกชน.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชา นิเทศศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต
- ปจาร์รีย์ ภัทรวาณี. (2553). “ภาพลักษณ์ของธนาคารออมสิน สาขาดอนตูม อำเภอดอนตูม จังหวัด นครปฐม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาประกอบการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- _____. (2553). “ภาพลักษณ์ของธนาคารออมสิน สาขาดอนตูม อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาประกอบการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ประนอม รอดวินิจ. (2553). การศึกษาการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา วิทยาลัย พยาบาลบรมราชชนนีสุรินทร์. สุรินทร์: วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุรินทร์

- ประสพชัย พสุนนท์. (2554). **สถิติธุรกิจ 1**. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ นครปฐม.
- _____. (2554). **สถิติธุรกิจ 2**. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ นครปฐม.
- เปี่ยมสุข พุงกาวิ. (2557). “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของบุคลากร สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.” งานวิจัย สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พระครูปลัดพุดธิวัฒน์ โปธิกรพูนศิริ. (2553). “การบริหารจัดการวัดราษฎร์และพระอารามหลวงในเขตปกครองคณะสงฆ์ ภาค 15.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษาระดับบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พรทิพย์ พิมลสินธุ์. (2545). **การวิจัยเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ประกายพริก.
- พจน์ ใจชาญสุขกิจ. (2548). **พลังแห่งภาพลักษณ์**. กรุงเทพฯ: ฐานมีเดีย เน็ตเวิร์ค.
- “พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542.” (2542). **ราชกิจจานุเบกษา** เล่ม 116 ตอนที่ 74ก (19 สิงหาคม): 2.
- “พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542.” (2542). **ราชกิจจานุเบกษา**. เล่ม 116, ตอนที่ 74ก (19 สิงหาคม): 1-23.
- “พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545.” (2545). **ราชกิจจานุเบกษา**. เล่ม 119, ตอนที่ 123ก (19 ธันวาคม): 16-21.
- “พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2553.” (2553). **ราชกิจจานุเบกษา**. เล่ม 127, ตอนที่ 45 ก (22 กรกฎาคม) : 1-3.
- พิเชษฐ์ วายูวรรณ. (2550). “การประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษาที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต 1.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษาระดับบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ภาวิดา ธาราศรีสุทธิ. (2558). “การจัดและการบริหารงานวิชาการ (Academic Management and Administration).” เอกสารประกอบการสอนรายวิชา EA634 ภาควิชาบริหารการศึกษาระดับอุดมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- มหาวิทยาลัยขอนแก่น. คณะสัตวแพทยศาสตร์. ฝ่ายวางแผนและพัฒนา. (2558). **นิยามและความหมายของการประกันคุณภาพการศึกษา**. เข้าถึงเมื่อ 13 เมษายน 2558. เข้าถึงได้จาก <http://vet.kku.ac.th/plan/ta/lgpr1.pdf>.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. กองนโยบายและแผน. (2557). **คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ประจำปีการศึกษา 2557**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- รัฐ รักภาษาไทย. (2552). **ออกอากาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย**. 3 เมษายน.
- วนิดา ฉัตรวิราม. (2554). “นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการสอนวิทยาศาสตร์.” เอกสารประกอบการสอนรายวิชา SE742 (642) สาขาวิชาการสอนวิทยาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- เวคิน นพินิตย์ และ ชัยณรงค์ อภิณหพัฒน์. (2550). **การประเมินโครงการ : Project Evaluation : หลักการ วิธีการประเมินผลงาน และโครงการ**. สุราษฎร์ธานี: Professional Associates of Thailand .
- วัฒนา รสชา. (2554). “การศึกษาศักยภาพการจัดการธุรกิจที่มีผลต่อความสำเร็จของธุรกิจกาแฟสด อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน). (2555). **คู่มือการประเมินคุณภาพภายนอกกรอบสาม (พ.ศ.2554-2558) ระดับอุดมศึกษา ฉบับสถานศึกษา (แก้ไขเพิ่มเติม พฤศจิกายน พ.ศ.2554)**. กรุงเทพฯ : ออฟเซ็ท พลัส.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2552). **กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 (Thai Qualifications Framework for Higher Education) (TQF : HEd)**. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2543). **แนวทางการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา: เพื่อพร้อมรับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก**. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สำนักมาตรฐานและประเมินผลอุดมศึกษา. (2557). **คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา ฉบับปีการศึกษา 2557. ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1**. กรุงเทพฯ: สำนักมาตรฐานและประเมินผลอุดมศึกษา.
- สมชาย รัตน์ทองคำ. (2554). “การวัดและประเมินผลทางการศึกษา.” เอกสารประกอบการสอนรายวิชา 475788 การสอนทางกายภาพบำบัด คณะเทคนิคการแพทย์มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2551). **แนวปฏิบัติการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.
- สุดจิตร ไทรนิ่มนวล. (2553). “การบริหารจัดการโรงเรียนดีเด่น ด้านคุณธรรม จริยธรรม ตามโครงการต้นแบบวิถีพุทธ : กรณีศึกษาโรงเรียนสุวรรณสุทธารามวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุรวี คุนาลัย. (2555). **ปัจจัยแห่งความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2552). “ประกาศคณะกรรมการการอุดมศึกษาแห่งชาติ เรื่อง แนวทางการปฏิบัติตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2552.” 16 กรกฎาคม.
- องอาจ นัยพัฒน์. (2556). “การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐาน TQF” เอกสารประกอบการอบรมเชิงปฏิบัติการ หลักสูตร “ก้าวแรกสู่อาจารย์มืออาชีพ” รุ่นที่ 8 จัดโดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และ ควอท ณ โรงแรมสามพราน ริเวอร์ไซด์ นครปฐม, 30 พฤษภาคม.

อานนท์ สกุกส์ญาชาติไทย. (2556). “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่องฟังก์ชันเอ็กซ์โพเนนเชียลและ
 เจตคณิตต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดทรงธรรม จังหวัด
 สมุทรปราการ ที่เรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีระบบของ Gerlach-Ely ทฤษฎีการเรียนรู้ของ
 Gestalt และการเรียนตามปกติ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาหลักสูตร
 และการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.

ภาษาอังกฤษ

Cohen, J., Cohen, P., West, S. G. and Aiken, L. S. (2003). **Applied multiple regression/ correlation analysis for behavioral sciences**. 3rd. New Jersey: Lawrence Erlbaum Association.

Daniel L.Stufflebeam., and Chris L.S.Coryn. (2014) . **Evaluation theory, model, and application**. 2nd. Sanfrancisco : Jossey-Bass.

Davis, James W., Jr. (1974). **An Introduction to Public Administration: Politics, Policy, and Bureaucracy**. New York: Free Press.

Elaine El-Khawas. (2013). “Quality assurance as a policy instrument: what’s ahead?.” *Quality in Higher Education* 19, 2: 248-257.

European Union. (2013). **Basic Information, Country**. Accessed April 13. Available from http://europa.eu/about-eu/countries/index_en.htm.

Gronlund, Norman E. (1985). **Education tests and measurements**. Newyork: Macmillan.

International Monetary Fund.(2015). **A Guide To Committees, Groups, And Clubs**. Accessed April 13. Available from <http://www.imf.org/external/np/exr/facts/groups.htm#G7>.

Jan Kleijnen and Diana Dolmans. (2014). “Effective quality management requires a systematic approach and a flexible organisational culture: a qualitative study among academic staff.” *Quality in Higher Education* 20, 1: 103-126.

Jason M. lodge and Agnes Bonsanquet. (2013). “Evaluating quality learning in higher education : re-examining the evidence.” *Quality in Higher Education* 20,1: 3-33.

Jefkin, Frank. (1993). **Planned Press and Relations**. 3rd. Great Britain: Alden Press.

Lim,D. (1999). “Quality Assurance in Higher Education in Developing Countries.” *Assessment Evaluation in Higher Education* 24, 4: 379-390.

Liston, Colleen. (1999). **Management quality and standards**. Buckingham, England: Open University Press.

Lazăr VLĂSCĂANU, Laura GRÜNBERG, and Dan PÂRLEA. (2007). **Quality Assurance and Accreditation: A Glossary of Basic Terms and Definitions**. Bucharest. Romania: Editura Enciclopedică.

- Patrick Boyle and John Bowden. (1997). "Educational quality assurance in university : An Enhanced Model." **Assessment Evaluation in Higher Education** 22, 2: 111-121.
- Phillip Kotler. (2000). **Marketing Management**. 10th. New Jersey: Prentice – Hall Inc.
- Provus, M.M. (1971). **Educational evaluation and decision making**. Itasca. IL: Peacock.
- Ralph, W. Tyler. (1975). **Basic Principle of Curriculum and Instruction**. Chicago: The University of Chicago Press.
- Rossi, Peter H. and Howard E. Freeman. (1982). **Evaluation : A Systematic Approach**. 2nd. California: Sage Publication.
- Schoderbek, Peter P. and Others. (1990). **Management System: Conceptual Consideration**. 4th. Ed : Richard D. Irwin Inc.
- Scott, William G. (1967). **Organization Theory**. Illinois: Richard D. Irwin, Inc.
- Senge, P.M. (1990). **The Fifth Discipline : The Art and Practice of the Learning Organization**. New York : Doubleday.
- Stufflebeam, D. L. (1990). **Systematic evaluation**. Boston: Kluwer Nijhoff Publishing.
- Suchman, E. A. (1990). **Evaluative research: Principles and practice in public service and social action programs**. New York: Russell Sage Foundation.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามงานวิจัย

แบบสอบถาม

การวิจัยเรื่อง การคาดการณ์ระดับความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลลัพธ์ ระดับปฏิบัติที่คาดการณ์ของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ตามความเห็นของอาจารย์ประจำจาก 6 คณะ 7 วิทยาลัย โดยข้อมูลที่ได้จะนำไปวิเคราะห์และนำเสนอในภาพรวมเท่านั้น ซึ่งไม่มีผลกระทบต่อท่านและหน่วยงานของท่านแต่อย่างใด ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอความอนุเคราะห์และขอความร่วมมือจากท่านได้โปรดตอบให้ตรงกับความจริงมากที่สุด เพื่อประโยชน์ของการวิจัยซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาคุณภาพมาตรฐานการศึกษาต่อไป

2. แบบสอบถามมี 3 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการและผลลัพธ์

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับระดับปฏิบัติที่คาดการณ์ของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในเกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านด้วยความเคารพยิ่งที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

นางสาวปาริฉัตร จันทน์นวล

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาศาสาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจงโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. อายุ

ต่ำกว่า 25 ปี

25 – 30 ปี

31-40 ปี

41-50 ปี

51-60 ปี

มากกว่า 60 ปี

3. ระดับการศึกษา

ปริญญาตรี

ปริญญาโท

ปริญญาเอก

4. ประเภท

ข้าราชการ

พนักงานมหาวิทยาลัยประเภทประจำ

พนักงานมหาวิทยาลัยประเภทชั่วคราว

พนักงานราชการ

5. ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน

ต่ำกว่า 1 ปี

1-5 ปี

6-10 ปี

11-15 ปี

มากกว่า 16 ปี

6. หน่วยงาน

คณะครุศาสตร์

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คณะวิทยาการจัดการ

คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

คณะศิลปกรรมศาสตร์

บัณฑิตวิทยาลัย

วิทยาลัยนานาชาติ

วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ

วิทยาลัยพยาบาลและสุขภาพ

วิทยาลัยสหเวชศาสตร์

วิทยาลัยโลจิสติกส์และซัพพลายเชน

วิทยาลัยการภาพยนตร์ ศิลปะการแสดงและสื่อใหม่

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร
ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ด้านปัจจัยนำเข้า กระบวนการและผลลัพธ์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่านที่เกี่ยวกับการ
บริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรโดยแต่ละช่องมีความหมายดังนี้

5	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
4	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
3	หมายถึง	เห็นด้วย
2	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
ด้านปัจจัยนำเข้า						
1	นโยบายและแนวทางการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา ของมหาวิทยาลัยสนับสนุนให้การดำเนินงานระดับหลักสูตรพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษา					
2	นโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย มุ่งเน้นความร่วมมือ ประสานงานอย่างต่อเนื่องระหว่าง มหาวิทยาลัย หน่วยงาน และหลักสูตร					
3	นโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย มุ่งเน้นความร่วมมือ ประสานงานอย่างต่อเนื่องระหว่าง มหาวิทยาลัย หน่วยงาน และหลักสูตร					
4	มีการจัดประชุม สัมมนา/อบรม เพื่อสร้างความเข้าใจแก่บุคลากรเกี่ยวกับนโยบายและแนวปฏิบัติเรื่องการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อสามารถนำความรู้ที่ได้ไปดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาภายในได้ถูกต้อง					
5	มีการเผยแพร่คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาที่มีแนวทางการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาที่ชัดเจน					
6	มีการกำหนดวิธีการกำกับดูแลและติดตามผลการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาของระดับหลักสูตรไว้อย่างชัดเจน					
7	มีการสนับสนุนให้คณะกรรมการหรือผู้รับผิดชอบงานการประกันคุณภาพการศึกษาได้มีโอกาสไปศึกษาดูงานการประกันคุณภาพการศึกษา					

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
ด้านปัจจัยนำเข้า (ต่อ)						
8	เปิดโอกาสให้บุคลากรทุกระดับมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและแนวทางการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา					
9	มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาโดยให้บุคลากรทุกระดับของมหาวิทยาลัยมีส่วนร่วมและยอมรับ					
10	มีการกำหนดให้หน่วยงานจัดเก็บรวบรวมข้อมูลการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นระบบเพื่อการเข้าถึงและแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างหน่วยงานภายในและภายนอกได้อย่างสะดวก					
11	มีการวางแผนการพัฒนาระบบสารสนเทศ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจของผู้บริหารทุกระดับและใช้เป็นแหล่งอ้างอิงการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาได้					
12	มีการดำเนินงานจัดทำฐานข้อมูลเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษาไว้อย่างเป็นระบบและพร้อมสำหรับเรียกใช้ตลอดเวลา					
13	บุคลากรที่ดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษามีจำนวนเหมาะสมและเพียงพอ					
14	บุคลากรที่ดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษามีความสามารถในการรวบรวมข้อมูลสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา					
15	องค์ประกอบของคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษามีความเหมาะสม					
16	มีการจัดบรรยากาศ อาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อมให้อำนวยความสะดวกต่อการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา เช่น เอกสาร วัสดุ อุปกรณ์ ข้อมูลสารสนเทศ อย่างเหมาะสมและเพียงพอ					
17	มีการจัดสรรงบประมาณสำหรับดำเนินการและสนับสนุนการพัฒนาการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาไว้อย่างชัดเจน					
18	มีการเตรียมด้านเอกสารรายงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาที่มีความทันสมัย ถูกต้องและสมบูรณ์					

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
ด้านกระบวนการ						
1	คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาสามารถดำเนินงานตามแผนงานที่กำหนดไว้ได้ประสบความสำเร็จ					
2	ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยส่งเสริมการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพระดับหลักสูตร					
3	ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยมีการดำเนินการที่รองรับการประเมินคุณภาพภายนอก					
4	การดำเนินการตามนโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย สามารถนำมาใช้กำหนดการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาระดับหลักสูตรได้อย่างชัดเจน					
5	การจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานการประเมินคุณภาพภายใน นั้น บุคลากรได้มีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่อง					
6	มีการจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานการประเมินคุณภาพภายในอย่างชัดเจน เหมาะสมและให้ความสะดวกต่อการประเมินทั้งภายในและภายนอก					
7	มีการตรวจสอบและประเมินคุณภาพการศึกษาทั้งในระดับหลักสูตร ระดับหน่วยงาน และระดับมหาวิทยาลัย					
8	มีการเชิญผู้เชี่ยวชาญจากภายนอกมหาวิทยาลัยให้มีส่วนร่วมในการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน					
9	มีการแจ้งผลการประเมินคุณภาพการศึกษาแก่สาขาวิชา และคณะ ที่ได้รับการประเมินคุณภาพเสร็จสิ้นตามเวลาที่กำหนด					
10	รายงานผลการประกันคุณภาพการศึกษาต่อสาขาวิชา คณะมหาวิทยาลัยสามารถนำไปปรับใช้ได้ต่อการวางแผนและพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา					
11	มีการรายงานผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายในต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสาธารณชนตามกำหนด					
12	การดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาช่วยรักษาคุณภาพได้อย่างดี					
13	มีการปรับปรุงการประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่สอดคล้องกับพันธกิจและพัฒนาการของสาขาวิชา และคณะ					
14	มีการนำผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายในมาพัฒนาและปรับปรุงการดำเนินงาน					
15	ผู้บริหารทุกระดับรับทราบข้อมูลที่เป็นต่อการตัดสินใจมากขึ้น					

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
ด้านผลลัพธ์						
1	จำนวนบัณฑิตปริญญาตรีได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี					
2	คุณภาพของบัณฑิตปริญญาตรี โท เอก เป็นไปตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ					
3	จำนวนผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่					
4	จำนวนผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่					
5	จำนวนผลงานวิชาการได้รับการรับรองคุณภาพ					
6	จำนวนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ได้นำไปใช้ประโยชน์					
7	จำนวนผลงานวิชาการได้รับการรับรองคุณภาพ					
8	ผลการนำความรู้และประสบการณ์จากการให้บริการวิชาการมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนและ/หรืองานวิจัย					
9	ผลการเรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนหรือองค์กรภายนอก					
10	ระดับการส่งเสริมและสนับสนุนด้านศิลปวัฒนธรรม					
11	ระดับการพัฒนาสุนทรียภาพในมิติทางศิลปะและวัฒนธรรม					
12	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของสภาสถาบัน					
13	ระดับการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของผู้บริหารสถาบัน					
14	ระดับการพัฒนาอาจารย์					
15	ผลการประเมินการประกันคุณภาพภายในที่รับรองโดยต้นสังกัด					
16	ผลการบริหารสถาบันให้เกิดอัตลักษณ์					
17	ผลการพัฒนาบัณฑิตตามอัตลักษณ์					
18	การพัฒนาตามจุดเน้นและจุดเด่นที่ส่งผลสะท้อนเป็นเอกลักษณ์ของสถาบัน					
19	ผลการชี้นำ ป้องกัน หรือแก้ปัญหาของสังคมภายในสถาบัน					
20	ผลการชี้นำ ป้องกัน หรือแก้ปัญหาของสังคมภายนอกสถาบัน					

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับระดับปฏิบัติที่คาดการณ์ของการดำเนินการตามเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน เกี่ยวกับองค์ประกอบและตัวบ่งชี้คุณภาพ 6 องค์ประกอบของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่อง ที่ตรงกับความเห็นของท่านที่เกี่ยวกับระดับปฏิบัติที่คาดการณ์ในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรโดยแต่ละช่องมีความหมายดังนี้

5	หมายถึง	ระดับคะแนน 5 คะแนน
4	หมายถึง	ระดับคะแนน 4 คะแนน
3	หมายถึง	ระดับคะแนน 3 คะแนน
2	หมายถึง	ระดับคะแนน 2 คะแนน
1	หมายถึง	ระดับคะแนน 1 คะแนน

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับปฏิบัติที่คาดการณ์ (ระดับคะแนน)				
		5	4	3	2	1
	องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน					
1	การบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดย สกอ.					
	องค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต					
2	คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ					
3	การได้งานทำหรือผลงานวิจัยของผู้สำเร็จการศึกษา					
	องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษา					
4	การรับนักศึกษา					
5	การส่งเสริมและพัฒนานักศึกษา					
6	ผลที่เกิดกับนักศึกษา					
	องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์					
7	การบริหารและพัฒนาอาจารย์					
8	คุณภาพอาจารย์					
9	ผลที่เกิดกับอาจารย์					
	องค์ประกอบที่ 5 หลักสูตร การเรียน การสอน การประเมินผู้เรียน					
10	สาระของรายวิชาในหลักสูตร					
11	การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน					
12	การประเมินผู้เรียน					
13	ผลการดำเนินการหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ					
	องค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้					
14	สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้					

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณสำหรับความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

ภาคผนวก ข
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

ชื่อ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภาภร ภิญโญฉัตรจินดา
ตำแหน่ง ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิชาการและวิจัน
สถานที่ทำงาน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ชื่อ อาจารย์ ดร.จักรี ไชยพินิจ
ตำแหน่ง ผู้ช่วยคณบดีคณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์
สถานที่ทำงาน มหาวิทยาลัยบูรพา

ชื่อ รองศาสตราจารย์จารุพรรณทรัพย์ปรุง
ตำแหน่ง คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์
สถานที่ทำงาน มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ภาคผนวก ค
หนังสือขอตกลงเครื่องมือวิจัย

ที่ ศธ 0520.107(พบ.)/๒๕

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
เลขที่ 1 หมู่ 3 ตำบลสามพระยา
อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี 76120

17 มิถุนายน 2558

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.จักรี ไชยพินิจ

ด้วย นางสาวปาริฉัตร จันทร์นวล นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ
ภาครัฐและภาคเอกชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษา
ระดับความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษภายใน ระดับหลักสูตร ของ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา” มีความประสงค์จะขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย เพื่อ
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์
จากท่าน โปรดเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัยให้แก่ศึกษาคังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อมรินทร์ เทวตา)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย (เพชรบุรี)
รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
เพชรบุรี โทร 032-594-107

ที่ ศธ 0520.107(พ.บ./๖๐3)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
เลขที่ 1 หมู่ 3 ตำบลสามพระยา
อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี 76120

17 มิถุนายน 2558

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภาภร ภิญโญฉัตรจินดา

ด้วย นางสาวปาริฉัตร จันทน์นวล นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ
ภาครัฐและภาคเอกชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "การศึกษา
ระดับความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา" มีความประสงค์จะขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย เพื่อ
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์
จากท่าน โปรดเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัยให้นักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมรินทร์ เพ็ชดา)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย (เพชรบุรี)
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
เพชรบุรี โทร 032-594-107

ที่ ศธ 0520.107(พบ.)/๖๕5

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
เลขที่ 1 หมู่ 3 ตำบลสามพระยา
อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี 76120

17 มิถุนายน 2558

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์จรรุพพรณ ทวีทรัพย์รุ่ง

ด้วย นางสาวปาริฉัตร จันทร์นวล นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ
ภาครัฐและภาคเอกชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษา
ระดับความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา” มีความประสงค์จะขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย เพื่อ
ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์
จากท่าน โปรดเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัยให้แก่ นักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อมรินทร์ เทวตา)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย (เพชรบุรี)
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
เพชรบุรี โทร 032-594-107

ภาคผนวก ง
แบบประเมินความเที่ยงตรง (IOC)

แบบประเมินผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย
เรื่อง การคาดการณ์ระดับความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษา
ภายใน
ระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

คำชี้แจง : แบบประเมินความเที่ยงตรง (IOC) ของเครื่องมือการวิจัยเรื่อง การคาดการณ์ระดับความสำเร็จในการบริหารงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เพื่อประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อคำถาม มีความเหมาะสมในการนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการทำวิจัย ซึ่งจะทำการประเมินความเที่ยงตรงในตอนต้นที่ 1, 2 และ 3 โดยได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาความเที่ยงตรง ดังนี้

- +1 = แน่ใจว่าคำถามมีความเหมาะสม
0 = ไม่แนใจว่าคำถามมีความเหมาะสมหรือไม่
-1 = แน่ใจว่าคำถามไม่มีความเหมาะสม

โปรดเขียนเครื่องหมาย ลงในช่องระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ว่าข้อความสอดคล้องหรือถูกต้องเพียงใด

ข้อที่	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC	ผลการประเมิน
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
ข้อที่ 1	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 2	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 3	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 4	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 5	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 6	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 7	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 8	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 9	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 10	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 11	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 12	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม

ข้อที่	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง IOC	ผลการประเมิน
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
ข้อที่ 13	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 14	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 15	+1	0	+1	2	0.66	เหมาะสม
ข้อที่ 16	+1	0	+1	2	0.66	เหมาะสม
ข้อที่ 17	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 18	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 19	+1	0	+1	2	0.66	เหมาะสม
ข้อที่ 20	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 21	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 22	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 23	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 24	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 25	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 26	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 27	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 28	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 29	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 30	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 31	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 32	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 33	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 34	+1	0	+1	2	0.66	เหมาะสม
ข้อที่ 35	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 36	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม

ข้อที่	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง IOC	ผลการประเมิน
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
ข้อที่ 37	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 38	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 39	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 40	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 41	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 42	-1	-1	-1	-3	-1.00	ตัดออก
ข้อที่ 43	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 44	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 45	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 46	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 47	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 48	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 49	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 50	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 51	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 52	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 53	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 54	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 55	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 56	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 57	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 58	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 59	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 60	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม

ข้อที่	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง IOC	ผลการประเมิน
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
ข้อที่ 61	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 62	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 63	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 64	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 65	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 66	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 67	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 68	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 69	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 70	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 71	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 72	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 73	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 74	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ข้อที่ 75	+1	+1	+1	3	1.00	เหมาะสม
ค่าดัชนีความสอดคล้องIOC					0.982	

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นางสาวปาริฉัตร จันทน์นวล
ที่อยู่	หมู่บ้านพุกษา ไลท์ ล็อกซ์ เลขที่ 70/165 หมู่ 2 ซอยวัดเสาชิงหิน ถนนกาญจนาภิเษก อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี 11140
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2541	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี บริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาการตลาด มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
พ.ศ. 2557	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทบริหารบัณฑิต สาขาการจัดการภาครัฐและ ภาคเอกชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2541 – 2544	Front Office Supervisor, Koh Kong International Resort Club Cambodia
พ.ศ. 2544 – 2549	Shop Manager, Pizza Hut
พ.ศ. 2550 – 2553	เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป งานประกันคุณภาพการศึกษา คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
พ.ศ. 2553 – ปัจจุบัน	หัวหน้างานบริหารงานทั่วไป คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา